

စိုးရိမ် စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

(ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုသစ်)

ဆုအနွယ်

ထိုနေ့ကိုအချစ်နေ့ ဟုခေါ်မည်

www.burmeseclassic.com

၂၈၆

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ဆောင်ရွက်ရန်အရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
- ◆ အချွန်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်အာဏာပြိုင်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ◆ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဆုအညွှန်း

စိုက်ပျိုးရေးနှင့်
တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး

စာမူပိုင်ဆိုင်သူ	- ၅၀၁၁၀၄၁၀၁၀
မူကုန်ခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၁၀၄၁၀၁၀
အုပ်စုခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- Lလင်း
ထုတ်ဝေသူ	- အေးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
	(မြ-၀၃၈၅၁)
	အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
	စံပယ်အောင်ဆက်
	၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းစာလင်	- ဦးထွန်းဆိုင်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
	ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ဆုအခွင့်လီ
ထိုနေ့ကိုအချစ်နေ့ဟုခေါ်သည်/ဆုအခွင့်လီ။ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၂၄၀ - ၈၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) ထိုနေ့ကိုအချစ်နေ့ဟုခေါ်သည်

အခန်း (၁)

ပြိုင်ဆိုင်မှု၊ စိန်ခေါ်မှု၊ အနိုင်အရှုံးဆိုတာတွေကို ခါးသီး
မုန်းတီးပါသည်ဆိုမှ ထိုအရာတွေနှင့် မလွတ်ကင်းနိုင်အောင် အမြဲ
ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခံနေရသည်ကလည်း မိုးပြာလှိုင်းဆိုသော ပြာက
လို့ပင် ပြောရတော့မည်ထင်သည်။

တိမ်ထက်လွှာဆိုသော မိန်းကလေးက မိုးပြာလှိုင်းနှင့်
ခြေချင်းကပ် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှစ၍ ယခုချိန်
တိုင်အောင် ပြာကို တစ်ဖက်သတ်ဆန်ဆန် အမြဲစိန်ခေါ်ပြိုင်ဆိုင်
ဘတ်သူဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ပြာကိုယ်တိုင် တိမ်ထက်လွှာ၏ ပြိုင်ဆိုင်

စိန်ခေါ်မှုများကို ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုလိုရပါ၏။

ခက်သည်က ပြာစိတ်ပင်။ မိုးပြာလှိုင်းဆိုသည့် ပြာက သူမကိုယ်သူမ အဆိပ်အတောက်ကင်းမဲ့သော ရေမြေတစ်ကောင် လို နေတတ်သူ။

ထိုကဲ့သို့ နေပါလျက်နှင့် ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင်လည်း ပြန်၍ လက်တုံ့ပြန်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သောပြာ။ အခုလည်း ပြာကို အလကားနေ အကြောင်းမဲ့ ပြိုင်ဆိုင်စိန်ခေါ်လာသူ တိမ်ထက်လွှာကြောင့် ပြာ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချစ်သွားခြင်းဖြစ် သည်။

ထိုနေ့ကို ပြာ မမေ့။

ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော ပြာ သူငယ်ချင်း

နေခြည်နှင့် အတန်းချိန်ပြီး၍ ထွက်အလာ...

“ဟယ်...ဟိုမှာကြည့်စမ်း ပြာ”

“ဘာလဲ နေခြည်”

“တိမ်ထက်လွှာသေးက ဂုဏ်ရည်မဟုတ်လား”

“ဘယ်မှာလဲ”

နေခြည်ပြရာသို့ ပြာ အကြည့်များ ရောက်ရှိသွား၏။ ကြည်ပြာရောင်လွင်လွင် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်စုံလေးဖြင့် လှပ ကြရွနေသော တိမ်ထက်လွှာသေးမှာ ဂုဏ်ရည်။

ပြာ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေး ကွေးတက်သွားသည်အထိ ပြုံးသည်။ ဪ...ယောက်ျားတွေ တယ်လည်းကြောက်စရာ ကောင်းကြပါလားနော်။

ဂုဏ်ရည်ဆိုတာ မကြာသေးခင်ကမှ ပြာကို ချစ်လှပါ ချည်ရဲ့၊ ကြိုက်လှပါချည်ရဲ့ဆိုပြီး ချစ်ရေးဆိုထားသည့်လူ။

ပြာက အချစ်ရေးကို မစဉ်းစားသေးပါဟု ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလွှတ်လိုက်သောအခါ ဂုဏ်ရည်ဆိုသည့်လူက တိမ်ထက်လွှာ သေးသို့ အလိုလိုရောက်ရှိသွား၏။

တိမ်ထက်လွှာဆိုတာက ပြာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြိုင်ဆိုင်လာသူတစ်ယောက်။

ပြာအပေါ် ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြိုင်ဆိုင်မှုရှိခဲ့သော

တိမ်ထက်လွှာက အရွယ်လေးတွေ ရလာပြန်တော့လည်း ပြာအပေါ် သူတစ်ဖက်သတ် ပြိုင်ဆိုင်မှုကတော့ဖြင့် လျော့မသွား။

ပြာက ကျောင်း၏ အလှူအတန်းရင်မဖြစ်သလို တိမ်ထက်လွှာလည်း ပြာလိုပင် အလှူအတန်းရထားသူ။

မိဘတွေ ပိုက်ဆံချမ်းသာတာချင်းလည်း အတူတူ။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်ကာ နှစ်ဦးသား ဝတ်နိုင်၊ စားနိုင်၊ သုံးနိုင် ဖြန့်နိုင်ခြင်းကလည်း အတူတူဖြစ်ပေမယ့် ပြာနှင့် တိမ်ထက်လွှာ၏ စိတ်ကံဖြင့် တခြားစီ ဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် ပြာဆိုသည့် သူမက ချောမွေ့ဝင်းစက်အိတွေးကာ နုနုထွေးထွေးနှင့် သိပ်လှလွန်းသူဖြစ်ပေမယ့် အခုချိန်ထိ ပြာဘဝမှာ ဘယ်လိုသူစိမ်းယောက်ျား တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မှ ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ခြင်းမရှိ။

အချစ်ရေးကို မစဉ်းစားပါဆိုသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ပြာက သူမအနား ချဉ်းကပ်လာသည့် ယောက်ျားများကို ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်တက်သူ။ ပြာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် တိမ်ထက်လွှာက

တော့ ယောက်ျားများကို သူမ၏ အပျင်းပြေ ကစားစရာအရပ်လိုများ သဘောထားနေသူ။

ရည်းစားထည်လဲတွဲနေသည်ကိုပင် ဂုဏ်ယူစရာဟု သဘောထားသော တိမ်ထက်လွှာက အလှူမာန်တက်နေသူဖြစ်သည်။

ဒီလို အလှူမာန်မျိုးတော့ ပြာမှာမရှိ။ တိမ်ထက်လွှာအတွက်တော့ အချစ်ကို ဘယ်လိုသဘောထားသည်မသိ ပြာတော့ အချစ်မရှိသေးသော်လည်း အချစ်ကို တန်ဖိုးထားသည်။

ကိုယ်တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မတွဲချင်။ ဒါကြောင့်လားမသိ ပြာက ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် မာနကြီးသူ၊ အသည်းမာသူရယ်လို့ နာမည်ကြီးနေသည်။

ဒါမျိုးကိုတော့ ပြာ ဂရုမစိုက်။ သူတို့လိုချင်တာမရ၍ ပြောနေသည့် စကားများကို ပြာအတွက် မှုစရာမဟုတ်။

“အင်း...ဂုဏ်ရည်တော့ တိမ်ထက်လွှာအနားမှာ အခုတော့ ဟုတ်နေတာပဲ ပြာ၊ ဘယ်နေ့ ကျန်ရစ်ဖြစ်ဦးမလဲမသိဘူး”

“ဒါတော့လည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့နေမှာပေါ့၊ သူလည်း တိမ်ထက်လွှာအကြောင်း သိနေတာပဲ”

“သူသိသလို တိမ်ထက်လွှာကလည်း ပြောအနား ဂုဏ်ရည် ကပ်ခဲ့တာကို သိမှာပဲ၊ ဒါ သူ တမင်သက်သက် ဂုဏ်ရည်ကို လက်ခံလိုက်တာနေမှာ ပြာ”

“လက်ခံလိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ နေခြည်၊ ပြာမှ သူ့မေတ္တာကို လက်မခံနိုင်တာ၊ ဝမ်းနည်းစရာမရှိပါဘူး”

ပြာစကားတွေက ပြတ်သား၏။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာ လျှင် ပြာ၏ ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို ပြာ နည်းနည်းလေးမှ အထိမခံ။

ကိုယ်တကယ်မချစ်ဘဲနှင့်လည်း ချစ်ပါသည်ဟု မပြော ချင်။ ပြာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်က ပြာဘဝမှာ ချစ်တဲ့သူနှင့် လက်ထပ် မည့်သူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရမည်ဆိုသည့်ဆန္ဒပင်။

“တိမ်ထက်လွှာကတော့ သူ့ဘေးမှာ အချိုးသားတွေ အဲလို ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာကို ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေတာကွ၊ ပြီးတော့ ပြာထက် သူကပိုလှတယ်လို့လည်း ထင်နေတာ”

“သူထင်သလို ဟုတ်ရင်လည်းဟုတ်မှာပေါ့ နေခြည်”

“သွားစမ်းပါ၊ ဘယ်က ပြာထက် ပိုလှရမှာလဲ၊ တိမ်ထက်လွှာ လှတာ ပြင်ဆင်ထားလွန်းလို့ပါ၊ သူ့ဘယ်လောက် ပြင်ပြင် ပြာရဲ့ သဘာဝဆန်ဆန် ပင်ကိုယ်အလှကိုတော့ မမီပါဘူး”

“ပြာအလှက မိန်းမချင်းတောင် ထိုင်ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းတဲ့အလှ သိလား”

“အဟင်း...ဟင်း တော်ပါတော့ နေခြည်ရယ်၊ မင်းပြော တာနဲ့ ပြာ နေတောင်မနေတတ်တော့ဘူး”

ပြာမှာ နေခြည်စကားကြောင့် ချစ်စဖွယ် ရယ်လိုက်၏။

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာ ပြာ၊ ပြာကို မြှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“တကယ်တမ်း တိမ်ထက်လွှာဆိုတာ ပြာကို ငယ်ငယ် ကတည်းက ပြိုင်ဆိုင်လာတဲ့သူ၊ ဒီလို ကိုယ့်ကို အလကားပြိုင်ဆိုင် နေတဲ့သူကို မင်း တစ်ခါလောက် အနိုင်ယူပြလိုက်ပါလား”

နေခြည်က ပြာအတွက် ကြားကနေ မခံချင်ဖြစ်နေသည်။

ဒါကို ပြာ သိသည်။ တိမ်ထက်လွှာ ပြာကို ဘယ်လိုပဲ ပြိုင်ဆိုင်
နေပါစေ ပြာကတော့ သူမဘက်က လုပ်စရာရှိတာ အလုပ်မပျက်
ခပ်အေးအေး ရှိနေခဲ့သူ။

ဒါကိုပဲ နေခြည်က ပြာအတွက် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေတာ
ပြာ နားလည်သည်။

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာ ပြာ၊ တိမ်ထက်လွှာက သူ့ကိုယ်
သူ အလှမာန်တက်ပြီး ပြာကို သူ့လောက် မလှပါဘူးထင်ပြီး
ရည်းစားတွေ ဒီလောက်တွဲပြနေတာ”

“ပြာလည်း တစ်ခါတလေလောက် ဘယ်လောက်လှ
ကြောင်း၊ ဘယ်လောက်စွံကြောင်း ပြတဲ့အနေနဲ့ တစ်ယောက်
လောက် တွဲပြလိုက်စမ်းပါ”

နေခြည်စကားကြောင့် ပြာ ပြုံးသည်။ မိန်းကလေး အလှ
မကြိုက် ဘယ်သူရှိပါ့မလဲ။ ပြာ သူမကိုယ်သူမ ပြင်ဆင်သင့်
သလောက် ပြင်ဆင်သည်။

ပြာအပြင်အဆင်က သဘာဝထက်တော့ မပို။ ရောင်စုံ

မိတ်ကပ်နှင့် အလှကို အချိန်ပေးကာ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်လာတတ်
သော တိမ်ထက်လွှာအလှနှင့် ယှဉ်တော့ ပြာအလှက ရုတ်တရက်
မပေါ်လွင်သလိုလို။ အပေါ်ယံ အမြင်ကြည့်လျှင် တိမ်ထက်လွှာ
အလှက ပြာထက်ပင် သာနေသလိုလို။

“အလှအပြင်တာတော့ ပြင်လို့ရတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
သူ့လိုစွံကြောင်းပြရအောင် ပြာမှ ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စား
ဘဲ”

“အင်း...ပြာနဲ့တော့ ခက်ပြီ၊ ပြာက ယောက်ျားတွေကို
စိတ်မဝင်စားမှတော့ နေခြည်လည်း ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး”

“တကယ်ဆို ပြာနား ချဉ်းကပ်လာတဲ့ ယောက်ျားတွေ
အားလုံးဟာ တစ်ယောက်မှ အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့သူမပါဘူး။ သူ့ဂုဏ်
သူ့ရာထူး စည်းစိမ်တွေနဲ့ တကယ့်ကို လူကုန်ထဲတွေချည်းပဲ၊ ပြာက
လည်း တစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပြာမှာ ချစ်တတ်တဲ့
နှလုံးသားမှ ပါသေးရဲ့လားလို့ပဲ မေးရတော့မယ်”

“အဟင်း...မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နေခြည်၊ ပြာ

လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြမိတယ်။ ဆန်ကျင်ဘက်
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရင်ထဲ အချစ်ဆိုတာကို
ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရဘူး၊ တကယ်ပဲ ပြောမှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံး
သား ပါမလာခဲ့ဘူးနဲ့ထင်တယ်”

“ကြည့်...ကြည့် နေခြည်၊ ပြာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို
ကိုယ် ပြန်စောင့်ကြည့်ရမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ကိုယ်ကတော့ ပြာအချစ်ရေးကို
တိမ်ထက်လွှာထက်တော့ သာစေချင်တယ်၊ ဒါမှ ပြာကို တစ်သက်
လုံး ပြိုင်လာတဲ့ တိမ်ထက်လွှာ မပြိုင်ရဲတော့မှာ”

ပြာအပေါ် စေတနာထားလွန်းသည့် နေခြည်စကားကြောင့်
မိုးပြာလှိုင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ပြောဖို့ခက်သားပဲ နေခြည်ရယ်၊ မင်းလည်း
သိတာပဲလေ နှလုံးသားကိစ္စဆိုတာ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့
ကိစ္စ၊ ဟိုလူကို ချစ်ရမယ်၊ ဒီလူကို ချစ်ပါလို့လည်း အချစ်ကို
ခိုင်းစေလို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး”

“ဒါဆို ပြာက အချစ်ရေးမှာ တိမ်ထက်လွှာကို အရှုံးပေး
မယ်ပေါ့”

နေခြည်ကို ပြာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ တိမ်ထက်လွှာဆို
တာ ပြာကို အစစအရာရာ လိုက်ပြိုင်ဆိုင်နေတတ်ပေမယ့် သူမပြိုင်
ဆိုင်သမျှ ပြာ တစ်ခါမှ အရှုံးမပေးဖူးခဲ့ပါ။

ပြာက ပြိုင်ဆိုင်တာမဟုတ်ပေမယ့် ပြာကို ပြိုင်ဘက်
တစ်ယောက်လို သဘောထားသော တိမ်ထက်လွှာနှင့် ပတ်သက်
လာလျှင် ပြာကလည်း အနိုင်ရယူချင်သူ။

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ နေခြည်၊ ပြာက
သဘာဝကိုပြောတာပါ”

“အေး...တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ပြာက
သဘာဝတွေ သိပ်ဆန်နေ၊ တိမ်ထက်လွှာကတော့ ပြာထက်သူ
သာဖို့ဆိုရင် ဘယ်နှည်းကိုပဲ သုံးရသုံးရ အလွတ်ပေးမယ့်သူတော့
မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ဘာကိုပြောတာလဲ နေခြည်”

“ပြာက နေခြည်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမို့လို့ စေတနာနဲ့ ဒီစကားပြောတာ”

“တိမ်ထက်လွှာရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက နေခြည် ကြားတာတော့ တိမ်ထက်လွှာဟာ အချစ်ရေးမှာ ပြာထက် သာကို သာရမယ်လို့ ပြောနေတယ်တဲ့လေ၊ အဲဒါကြောင့် သူက သူ့ထက် အများကြီး အဆင့်မြင့်ပြီး တကယ့်ကို စားမကုန်၊ ဖြုန်းမကုန်တဲ့ ကျိုကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးအနွယ်ထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို ရှာနေတယ်ဆိုပဲ”

“တွေ့ပြီတဲ့လား”

“အင်း...တွေ့ပြီလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့”

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ နေခြည်”

“မာန်ဝင့်ထည်”

“ဘယ်သူ”

“မာန်ဝင့်ထည်လို့ပြောတာ”

နေခြည်စကားအဆုံးမှာတော့ ပြာ မျက်မှောင်လေး ပြေပြေ

တွန့်သွားကာ...

“မာန်ဝင့်ထည် ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ...ပြာ သူ့ကိုသိလို့လား”

“ဟင့်အင်း...မသိပါဘူး၊ နာမည်က တစ်မျိုးဆန်းနေ လို့ပါ”

ပြာစိတ်က ဟိုးအတိတ်တုန်းက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို နာကျင်စွာ ပြန်သတိရသွားသည်။ မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတာ နာမည်တူ လို့ပဲ ဖြစ်မှာပါဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ဖျောက် လိုက်ပြီး...

“ဆန်းတယ် ဟုတ်လား ပြာ၊ ဘယ်လို ဆန်းတယ်ဆိုတာ နေခြည်ကို ပြောပါဦး”

ပြာနှင့် နေခြည်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည့်နှစ်တွေ မနည်း တော့ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြာနှုတ်ဖျားက အခုလို စိတ်ဝင်တစား ပြန်လည်မေးမြန်းတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ခို့ နေခြည်မှာ အံ့သြမှုများနှင့် ပြာကို မေးမိ၏။

“ဒီလိုပါပဲ”

“နေခြည်တော့ မယုံပါဘူး၊ အဲဒီနာမည်မှာ တစ်ခုခုထူး
နေတယ်မဟုတ်လား”

နေခြည်စကားကို ပြာ မငြင်းဆန်။ ခပ်လွန်လွန်ပြီးလိုက်
တာ...

“ထူးတယ်ဆိုတာ ပြောအတွက်မဟုတ်ပါဘူး၊ တိမ်ထက်
လွှာကို ချဉ်းကပ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆို
ပိုမှန်မှာပါ”

“ထားပါတော့လေ၊ မာန်ဝင့်သည်ကို ပြာ ဘယ်လိုပဲ
သဘောထားထား သူ့အကြောင်းကိုတော့ ပြာ သိထားဖို့လိုတယ်”

“မာန်ဝင့်သည်ဆိုတာ ဖော်ဘွားမျိုးနွယ်က ဆင်းသက်
လာသူတစ်ယောက်၊ မိဘဆွေမရှိတော့ဘူး၊ သူတို့ဆွေမျိုးတော်တဲ့
ဦးရီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“မိဘတွေ မရှိတော့ပေမယ့် သူ့မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ ယဉ်
ဥစ္စာတွေနဲ့ စည်းစိမ်တွေဆိုတာ သူ့ဆယ်သက်စားမကုန်ဘူးဆိုပဲ

နိုင်ငံခြားမှာသွားပြီး ကျောင်းတက်တယ်၊ အခု သူ ကျောင်းလည်း
ပြီး၊ ဦးရီးတော်လည်း သိပ်နေမကောင်းလို့ ပြန်ရောက်တာ မကြာ
သေးဘူး၊ မာန်ဝင့်သည် ဒီကိုပြန်ရောက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို
ထူထောင်ပြီး လုပ်ငန်းကြီးကြီးမားမားတွေကို နိုင်ငံခြားနဲ့ဆက်သွယ်
ပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ သူကလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့”

“မာန်ဝင့်သည်ရဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ ဒီမှာရှိတဲ့ အောင်မြင်နေပါ
ပြီဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေထက်ကို သူ့ကုမ္ပဏီက အချိန်တိုလေးအတွင်း
မှာ အရမ်းကို အောင်မြင်ခဲ့တယ်”

“အခုဆိုရင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ
မာန်ဝင့်သည်မှ မာန်ဝင့်သည် ဖြစ်နေတယ်တဲ့လေ”

နေခြည် ပြောသမျှ စကားများကို နားထောင်ပြီး ပြာ
မျက်ခုံးလှလှလေးမှာ မသိမသာ တွန့်သွားသည်။

မာန်ဝင့်သည်တဲ့။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ဒီလောက်တောင် အောင်အောင်
မြင်မြင် လုပ်နိုင်သည်ဆိုတော့ သူ့မှာ ဘယ်လောက်များ စွမ်းအား

တွေ ကြီးနေလို့လဲ။

ပြီးတော့ စီးပွားရေးလောကတွင် ဒီလောက် နာမည်ကြီးနေတဲ့ မာန်ဝင့်ထည်ကို ဒက်ဒီသိမည်ထင်သည်။

ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ပြာ ဒက်ဒီက စီးပွားရေးလောကတွင် နာမည်ကြီးနေသည်ဆိုသော မာန်ဝင့်ထည်ကို သိနိုင်သည်။

အတွေးနှင့် ပြာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ငြိမ်လှချည်လား၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့လူအကြောင်း စဉ်းစားနေတာ”

“ပြာက”

“အင်း”

“နေခြည်ပြောသလိုဆိုရင် ဒီလူ တော်တော်ကို ထက်မြက်တယ်၊ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်နိုင်တာကိုက သူ့ဘယ်လောက်စွမ်းတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး နေခြည်၊ မင်း သူ့အကြောင်းတွေကို ဒီလောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဘယ်က သိလာတာလဲ”

“သိဆို နေခြည်အစ်ကိုက မာန်ဝင့်ထည်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာလေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ နေခြည်အစ်ကို အလုပ်ကပြန်လာလို့ အိမ်ရောက်တာနဲ့ မာန်ဝင့်ထည် ဘယ်လောက်တော်တယ်၊ ဘယ်လိုထက်မြက်တယ်၊ စီးပွားရေးကို သူများတွေထက် ပိုပြီးအကွက်မြင်တယ်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းလွန်းတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ကြားရလွန်းလို့ မာန်ဝင့်ထည်အကြောင်းကို ဒီလောက်သိနေတာပေါ့”

“သူက ဒီလောက်ပဲတော်သလား နေခြည်”

“ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထက်မကကို တော်တာ၊ ပြာ ဒက်ဒီလည်း ကုမ္ပဏီထောင်ထားတာပဲ၊ မာန်ဝင့်ထည်အကြောင်း ခဏသိသာ မေးကြည့်ပါလား”

ပြာ နှာခေါင်းလေးရှုံ့လိုက်ရင်း...

“ဟင်...မေးချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ပြာဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်း ဘယ်
တုန်းက စိတ်လိုလက်ရ မေးဖူးလို့လဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် နုဟာက အကြောင်းမဲ့
မှမဟုတ်ဘဲ၊ တိမ်ထက်လွှာကြောင့်ဆိုတာ ပြာလည်း သိနေတာပဲ၊
မာန်ဝင့်ထည်ကို တိမ်ထက်လွှာက အသေအလဲ သဘောကျနေ
တာ”

ထိုစကားကြားရတော့ ပြာမျက်နှာလှလှလေးမှာ မသိ
မသာလေး ပျက်သွားပြီး...

“မာန်ဝင့်ထည်ကရော”

“မာန်ဝင့်ထည်က တော်ရုံယောက်ျားမှ မဟုတ်ဘဲပြာ၊
သူနားမှာ တိမ်ထက်လွှာလို မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေတာ
ဘယ်စိတ်ဝင်စားမှာလဲ”

“သူက ယောက်ျားပီသတဲ့လူ၊ ပြတ်သားတယ်၊ မလိုအပ်
ပဲ အလုပ်ပိုမလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒါတွေကိုပဲ တိမ်ထက်လွှာကလည်း

ခိုက်နေတာနေမှာ”

“သူတို့တွေ တွေ့ပြီးပြီလား နေခြည်”

“ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ သူတို့နှစ်ဦး ဆုံဖူးတယ်လို့တော့ ကြား
တာပဲ၊ ဒါကလည်း တိမ်ထက်လွှာက သူ့သူငယ်ချင်းကို မိတ်ဆက်
ခိုင်းလို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာတဲ့”

“ဘယ်လို နေခြည်၊ တိမ်ထက်လွှာက စပြီးမိတ်ဆက်ခိုင်း
တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နေခြည်လည်း ကြားကြားချင်း ပြာလိုပဲ
အံ့သြမိသေးတယ်၊ တိမ်ထက်လွှာဆိုတာ ရည်းစားသားများရင်များ
ဗယ်၊ သူကစပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စမိတ်ဆက်တာမျိုး မရှိဘူး
ဆိုတော့လေ”

“အံ့သြစရာပဲ”

“အံ့သြစရာတော့ အမှန်ပဲ ပြာ၊ တိမ်ထက်လွှာအနားမှာ
ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့လူတော့
ခေါ်ဘူး၊ သူတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့လည်း မတူဘူးလေ”

“အဟင်း...ဟင်း တိမ်ထက်လွှာ ဝဋ်လည်တယ်ပြောရတော့မှာပေါ့ ပြာရယ်၊ မာန်ဝင့်ထည်နဲ့မှ သူလည်း ကောင်းကောင်းထိတာပဲ”

“တိမ်ထက်လွှာလို မိန်းကလေးတောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားဟာ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“နေခြည်ပြောတာ အဲဒါပေါ့၊ တိမ်ထက်လွှာ ဒီလောက်သည်းသည်းလှုပ်နေတဲ့ ယောက်ျားကသာ ပြာကို တမ်းတမ်းစွဲချစ်နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ၊ တစ်သက်လုံး ပြိုင်ဆိုင်လာတဲ့ တိမ်ထက်လွှာတော့ ပြာကို ဘယ်တော့မှ နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ပြာအကြည့်က နေခြည်ထံ ရောက်သွားသည်။

“မင်းဆိုလိုတာက”

“တိမ်ထက်လွှာနဲ့ ပြာရဲ့ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ပြာ နိုင်အောင်လုပ်ရမယ်”

“ပြာက”

“အင်း”

“မာန်ဝင့်ထည်ကို”

“ဟုတ်တယ်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

စကားအဆုံး ပြာက သူမအဖြစ်ကို သူမ သဘောကျသလို ရယ်သံလွင်လွင်လေးဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်လိုက်သည်။

“အဟင်း...ဟင်း နေခြည်ရည်၊ ပြာက မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် လုပ်နိုင်မှာလဲ”

“လုပ်နိုင်တယ်ထားဦး အဲလိုမျိုး ပြာ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဦးတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လည်း မလုံဘူး”

“ပြာက သိပ်ရိုးတာကိုး၊ ကိုယ်ပြောတာက အဲလိုသဘောနဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြာအတွက် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါဆိုတာ ပေးလာဦးမှာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာသာ မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့လူကို

ပြာက မငြင်းဘဲ ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွဲထားနိုင်ဖို့ပြောတာ”

ပြာက နေခြည့်စကားများကို မျက်ဝန်းလေးထောင့်ကပ်လျက် စဉ်းစားနေ၏။

ပြာကို အမြဲစိန်ခေါ်ပြီးဆိုင်နေသူ တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ရရန်ဆိုတာက နေခြည်ပြောသလို လုပ်ဖို့သာရှိသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က မချစ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်အနား ဆွဲထားဖို့ဆိုတာက သိပ်တော့လွယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်။

ပိုဆိုးသည်က မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသည့်လူကို ပြာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်တွေ့ဖူးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဒါက ကိစ္စမရှိပါ။

မာန်ဝင့်ထည် ဘယ်လိုယောက်ျားပဲဖြစ်နေပါစေ ပြာကို ညစ်ကျယ်ကျယ် အပြုံးနှင့် အမြဲစိန်ခေါ်ပြီးဆိုင်နေတတ်သူ တိမ်ထက်လွှာကို ဘယ်တော့မှ ပြာကို မပြိုင်နိုင်အောင် အနိုင်ယူချင်လာ၏။

ခက်သည်က မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတာက တခြားလူမဟုတ်ဘဲ

ပြာကိုယ်တိုင် နာကျင်စွာသိခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလားဆိုသော အတွေးနှင့်အတူ။

ပြာကို ပြိုင်ဆိုင်စိန်ခေါ်လာသူ တိမ်ထက်လွှာကြောင့် ထိုယောက်ျားနား ချဉ်းကပ်ပြီး ထိုယောက်ျားကို ပြာ၏ဖြစ်မှတ်အဖြစ် သဘောထားကာ အသုံးချမည့်အရေးဖြစ်သည်။

○ ○ ○

အခန်း (၂)

“ဒက်ဒီ”

“ဘာလဲ သမီး”

“မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတာကို သိလားဟင်”

ညစာ ထမင်းစားပြီးချိန် ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် မိသားစု
သုံးဦး မျက်နှာစုံညီနှင့် အချို့ပွဲ စားနေခိုက်မှာပင် ပြာထဲမှ မမေးစဖူး
အမေးထူးသည့် စကားကြောင့် ဦးကောင်းစေ သမီးဖြစ်သူကို အပြုံး
နှင့် သဘောကျသလို ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး၊ မာန်ဝင့်ထည်ကို ဒက်ဒီကောင်း
ကောင်းသိတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ အဲဒီမာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့လူက ဒက်ဒီတို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေကြားမှာ နာမည်ကြီးနေတယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား ကြည့်စမ်း ဒက်ဒီသမီးက ဒါတွေတောင်သိနေပါလား၊ ဟုတ်တယ် သမီး၊ မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကတော့ ဒက်ဒီတို့ စီးပွားရေးလောကမှာ နေချင်းညချင်း တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ရလာတဲ့သူပဲ”

“ဒီသူငယ်က လူကသာငယ်မေမယ့် စီးပွားရေးမှာတော့ သူက အမြင်ကျယ်ပြီး သိပ်ထက်မြက်တယ်၊ ဒက်ဒီအပါအဝင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ တော်တော်များများက မာန်ဝင့်ထည်ကိုတော့ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်အောင် သူက စီးပွားရေးလောကကို အချိန်တိုတိုနဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့သူဆိုရင် မမှားဘူး”

“ဟင်...သူက အချိန်တိုတိုနဲ့ စီးပွားရေးလောကမှာ ဒီလောက် စွမ်းဆောင်နိုင်အောင် ဘယ်လောက်တောင် တော်နေလို့လဲ ဒက်ဒီ”

ပြာ မျက်မှောင်လေးကြွတ်ရင်းက ကလေးတစ်ယောက် အလိုမကျသလို မေးလိုက်သည်။

“တော်တာကတော့ တော်တော်ကြီးတော်တယ်လို့ ပြောရမယ် သမီး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒက်ဒီတို့ စီးပွားရေးလောကမှာ လုပ်တာကြာပြီ၊ ဒီနှစ်အတွင်းမှာ မာန်ဝင့်ထည်လို အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ တော်တဲ့၊ ထက်မြက်တဲ့၊ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့သူမျိုး ဒက်ဒီတော့ သူတစ်ယောက်ပဲတွေ့ဖူးတယ်”

“ပြာကတော့ နောက်မှလည်း ပေါ်လာသေးတယ် ရွှေကြာပင် ဖြစ်တာကိုတော့ သဘောမကျပါဘူး”

နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောလိုက်သော ပြာစကားကို ဦးကောင်းဇေက သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်သည်။

“သမီးသဘောကျလို့လည်း မရဘူးသမီးရေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မာန်ဝင့်ထည်ဘေးမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကွ”

“အာ...ဒက်ဒီကလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ပြာမျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားပုံကိုကြည့်ပြီး ဦးကောင်းစေ
မျက်နှာက ပြုံးနေ၏။

“ဒက်ဒီ သမီးကတော့ကွာ ရှက်တတ်တဲ့ နေရာမှာ
နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ဒီလိုပုံနဲ့ ဒက်ဒီသမီးကို ဘယ်လိုအိမ်ထောင်ချ
ပေးရမလဲ”

“ဒက်ဒီနော်”

ရှက်ပါသည်ဆိုကာမှ ပြာကို ပို၍အရှက်သည်းစေရမည့်
ဘေးများဖြင့် စဖြစ်အောင် စနေသော ဒက်ဒီကို ပြာ နှုတ်ခမ်းလေး
စုလျက် စိတ်ကောက်လိုက်သည်။

ဦးကောင်းစေမှာ သမီးဖြစ်သူ အရှက်သည်းသွားတာကို
ချစ်မြတ်နိုးမှုများဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း

“မနက်ဖြန် မာန်ဝင့်ထည်ရဲ့ မွေးနေ့ရှိတယ်၊ ဒက်ဒီတို့
တစ်မိသားစုလုံးကို လာဖို့ သူကိုယ်တိုင်ဖိတ်ထားတယ်၊ အဲဒါ

သမီးပါလိုက်ရမယ်၊ အသင့်ပြင်ထားပါ”

“ဟင်...ဒက်ဒီ”

“သမီး လိုက်”

“ဟေး...ဟေး မလိုက်ဘူးလို့တော့ မငြင်းနဲ့နော်သမီး၊
မာန်ဝင့်ထည်က သူကိုယ်တိုင် တလေးတစားနဲ့ ဒက်ဒီကို လာဖိတ်
ထားတာ၊ မနက်ဖြန် အလှဆုံးပြင်ထား၊ ဒါပဲ”

ဒက်ဒီကို ပြာ ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေးစု၊
ခြေလေးဆောင့်လျက် ပြာ မလိုက်ချင်ကြောင်း အသံတိတ် ဆန္ဒ
ပြဖြစ်အောင် ပြလိုက်သည်။

တကယ်ဆို ပြာကိုယ်တိုင် ဒီလို့ပွဲမျိုး သိပ်မသွားတတ်ပါ။
ဒါကိုသိလျက်နဲ့ ပြာကို ဒက်ဒီက မာန်ဝင့်ထည်၏ညှော်ခံပွဲကို ခေါ်
နေသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်သော ပြာ လူများများ
နည်းနေရာမျိုး ရှောင်ရှားတတ်သူဖြစ်သည်။

ဒါက ပြာ ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲလာရသည့်အကျင့်။

ခုတော့ ဒက်ဒီအိမ်နဲ့ဖြင့် ပြာမှာ သူမနှင့်မသိသော သူ၏မွေးနေ့ပွဲကို လိုက်ရတော့မည်။

ဒါတွေအားလုံး မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသည့်လူကြောင့် ဆိုသော အတွေးနှင့် ပြာ စိတ်ထဲမကြည်။

ကြည့်စမ်း။

မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသောသူကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ပြာ မုန်းနေမိသည့်အဖြစ်ပါလား။

အင်း...ဒီအဖြစ်ကို နေခြည်သာသီရင် ပြာကို ဘယ်လို ပြောမည်မသိ။

နေခြည်ဆိုမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွား၏။ ဘုရားက ကံကောင်းလို့ပါလားနော်။

တိမ်ထက်လွှာကို ပြာ မေ့နေသည်။ လွှာကို အနိုင်ယူနိုင်အဖြစ်ကို ဘာကြောင့် မေ့နေရတာလိမ့်။

မာန်ဝင့်ထည်ကို ချဉ်းကပ်ရန် ပြာအတွက် ဒီအခွင့်အရေးက အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။

ဒီအခွင့်အရေးမျိုးက လိုချင်လို့မရသည့်အဖြစ်။ နေခြည်သာ အနားမှာရှိလျှင် ပြာအတွက် ရခဲ့သည့် ဒီအခွင့်အရေးကို ဘာကြောင့် လက်လွှတ်ခံနေသလဲလို့ အပြစ်တင်မည်ထင်သည်။

မာန်ဝင့်ထည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ချိန်မှာ ပြာအတွက် ရရှိလာသည့် အခွင့်အရေးကို ပြာ လက်လွှတ်မခံရန် နေခြည်က ပြာကို ပြောခဲ့သည်။

တိမ်ထက်လွှာနှင့်ပတ်သက်ကာ ပြာ အနိုင်ရချင်သည်။ မာန်ဝင့်ထည်နား ချဉ်းကပ်ရန် အကောင်းဆုံးနည်းမှာ ဒီနည်းပဲရှိသည်။ တခြားမရှိ။

ကံကြမ္မာဟု ကြိုမမြင်နိုင်သောအရာဆိုတာ မှန်သည်။ အခု ကံကြမ္မာက ပြာကို မျက်နှာသာပေးလိုက်ပေပြီ။

ထိုအတွေးနှင့် ပြာ မှန်ရှေ့ရောက်သွားသည်။ လှပသော ပြာပုံရိပ်က ပြာကို ချစ်စဖွယ်ငေးနေ၏။ လွှာကို အနိုင်ရဖို့ကံပါလာလျှင်တော့ ပြာကို ထိုယောက်ျားက သူ့အလိုလိုစွဲလမ်းစေလိမ့်မည်။

ပြာကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြာကို စွဲလမ်း

သဘောကျလာအောင် မာယာသုံးမည့်သူမဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မိတ်ဆက်မည့်သူလည်း မဟုတ်ပါ။ ကံတရားက ပြာဘက်မှာရှိ
လျှင် သူ့အလိုလို ပြာ အောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပစ်လိုက်
သည်။

နေခြည်ရေ မင်း အပြာကောင်းလွန်းလို့ ပြာ မာန်ဝင့်ထည်
ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့ဖို့ ပြာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

○ ○ ○

မွေးနေ့ပွဲကား မာန်ဝင့်ထည်၏ ခြံထဲမှာပင် ကျင်းပသည်။

ဆောင်စုံဆလိုက်မီးများဖြင့် မာန်ဝင့်ထည်၏ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ
လူများနှင့် အထူးစည်ကားနေ၏။

ဝင်းဝါအိစက်နေသော အသားပေါ်တွင် ပန်းဆီရောင်
ဘောက်နေသော ပိုးချည်သားပျော့ပျော့က သူ့နေရာနှင့်သူ အချိုး
အစားကျ ပြေပြစ်လွန်းသည့် ပြာကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။
ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်စုံလေးနှင့် သိပ်လှနေ၏။

ကျောလယ်ခန့်ရှိ ပိုးသားလို နက်မှောင်ရှည်လျားသည့်
ဆံနွယ်လေးများဖြင့် ပြာ၏မျက်နှာလေးက ဝင်းဝင်းပပ ကြည်စင်
သန့်ရှင်းစွာ ထင်းခနဲ။

နဖူးလှလှလေးပေါ်တွင် ဆံနွယ်တစ်ပင်မှ မကျဘဲ နောက်
သို့ အားလုံးစုသိမ်းထား၍ ပြာမျက်နှာလှလှလေးပေါ် အလှတေ့က
တစ်ခုချင်းစီ ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေသည်။

ထူထူထဲထဲ မျက်ခုံးနက်နက်လေးက စင်ရော်တောင်
အလား ရှိနေရသလို မျက်ခွံမို့မို့လေးအောက်က မျက်နက်ဝန်းအစုံ
လှလှလေးကလည်း ကြည်စင်တောက်ပနေသည်။

နှာတံလှလှ ပါးမို့မို့နှင့် နှင်းဆီဖူးလေးပမာ ခပ်စုစုလေး
ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းထူထူလေးကလည်း အသည်းနွေးချင်စရာ။

ပြာမျက်နှာလှလှပေါ်ရှိ တစ်စုစီရှိသော အလှများကို ပြော
မလား၊ ပြာတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံ၍ပင် အလှကိုပြောမလား။ ဘယ်လို
ပြောပြော ပြာအလှကတော့ တကယ့်ကို တော်ဝင်သည့်အလှဖြစ်
သည်။

မြင့်သောအရပ်၊ ကျောရှင်းသောခန္ဓာကိုယ်နှင့် နုနုထွေး
ထွေး မျက်နှာလှလှလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော သိပ်လှလွန်းသည့်
ပြာကို ဧည့်ခံပွဲစင်လာကတည်းက လူအများ၏အကြည့်က ပြာထံ

မှသာ စုပြုံရောက်ရှိနေသည်။

အထူးသဖြင့် ဧည့်ခံပွဲတွင် ရောက်နေသော လူငယ်လူရွယ်
သောကျားတို့၏ အကြည့်က သိပ်လှသော ပြာထံ စူးစူးစိုက်စိုက်
ရောက်ရှိနေသည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။

ထိုသို့ရောက်ရှိလောက်အောင်လည်း ပြာအလှက မြင်ရသူ
ဘဝကို ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းအောင် စွဲဆောင်နိုင်အောင် လူများအလယ်
မှာ ထင်ရှားတောက်ပနေ၏။

“ဟင်”

“ပြာပါလား”

ဧည့်ခံပွဲသို့ ပြာအရင် ကြိုရောက်နေသော တိမ်ထက်လွှာ
ထဲ သိပ်လှသည့် ပြာကို မြင်သွားကာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဟိတ်”

“ဪ...တိမ်ထက်လွှာ”

မမျှော်လင့်ပဲ ပြာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တိမ်ထက်လွှာ
မှာ မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ပြာကတော့ တိမ်ထက်လွှာကို တွေ့ရ

သည့်အတွက် မျက်နှာမပျက်။ မအံ့သြပါ။ နေခြည်ပြောစကားဖြင့် တိမ်ထက်လွှာက မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိထားသည်။ ဒီပွဲကို တိမ်ထက်လွှာမှ မလာ လျှင် ဘယ်မှာလာပွဲစည်ပါတော့မည်လဲ။

တိမ်ထက်လွှာက အဖြူရောင်ကိုယ်ကြပ်ဂါဝန်လေးနှင့် လှနေသည်။

“ဦးမာန်ဝင့်ထည်ရဲ့ မွေးနေ့ကို မင်းလာလိမ့်မယ်လို့ မထင် ထားတာ လွှာ မှားသွားတာပေါ့နော် မိုးပြာလှိုင်း”

တိမ်ထက်လွှာစကားကို ပြာ ဘာမှမဖြစ်ဟန်နှင့် လှပစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါ ဘာဆန်းလဲ တိမ်ထက်လွှာ၊ လောကမှာ စိတ်ထင် နဲ့ မှန်ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ပြာက ဒီလိုပွဲမျိုးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကိုယ်တိုင်က ပြာတို့မိသားစုကို လာဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ထားလို့ ပြာအနေနဲ့ ဒီပွဲကို မဖြစ်မနေ လာရတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

ပြာစကားအဆုံးမှာ တိမ်ထက်လွှာတစ်ယောက် မျက်နှာ သိသိသာသာပျက်သွားသည်။

ထိုခဏမှာတော့ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသော ဇွန်ဝန်းများဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြည့်မလွှဲတမ်း ခိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွဲ။

ထိုအကြည့်များက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရှုံး ခပေးလိုဟန်။ အကြည့်တွေက အေးစက်နေသည်။

ဒါဟာ သိပ်ကိုလှပသည့် ပညာတတ် မိန်းမချော နှစ်ယောက်၏ အတ္တနှင့်မာန ကိုယ်စီလွန်ဆွဲသည့် အသံတိတ်ရန်ပွဲ ဆိုတာ ဘယ်သူတွေ သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

နှစ်ဦးသား အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားရာမှ တိမ်ထက်လွှာ က ပြာမျက်နှာလှလှလေးကို စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အပြုံးလှလှလေးတစ်ခု ဖန်ဆင်းလိုက်ကာ...

“အဟင်း...ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မိုးပြာလှိုင်း၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဦးမာန်ဝင့်ထည်က ကိုယ့်ကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ထား

ခဲ့လို့ပဲ။ ကဲ ကိုယ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

စကားကို အနိုင်ဖြင့်ပိုင်းကာ ပြာကို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည့် တိမ်ထက်လွှာကို ကြည့်ပြီး လှပစွာ ပြာ ပြုံးလိုက်သည်။

တိမ်ထက်လွှာပဲလေ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့။

ဒီမိန်းမက ပြာကို ပြိုင်ဆိုင်စိန်ခေါ်မှုတွေ လုပ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့သူ။ ပြောပါစေ။

တိမ်ထက်လွှာဆိုသည့် မိန်းမက သူမကိုယ်သူမ အထင်ကြီးလွန်းနေပြီး ပြာကို အထင်သေး လျှော့တွက်ထားတာကိုက တိမ်ထက်လွှာရဲ့ အမှားဆိုတာ ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ။

ပွဲက အခုမှအစပဲရှိသေးတယ် တိမ်ထက်လွှာရယ်။ ဘယ်သူနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။

ဒီပွဲမှာ ဒီမိန်းမနဲ့ ဘာလို့ စောစောစီးစီး လာတွေ့ရတာပါလိမ့်။ တိမ်ထက်လွှာနှင့် ဆုံရခြင်းက ပြာကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်ဆိုတာ ပြာ မငြင်း။

“သမီး တိမ်ထက်လွှာလည်း ရောက်နေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မာမီ”

“သမီးကို လာနှုတ်ဆက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

မာမီစကားကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ပြာ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“တိမ်ထက်လွှာ ရုပ်ကလေးကတော့ ချောပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဝတ်စားထားတာ သိပ်ကို ခေတ်ဆန်လွန်းနေတယ်ထင်တာပဲ”

အဖြူရောင် ကိုယ်ကြပ်ဂါဝန်လေးနှင့် ခေတ်ဆန်ဆန်လှနေသော တိမ်ထက်လွှာကို မာမီက ကြည့်၍ ပြောလိုက်တော့ ပြာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ဒီလောက်ဝတ်တာလောက်တော့ ခေတ်ဆန်လွန်းတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး မာမီရဲ့၊ တိမ်ထက်လွှာမှ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားမိန်းကလေးတွေဆိုလည်း ဒီလိုပဲ တိမ်ထက်လွှာထက် ဘောင် ခေတ်ဆန်သေးတယ်၊ သူတို့ထဲမှာ မာမီသမီးက ခေတ်

နောက်ကျနေပြီ၊ အဟင်း...ဟင်း”

“ဘယ်က ခေတ်နောက်ကျရမှာလဲကွယ်၊ မာမီသမီးက အခုလို မရိုးမဆန်း အပြင်အဆင်လေးနဲ့ သိပ်ကို ကျက်သရေရှိရှိ လှနေတာ၊ မာမီကတော့ ဒီလိုလေးတွေပဲ ဝတ်စေချင်တယ်”

“ပြာကလည်း ခေတ်ဆန်လွန်းချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ် ပါဘူး၊ မာမီရဲ့ အခုလိုဝတ်ရတာကို ပြာ သဘောကျပါတယ်”

“ဒါမှပေါ့ကွယ်၊ ခေတ်မီတာကို မာမီ လက်ခံပေမယ့် ခေတ်ဆန်တာကတော့ နေရာတိုင်း မကောင်းဘူးပေါ့”

သားအမိနှစ်ဦး စကားကို ဒက်ဒီက ပြုံးပြုံးနှင့် နားထောင် နေရာမှ...

“ဟော...ဟိုမှာ မောင်မာန်ဝင့်ထည် လာနေပြီ”

လူများကြား အဆေးကပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရ သည့် အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့် ယောက်ျားပီသသော လူ တစ်ယောက်။ ချောမောခန့်ညားသော သူက ပိရိတိကျသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ပြုံးလျက် ပြာတို့ထံ လျှောက်လာပြီး ဒက်ဒီနှင့်

မာမီတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့ ရောက်နေတာကြာပြီလားခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေလို့ အန်ကယ်တို့ ရောက်တာ မသိဘဲ ဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဒက်ဒီနှင့်မာမီတို့ထံကိုသာ အကြည့်များပို့လျက် တကယ့် ကို အားနာဟန်နှင့် ဦးညွှတ်လျက် နှုတ်ဆက်တောင်းပန်နေသော မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသည့် ယောက်ျားကို ပြာ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေ တာကို လုံးဝမကြည့်။ ရှိသည်လို့ပင် ထင်ပုံမရ။ ဒီလိုပုံစံတွေကပဲ တစ်ဖက်သား မိန်းကလေး၏စိတ်ကို ပို၍စွဲဆောင်မှုပေးနိုင်တာလား ခင်ဗျ၊ ပြာကတော့ မိန်းမတွေကို အရေးမထား၊ စိတ်ဝင်စားဟန် ငင်မပြသော လူမျိုးကို စိတ်မဆိုးသလို အပြစ်လည်းမတင်ပါ။ သူက ပြာကို စိတ်မဝင်စားတော့ ပြာက သူ့ကို အကဲခတ်ခွင့်ရ၏။

မိသားစုသုံးယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် ဒီစားပွဲပိုင်းမှာ ဓာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့သူက ဒက်ဒီနှင့်မာမီထံကိုသာ အကြည့်များပို့

လျက် နှုတ်ဆက်နေပေမယ့် တစ်စားပွဲတည်း အတူရှိနေသည့် သူမထံကိုတော့ သူ့အကြည့်များက ယောင်လို့မပင် ရောက်ရှိမလာ။

တကယ်ဆို ပြာက ကျောင်းမှာ အလှဘွဲ့ရထားသူ။ ပြာ ဘယ်နေရာသွားသွား ဘယ်ကိုရောက်ရောက် ပြာရဲ့ထူးခြားလွန်းတဲ့ အလှများကြောင့် ယောက်ျားများ၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံရသည့် မိန်းကလေး။

ပြာအလှကြောင့် အနားတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော အမျိုး သားတွေထဲ မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသည့် သူကတော့ ပြာ တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ယောက်ျားများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ သူ့အနား ပြာ ရှိလေတယ်လို့မှ မထင်သည့်အဖြစ်။

နေခြည် ပြောသလိုများ ဒီလူ သူ့အနား မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလို့ ပြာကို ဂရုမစိုက်တော့တာလား။

ထိုစဉ်မှာပင် ဒက်ဒီက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်မာန်ဝင့်ထည်ရယ်၊ ဒီအချိန်က ဒီလိုပဲဆိုတာ အန်ကယ်နားလည်ပါတယ်၊ အန်ကယ်နီးနဲ့ကတော့

မောင်မာန်ဝင့်ထည် ရင်းနှီးပြီးသားပါ၊ သမီးနဲ့ပဲ မိတ်ဆက်ပေးရ မယ်”

“ဒါ အန်ကယ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မိုးပြာလို့င်း၊ ဆေးမှာတက်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ မိုးပြာလို့င်းနဲ့ အခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာ ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြာဘက်က ဒါပဲပြောလိုက်သည်။ တခြားစကား အပိုမဆို။

လှပသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကွေးညွတ်သွားအောင် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆိုရန် ခက်သည့်အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြရင်းက ပြာထံသို့ လက်ကမ်းပေးနေသော မာန်ဝင့်ထည်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ပြာလက် ကို ပြန်၍ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

နူးညံ့အိတွေးသော အတွေ့ထူး။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တွေက ပြာ ထင်တာ

ထက်ပင် ပို၍နူးညံ့နေသည်။

မာန်ဝင့်သည်က ပြာလက်လေးကို တင်းခနဲတစ်ချက်ဖျစ်
ညှစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

“ပြာ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်
လက်မခံတတ်ပါဘူး။”

ထိုစကားကို ခပ်တိုးတိုးပြောပြီးမှ ပြာ သူမကိုယ်သူမ
ပြန်၍ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ တစ်နေရာက ပြာတို့နှစ်ဦးကို လှမ်း
ကြည့်နေသည့် တိမ်ထက်လွှာ၏ မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံကို ဖျတ်ခနဲ
တွေ့လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွတ် ဘာလို့များ ပြာ သူမကို
ဒီစကားမျိုး ပြောလိုက်မိပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ခုအနေအထားက
ပြာကိုယ်တိုင် မာန်ဝင့်သည်ကို ချီသာနူးညံ့တဲ့ စကားတွေပြောပြီး
ပြာဘက်ပါအောင် သိမ်းယူလျက် တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ယူရမည့်
ကိစ္စ။

ဒါကို ပြာ ဘာလို့မေးထားရတာပါလိမ့်။ သည်ပုံနှင့် ပြာ

တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ပေးလိုက်ရတော့မည်လား။

ဟင့်အင်း။

တိမ်ထက်လွှာဆိုသည့် မိန်းမကို ပြာအနေနှင့် ဘယ်လို
အကြောင်းကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်စေ အနိုင်မပေးနိုင်။

ပြာကို အကြောင်းမဲ့ တစ်ဖက်သတ်စိန်ခေါ်နေသည့်
တိမ်ထက်လွှာကို ဒီတစ်ခါတော့ အနိုင်ရမဖြစ်မည်။ ပြာ အတွေး
နှင့် သူမရှေ့က မာန်ဝင့်သည်ကို စူးခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်
သော...

“အို”

ပြာမှာ အံ့သြမှုနှင့် မျက်နှာလှလှလေးမှာ နွေးသွားသည်။
သယ်အချိန်ထဲက ပြာကို ကြည့်နေမှန်းမသိသော သူမအကြည့်များနှင့်
ဆုံသွား၍ဖြစ်သည်။

သူမအကြည့်စူးစူးတွေက ပြာရင်ထဲ နှလုံးသားထဲထိအောင်
ဆိုးဖောက်စိုက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ပြာ အနေခက်စွာ အကြည့်
ချွဲလိုက်သည့်အချိန်။

မာန်ဝင့်ထည်ရင်ထဲ ပြာဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကြောင့်
တစ်မျိုးထူးခြားနေ၏။

သူမတူအောင် ထူးကဲသည့် အလှတွေနှင့် သိပ်လှနေသော
မိုးပြာလှိုင်းဆိုသည့် ဒီမိန်းကလေးက တခြားသူတွေဖူးသည့်
မိန်းကလေးတွေနှင့်မတူ။

မြင်မြင်ချင်း သူ့စိတ်မှာ မိုးပြာလှိုင်းနှင့် ရင်းနှီးနေ၏။
ထူးခြားနေ၏။ စိတ်လည်းဝင်စားမိသည်။

မာန်ဝင့်ထည်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့လည်း အရင်ဆုံး
အကြည့်လွဲလိုက်သူက ပြာဆိုသည့် မိန်းမလှလေး။

မာန်ဝင့်ထည်ကတော့ ပြာလိုမဟုတ်။ ပြာထံမှ အကြည့်ကို
လည်း မလွဲ။ ပြာအလှတွေကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ဆက်
လိုက်၏။

“အန်ကယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်ပါခင်ဗျ။
ကျွန်တော် တခြားမိတ်ဆွေတွေကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“ဪ...မိုးပြာလှိုင်း ခွင့်ပြုဦးနော်”

ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွားသည့် မာန်ဝင့်ထည်နောက်ကျော
ခြင်မြင်မားမားကြီးကို ကြည့်ပြီး ပြာစိတ်ဝယ် တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွား
၏။ ထိုတစ်မျိုးက ဘာမှန်းမသိ။

မာန်ဝင့်ထည်က မိန်းမတွေကို အရေးမလုပ်၊ ဂရုမစိုက်
တတ်။ ဒီလိုလူက အခု ပြာကို မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်သည်ဆိုပါလား။

တကယ်တော့ ဒီအခြေအနေက တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်
ယူချင်သော ပြာအတွက် အခွင့်ကောင်းဖြစ်သည်။ တိမ်ထက်လွှာ
နှင့် ပြာ၏ ပြိုင်ပွဲအတွက် မာန်ဝင့်ထည်ကို ပြာတက်က တကူးတက
ဘာမှစရာမလိုဘဲ ကံကြမ္မာက ပြာကို မာန်ဝင့်ထည်နှင့်ပတ်သက်
၍ တမင်မျက်နှာသာပေးထားသည်။

သည်အဖြစ်ကို ပြာ ဘာကြောင့် လွယ်လင့်တကူ လက်မခံ
ထိတ်ရတာပါလိမ့်။ တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ယူချင်သော်လည်း
မာန်ဝင့်ထည်ကို ပြာ သားကောင်အဖြစ် အသုံးမချတတ်ခြင်းက
ဖြစ်၍ ညံ့ဖျင်းမှုများလား။

“ဟင်း”

သက်မမောတစ်ချက်နှင့်အတူ ပြာ အကြည့်လေးများက ဘာရယ်မဟုတ် လူအများဖြင့် စည်ကားနေသော ဧည့်ခံပွဲတစ်နေရာ ဆီသို့ ရောက်သွား၏။

“ဟင်”

မာန်ဝင့်ထည်အနားတွင် မိန်းမလှလေးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နှုတ်ဆက်နေကြ၏။ ထိုထဲတွင် တိမ်ထက်လွှာအကဲဆုံး။

မာန်ဝင့်ထည်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသည်မှာ အကြာ ကြီးဖြစ်သလို အလှဆုံး အပြုံးတောက်တောက်လေးနှင့် မာန်ဝင့်ထည် ကို စကားတွေ ပြောနေသည်မှာလည်း လွှာအတွက် ကုန်နိုင်ဟန် မတူ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ လွှာကို ပြာက အရှုံးပေးရမှာလား။

ဟင်အင်း...ပြာ ရှုံးလို့မဖြစ်ဘူး။ တိမ်ထက်လွှာထံ ရောက်နေရသော ပြာအကြည့်များကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

မာန်ဝင့်ထည်ကို တိမ်ထက်လွှာလို မိန်းကလေးက ဂရုစိုက် စိုက်ချင်ပေမယ့် ပြာကတော့ဖြင့် နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ချင်ပါ။

လွှာတို့လို မိန်းကလေးတွေနှင့် အတူတူမဖြစ်ချင်။ ပြာက သူမပုံစံအတိုင်း နေချင်သူ။

“အဟွန်း...အန်ကယ်တို့ကို အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း မိတ်ဆွေတွေကို နှုတ်ဆက်နေရတာ တစ်ယောက် တည်း မအားနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်”

“ရပါတယ် မောင်မာန်ဝင့်ထည်၊ အန်ကယ်တို့က တခြား လူတွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ကဲ အန်ကယ်တို့လည်း ရောက်နေတာကြာပြီဆိုတော့ ပြန်လိုက်ဦးမယ် မောင်မာန်ဝင့်ထည်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပွဲကို အန်ကယ်တို့ မိသားစု အခုလိုရောက်လာပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျ”

အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ မာန်ဝင့်ထည် စီးပွားရေးလော ကတွင် အခုလိုအောင်မြင်လာခြင်းမှာ သူ၏ လူမှုရေးနားလည်မှု နှင့် စကားပြော ချို့သာယဉ်ကျေးခြင်းတို့သည်လည်း ပါသည်။

မာန်ဝင့်ထည် ပြာကို အကြည့်စူးစူးကြီးများနှင့် တစ်ချက် ခိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ပြာတို့မိသားစုကို သူကိုယ်တိုင် ကားနားအထိ

လိုက်ပို့ပေး၏။

ကားပေါ်သို့ ဒက်ဒီနှင့်မာမီသည် အလျင်တက်ကာ ပြာ
သည် ကားပေါ်တက်မည်လုပ်တော့

“မိုးပြာလှိုင်း”

“ရှင်”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ပြာ အကြည့်လေးများက မာန်ဝင့်ထည်
ထံ ရောက်ရှိသွားသည်။

“အဟွန်း...မိုးပြာလှိုင်းဆီက အဖြေကို ကိုယ်စောင့်နေပါ
မယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်လက်ခံဖို့ လက်မခံဖို့ အဖြေ
ကို ကိုယ့်ရင်မှာ သိချင်စိတ်ပြင်းပြစွာနဲ့ စောင့်နေမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ပါ”

“စောင့်ရတဲ့အလုပ်က ဖင်ပန်းပါတယ် ဦးမာန်ဝင့်ထည်”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်က စောင့်ချင်နေတယ်ဆိုရင်ရော”

“ဒါကတော့ ရှင်သဘောပါ”

ပြောပြီး ပြာ ကားပေါ်တက်ကာ နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့
သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် ပြာကားလေးကို ကြည့်နေသည့်
မာန်ဝင့်ထည်ကို မြင်ရတော့ ပြာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

မှတ်ထား ဦးမာန်ဝင့်ထည်။

မိုးပြာလှိုင်းဆိုတဲ့ ပြာဟာ ရှင်ထင်သလို ရှင်တွေ့ဖူးတဲ့
မိန်းမတွေနှင့် မတူဘူးဆိုတာ ရှင်သိစေရမယ်။ ပြာ စိတ်ထဲမှာ
ကျိတ်ဆိုရင်းက လှပစွာ ပြာ ပြုံးလိုက်သည်။

○ ○ ○

အခန်း (၃)

“မင်းလောက်ခိုက်တဲ့လူ ရှိပါဦးမလား ပြာရယ်၊ ကိုယ်က လုပ်မယူဘဲနဲ့ သူ့အလိုလိုရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို မင်း ဘာလို့ လက်လွှတ်ခံတာလဲ ပြာ”

“ပြာအတွက် မလိုအပ်လို့ပေါ့ နေခြည်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ပြာရယ်”

ပြာ ဘာမှမပြော။

မာန်ဝင့်ထည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြာရင်ထဲမှာ မနေ့ကအဖြစ် တို့ ကျေနပ်နေ၏။ နေခြည်ကတော့ ပြာကိုယ်စား အားမလိုအားမရ။ ပြာပြောသမျှ နားထောင်ရင်း ပြာကိုချည်း အပြစ်တင်နေ၏။

“ကဲ...အခု ပြာဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ သူက ပြာကို မိတ်ဆွေဖြစ်ပါရစေဆိုတာ ဘာလို့ငြင်းရတာလဲ”

“ရှင်းပါတယ်၊ သူနဲ့ပြာ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်လို့”

“ခက်လိုက်တာပြာရယ်”

“ဘာမှမခက်ပါဘူး၊ ပြာက ဂရုမစိုက်သလို နေပြတော့ သူ အခံရခက်သွားရုံလေးပါ”

“သူ့လိုလူတစ်ယောက်အတွက် ပြာလုပ်ရင်ကြောင့် အခံရ ခက်သွားမှာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အနားမှာ မိန်းကလေးတွေ များလွန်းနေတာကိုး”

“တခြားလူတွေသာ သူ့အနားမှာ ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့၊ ပြာလို လူကတော့ သူ့အနားမှာ ဘယ်တော့မှရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး နေခြည်”

ပြာစကားကို နေခြည်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ပြာပြောတာ မှန်တယ်၊ တခြားမိန်းကလေးတွေသာ သူ့အနား ရှိချင်ရှိကြမယ်၊ တို့သူငယ်ချင်း ပြာက သူ့အနားမှာ

ရှိစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“တော်ပါ၊ အစကတော့ နေခြည်ပဲ သူ့ဘက်က လိုက် ပြောနေပြီးတော့”

“ဒါကတော့”

“ဒါကတော့ လုပ်မနေနဲ့ နေခြည်၊ အဲဒီနေ့က ကိုယ့်ကို တြည့်သွားတဲ့ တိမ်ထက်လွှာရဲ့မျက်နှာ မင်းကို မြင်စေချင်တယ် သိလား”

“နေခြည်ပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ ပြာ၊ တိမ်ထက်လွှာ တို့ ပြာ မေ့ထားလို့မရဘူးနော်၊ ဒီပွဲမှာ ပြာ သူ့ကို အပြတ်အသတ် နိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ပြာလည်း နိုင်တော့နိုင်ချင်တာပေါ့ နေခြည်၊ ဒါပေမယ့် တချို့ကံတွေက လူလုပ်လို့မရတာတွေ ရှိသေးတယ်”

ပြာစကားကြောင့် နေခြည် စဉ်းစားသလို တစ်ချက်ငြိမ် သွားသည်။

“ကဲပါကွာ အဲဒီအကြောင်းတွေ နေခြည်တို့ နောက်မှ

ဆက်စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူက ဘယ်လိုလဲပြာ”

“ဘာကိုလဲ၊ နေခြည့်စကားက အဆက်အစပ်မရှိ”

“ဪ...မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့လူက ချောလားမေးတာ ပါ”

အများကြားတွင် ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလွန်းသည့် ဦးမာန်ဝင့်ထည် ပုံရိပ်က ပြာအာရုံထဲ ထင်းခနဲရောက်လာ၏။ တည်ကြည်ခန့်ညားမှုနှင့် ချောမောသည်ကတော့ အမှန်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့ပုံစံက ပြာ တွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ရှားရှားပါးပါး ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည် ဆိုတာကိုတော့ ပြာ မမြင်လို့ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ ပြာ တိတ်တိတ်နေတာ ဝန်ခံခြင်းလို့ ကိုယ် ယူဆရတော့မှာလား”

အပြုံးလေးနှင့်ဆိုလာသော နေခြည့်စကားကြောင့် ပြာ ပြုံးလိုက်၏။

“သူ ချောတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ပြာ

ထိုနေ့ကိုအချစ်နေ့ဟုခေါ်သည်

စိတ်မဝင်စားဘူး”

“စိတ်မဝင်စားလို့ မရဘူး ပြာ၊ တိမ်ထက်လွှာကို ပြာ အနိုင်ယူချင်တယ်ဆိုရင် ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကို ပြာ စိတ်ဝင်စားမှဖြစ်မယ်”

“ပြာ စဉ်းစားဦးမယ်”

“ပြာက ဘာကိုစဉ်းစားမှာလဲ၊ သူ့ကိုမှ ပြာ စိတ်မဝင်စားရင် ပြာ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမှာလဲ”

“ဟင်း...ဟင်း ပြာ ယောက်ျားဆိုရင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး နေခြည့်”

“ပြာကသာ စိတ်မဝင်စားနေ၊ တိမ်ထက်လွှာကတော့ ခြေလှမ်းတွေ သိပ်သွက်နေပြီနော် သိလား၊ ဒီပုံဆိုရင် ပြာ ကျန်ရစ် ခြစ်လိမ့်မယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူး နေခြည့်၊ ဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဆေါ့”

“ပြာမှာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ထက် သာတဲ့လူရှိနေရင်တော့

ဘာကရစိုက်စရာလိုလဲ၊ ခုဟာက ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဆိုတာ ပြာတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ မိန်းကလေးတွေ အများစုပါးစပ်ဖျားမှာ နာမည်ကြီး စိတ်ဝင်စားခံနေရတဲ့ သူဆိုတာတော့ ပြာလည်း သိနေတာပဲ”

“ဒီတော့ ပြာက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပြာရဲ့မာနတွေကို ခဏချထားလိုက်စမ်းပါ၊ အဓိက တိမ်ထက်လွှာကို ပြာ နိုင်ဖို့ပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြာ သူ့ကို အရှုံးမပေးချင်ဘူး နေခြည်”

“အေးလေ ဒါကြောင့် နေခြည် ပြောတာပေါ့၊ ခုချိန်မှာ ပြာရဲ့ မာနတွေကို ခဏချထား တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ရဖို့ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကို ပြာဘက်က အပိုင်ပါအောင် စည်းရုံး၊ ဒါဆို လွှာကို နိုင်ပြီ”

“နေခြည်လိုချင်တာ ဒါပဲ”

“ပြာတော့ ဘာမှမသိတော့ဘူး နေခြည်ရယ်၊ နေခြည်ပဲ စဉ်းစားပေတော့”

ပြာ စိတ်ရှုပ်ဟန်လေးနှင့် ခပ်ညည်းညည်းလေး ဆိုလိုက်သည်။

“နေခြည် စဉ်းစားထားတာကတော့ ပြာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံပြီး သူနဲ့ရင်းနှီးအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ် ဖြာ”

“နေခြည်ပြောသလိုဆို ပြာက ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံရမယ်ပေါ့”

“အဟင်း...ဒါပဲပေါ့ သူငယ်ချင်းရဲ့”

နေခြည်က ပြာစကားကို ကျေနပ်သွားသလိုမျိုး ပြာပခုံးထဲ လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ပြာတို့အနားသို့ လျှောက်လာသော တိမ်ထက်လွှာထဲ တွေ့လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိုးပြာလှိုင်း၊ မင်း ညက ဘယ်အချိန်ပြန် သွားတာလဲ၊ ကိုယ်တောင်မသိလိုက်ဘူး၊ အဟင်း...ဟင်း”

ပြာမျက်နှာလေးကို အကဲခတ်သလို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း

ဟန်ဆောင်အပြုံးနှင့် မေးလာသော တိမ်ထက်လွှာကို ပြာ မျက်နှာ
တည်တည်လေးဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း...

“အင်း...ဒက်ဒီနဲ့မာမီက လူကြီးတွေဆိုတော့ သိပ်အပင်
ပန်းမခံနိုင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် စောစောပဲ ကိုယ့်တို့ပြန်လာလိုက်
တာ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်ကတော့ ညက တော်တော်ညဉ့်နက်မှ
ပြန်ဖြစ်တယ်၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုပြန်လိုက်ဖို့တယ်
လေ”

“အင်း...ဟုတ်လား”

ပြာသည် တိမ်ထက်လွှာစကားကို စိတ်မပါသလို ခေါင်း
ညိတ်လိုက်သည်။

“အဟင်း...ဟင်း သိလား၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည်က လူက
ချောသလောက် တစ်ဖက်လူရဲ့ အရိပ်အကဲကိုလည်း သိပ်သိတတ်
နားလည်တာပဲ၊ ကိုယ်တော့ သူ့ကို တကယ်သဘောကျတယ်”

တိမ်ထက်လွှာစကားကို နားထောင်ပြီး နေခြည်က မျက်နှာ

လေးမဲ့လျက် တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားသည်။

ပြာနှင့် တိမ်ထက်လွှာဆိုတာ ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်
ဆွေမို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် သဘောထား
တာ ပြိုင်ဘက်များဆိုပေမယ့် လူမှုရေးအရတော့ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ရှိပါသည်။

ထိုစဉ်

နက်ပြာရောင် လက်လက်တောက်နေသော နောက်ဆုံး
ဆီ ကားတစ်စီးက ပြာတို့စကားပြောနေသည့် အနားသို့ ထိုးဆိုက်
လာသည်။

“ဟင်...ဒါ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ရဲ့ကားပဲ၊ ကိုယ့်ဆီကိုလာတာ
လား မသိဘူး”

တိမ်ထက်လွှာစကားကြောင့် ပြာ၏အကြည့်များက
ဆိုကားလေးထံ ရောက်သွားသည်။

ဒါ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ရဲ့ကား ဆိုပါလား။

အံ့ဩစရာပါပဲလား။ တိမ်ထက်လွှာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်လို

လူကို အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ ဒီလောက်ဆွဲဆောင်နိုင်သည်တဲ့ လား။

ဦးမာန်ဝင့်ထည် ကျောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် အခုလိုလိုက် လာသည်က မယုံနိုင်စရာဖြစ်သည်။

နေခြည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ နေခြည်သည်လည်း မျက်နှာ ပျက်နေပြီ။

တကယ်တော့ နေခြည် မပြောနှင့် ပြာကိုယ်တိုင် ဦးမာန်ဝင့်ထည် တိမ်ထက်လွှာရှိရာကျောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လာသည်ဆိုသောအခါ မျက်နှာပျက်ချင်နေပြီမဟုတ်လား။

ပြာမှာ တိမ်ထက်လွှာအနားတွင် ဆက်နေရနိုး၊ လှည့်ထွက် ရနိုးရှိနေဆဲမှာပင် ဦးမာန်ဝင့်ထည်၏ ကားတံခါးပွင့်လာ၏။

ကားပေါ်မှ ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဟန်တူသည့် လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း အရောင်အသွေးစုံလင်သော လှပသည့် နှင်းဆီပွင့်စည်းနှင့်။

“အဲဒါ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာလေ၊ လက်ထဲမှာ

လည်း နှင်းဆီစည်းနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုများ ပေးမလို့လဲမသိဘူး”

တိမ်ထက်လွှာစကားကို ပြာမှာ မကြားတစ်ချက်၊ ကြား တစ်ချက်နှင့် ပြာအာရုံများက ဦးမာန်ဝင့်ထည်၏ ဒရိုင်ဘာဆီသို့ ရောက်နေသည်။

“အင်း...ကြည့်ရတာ ကိုယ့်အတွက် ဦးမာန်ဝင့်ထည်က နန်းလက်ဆောင် ပေးခိုင်းလိုက်တာနဲ့တူတယ်”

ဂုဏ်ယူဟန်အပြုံးနှင့် ဆိုနေပါသော တိမ်ထက်လွှာကို ပြာသည် မကြည့်လိုမမြင်လို၍ သူ့အားကျောခိုင်းရန် အနားမှ လှည့် ဆွဲမည်အလုပ်

“ဒီမှာခင်ဗျ မိုးပြာလှိုင်းဆိုတာလား”

“ဟင်”

ပြာနာမည်ကိုမေးကာ အနားသို့ရောက်လာသော လူကို ဩဇာပြီး ပြာ အံ့ဩသွားပေမယ့် တိမ်ထက်လွှာကတော့ ဟန်မ ဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ မိုးပြာလှိုင်းပါ၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ

ရှင်”

“ကျွန်တော်က ဆရာဦးမာန်ဝင့်ထည်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာပါ။

ဆရာက ဒီကအစ်မကို ဟောဒီပန်းစည်းလေး ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ရှင်”

“ဟင်”

ပြာမှာ သူမနားကိုပင် သူမ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။

ပြာ အံ့သြနေစဉ်မှာပင် တိမ်ထက်လွှာသည် မခံချင်စိတ် ရှက်ရွံ့မှုတို့ဖြင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တင်းတင်းလေး စေ့ပိတ်သွားသည်။

“ရှင်ဆရာက ပြာကို ပန်းစည်းပေးခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆရာက အစ်မကို ဒီပန်းစည်းပေးဖြစ်အောင် ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ ဟောဒီ မှာ ဆရာက စာလည်းပေးလိုက်ပါတယ်”

ပန်းစည်းနှင့်အတူ ပြာကို ကမ်းပေးနေသော စာကို ပြာ ယူ၍ဖတ်လိုက်သည်။

ပြာ

မိတ်ဆွေအဖြစ် ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပေးလိုက်တဲ့ ပန်းစည်းကို လက်ခံပေးပါ။

မာန်ဝင့်ထည်

စာက လိုရင်းနှင့်တိုရှင်း ထိုမျှသာဖြစ်သည်။ ပြာ မာန်ဝင့်ထည်စာကို ဖတ်ပြီးချိန်၌ တိမ်ထက်လွှာက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ဖြင့် ပြာကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အနားက လှည့်ထွက်သွားသည်။

တိမ်ထက်လွှာ မခံချင်စိတ်နှင့် ဘယ်လောက်များ ရှက်သွားရှာမည်လဲ။ တိမ်ထက်လွှာက ဦးမာန်ဝင့်ထည် ကားကိုမြင်က တည်းက သူမရှိရာသို့သာ လာသည်လို့ အပိုင်တွက်ထားပြီးသား။ တကယ်တမ်း လွှာထင်သလို ဖြစ်မလာတော့ ပြာရှေ့တွင် အရမ်း ကိုရှက်သွားမှာ သေချာသည်။

ပြာ သူမရှေ့ကလူကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ရှင့်ဆရာကို ပြောလိုက်ပါ။ ပန်းစည်းပို့ပေးတဲ့အတွက် ပြာက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး၊ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီ”

နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည့် ကားဒရိုင်ဘာကို ကြည့်ပြီး နေခြည်က ကျေနပ်မှုများစွာနှင့် ရယ်သည်။

“အဟင်း...ဟင်း တိမ်ထက်လွှာတော့ ဒီတစ်ခါ ကောင်းကောင်းခံသွားရပြီ၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေတာလေ၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကားကို ဖြင်ကတည်းက သူ့ဆီလာတယ်လို့ပဲ အပိုင်တွက်ထားတာ ပြာရဲ့”

“ကဲ...အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

“သိပ်လည်းဝမ်းမသာပါနဲ့ နေခြည်ရယ်၊ တကယ်တော့ ပြာတို့က မိန်းမသားတွေပါ”

“ဒါကတော့ သူ့စိတ်နဲ့သူ အကျိုးပေးတာပဲ ပြာရဲ့၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ အရမ်းအထင်ကြီးထားတာ၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည်က သူ့ဆီကိုပဲ လာလိမ့်မယ်ထင်ပြီး ဂုဏ်ယူပြောနေတာ၊ ခုတော့ ဒီမိန်းမတစ်ခါတည်းကို လစ်ပြေးသွားရပြီမဟုတ်လား”

“အဲဒါလည်း သူ့ကိုအပြစ်ပြောလို့မရဘူး နေခြည်၊ သူတို့ရင်းနှီးပတ်သက်မှုက ဘယ်လောက်တောင်ရှိလဲမှ မသိတာ၊ စောစောက တိမ်ထက်လွှာ ပြောသွားတာပဲကြည့်ပါလား၊ ညက ဓမ္မဇေယျကို သူ့ကို ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကိုယ်တိုင် အပြန်မှာ လိုက်ပို့ပေးတယ်ဆိုတာ”

ထိုစကားကို ပြာ သတိတရပြောလိုက်သည်။

“ဒါကလည်း တိမ်ထက်လွှာစကားပါ ပြာရယ်၊ တကယ်လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ၊ ပြာရှေ့မှာ သူက အနိုင်လိုချင်တာနဲ့ တမင်မခံချင်အောင် ပြောသွားတာလားမှ မသိဘဲ”

နေခြည် ဘယ်လိုပြောပြော ပြာစိတ်ထဲမှာတော့ဖြင့် တိမ်ထက်လွှာ၏ ထိုစကားကို နားထဲကမထွက်နိုင်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်နေရသည်ဆိုတာလည်း ပြာလည်း
မသိ။

အသေချာဆုံးကတော့ ပြာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကို တိမ်ထက်
လွှာအား အနိုင်ရချင်ရုံသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ပြာစိတ်ထဲတွင်
သူ့အပေါ် မခံချင်စိတ်နှင့် မကျေနပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ပြာရယ်၊ ပြာကို အခုလို ဦးမာန်ဝင့်
ထည်က တကူးတက သတိတရနဲ့ ပန်းစည်းလက်ဆောင်ပို့ခိုင်း
လိုက်တာကို တိမ်ထက်လွှာ မြင်သွားပြီဆိုတော့ သူ့ရှေ့မှာ ပြာ
အနိုင်ရလိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“နောက် ပြာ သူ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး အနိုင်ရအောင်
တိမ်ထက်လွှာ ပြာကို ဘယ်တော့မှ ပြိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ပြာ အခုအချိန်အထိ တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ရအောင်
ပြာဘက်က ဘာမှတကူးတက မကြိုးစားခဲ့ဘူး နေခြည်”

“သိတယ်လေ ပြာအကြောင်း နေခြည် အသိဆုံးပဲဟာ၊
ပြာက ဘယ်ကိစ္စမဆို ရိုးသားမှုတွေနဲ့ပဲ ရပ်တည်ချင်တဲ့ မိန်းက

လေး”

“ခုဟာက ပြာဘက်က တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ရဖို့
ဘာမှမကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဘက်ကတော့ ပြာဆီကို
ခြေလှမ်းစလာတာအမှန်ပဲ”

သည်စကားကိုတော့ ပြာ မငြင်းတော့ပါ။ ပြာလက်ထဲ
က အရောင်အသွေးစုံလင်သည့် ပန်းစည်းလှလှကြီးကိုသာ ငဲ့မိုးစူး
စိုက်ကြည့်ရင်းက ဦးမာန်ဝင့်ထည်၏ မျက်နှာချောချောကို မျက်ဝန်း
ထဲ အမှတ်မထင် မြင်ယောင်လာသည်။

ဦးမာန်ဝင့်ထည် ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ။

စူးရှတောက်ပသော အကြည့်များနှင့် လူတစ်ယောက်ကို
ထွင်းဖောက်မတတ် စိုက်ကြည့်တတ်သော သူ့အကြည့်တွေက
သိနားလည်ရခက်သည့် အရိပ်များ ပြည့်နေ၏။

ပြာက သူ့ကို အလေးမထား ဂရုမစိုက်သလို လုပ်ခဲ့ပါ
လျက် သူက ပြာဆီကို သတိတရနှင့် ပန်းစည်းပို့ခိုင်းနေသည်က
ဘာသဘောလဲ။

နေပြည်ပြောသလို ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဘက်က ခြေလှမ်းတွေ
က ပြာဆီ တကယ်ပဲ စနေသည်လား။ ပြာ မသိတော့။

○ ○ ○

အခန်း (၄)

“ဘာအတွက် ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး စဉ်းစားနေတာလဲ ပြာ၊
အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ပြာကို ဦးမာန်ဝင့်ထည် စိတ်ဝင်စားနေပြီ
ဆိုတာထက် သေချာတဲ့အဖြေမရှိဘူး”

ပြာမျက်နှာလေး တည်သွား၏။ ဒီနေ့ဆို ဦးမာန်ဝင့်ထည်
ပြာဆီကို ဖန်းစည်းပို့နေသည်မှာ တစ်လတိတိရှိပါပြီ။

ထိုရက်များအတွင်းမှာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကို ပြာ လူရိပ်
လူယောင်မျှပင် မမြင်တွေ့ရသေး။

နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် ဒရိုင်ဘာကိုသာ လွှတ်လျက် ပြာထံ
ဖန်းစည်းပို့ခိုင်းနေသော ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကို ပြာ ဘယ်လိုနားလည်

ရမည်လဲမသိ။

“နေခြည် ပြောသလို ပြာကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုလည်း ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ပြာဆီကို သူ အနည်းဆုံးတစ်ခေါက်လောက် တော့ လာသင့်တယ်မဟုတ်ဘူးလား နေခြည်”

“စိတ်မလောစမ်းပါနဲ့ ပြာရယ်၊ အချိန်တန်ရင် ဦးမာန်ဝင့်ထည် ပြာဆီကို သူ့အလိုလိုရောက်လာမှာပါ”

“အဲဒီအချိန်ရောက်ရင်သာ ပြာ သူ့ကို ရင်ဆိုင်တွေ့ဖို့ အသင့်ပြင်ထား”

“ပြာ စိတ်လောတာ မဟုတ်ဘူး နေခြည်၊ အဖြေကို ပြာ သိချင်တာ၊ ပြာဆီကို သူ အခုလို ဖန်းစည်းတွေ အချိန်မှန်မှန် နေ့စဉ် ပို့နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ ပြာ သိချင်တာ အဲဒါပဲ”

“ပြီးတော့ သူ အခုလို ပြာကို ဆက်ဆံတာကိုလည်း ပြာ မကြိုက်ဘူး၊ သူ့အဖြေအမူတွေက ပြာအပေါ် အထက်စီးဆန်နေ သလိုပဲ”

“ဒီလိုလည်းမတွေးပါနဲ့ ပြာရယ်၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည်က

ပြာသိတဲ့အတိုင်း စီးပွားရေးလောကမှာ အောင်မြင်နေတဲ့လူ တစ်ယောက်ဆိုတော့ အနည်းနဲ့အများ အလုပ်များနေမှာတော့ အမှန် ပဲ၊ ဒါကို ပြာက စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့”

“ကိုယ်က ဘာကို စိတ်ရှည်ရမှာလဲ”

ပြာမေးတော့ နေခြည်က သူမကိုယ်သူမ ဆရာမကြီးပုံစံ နှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး...

“တိမ်ထက်လွှာကလွဲရင် ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကြောင့် ပြာကို ကျောင်းကလူတွေအားလုံးက အထင်ကြီးအားကျတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေကြတာ၊ ဒါ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းလဲ ပြာ၊ ပြီးတော့ အလိုလိုနေရင်းနဲ့ ပြာက တိမ်ထက်လွှာကို နိုင်ပြီးသား လည်း ဖြစ်နေပြီ”

“ကဲ...ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လဲ၊ ပြာသာ ဒီထက် နည်းနည်းလေး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပိုထားလိုက်ရင် ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ပြာက တိမ်ထက်လွှာကို လုံးဝနိုင်သွားပြီ”

ဒါတော့ ဟုတ်ပါသည်။

ဦးမာန်ဝင့်သည်၏ ကားအကောင်းစားကြီး ကျောင်းကို
ရောက်လာတာနှင့် အားလုံးအကြည့်တွေက ပြာထဲ အားကျအထင်
ကြီးသလို အလိုလို ရောက်နေပြီးသားဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ပြာဆိုတာကလည်း အလိုလိုနေရင်းက
ပင် ဦးမာန်ဝင့်သည်နှင့် ပတ်သက်နေသလိုလို အားလုံးက ထင်မှတ်
နေသည့်အဖြစ်။

သည်ကြားထဲ ပြာကို မကြားတကြား စကားသံများဖြင့်
အားကျချီးကျူးသံများကိုလည်း ပြာ နားနှင့်မဆန့်အောင် ကြားနေရ
သည်က ဦးမာန်ဝင့်သည်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုတဲ့ ပြာက
သူ့စိတ်ဝင်စားတော့လည်း ဘယ်သူမှ လိုက်မမီတဲ့ ဦးမာန်ဝင့်သည်
လို လူမျိုးကိုမှ ရွေးပြီးစိတ်ဝင်စားတာကိုး။

‘ဒီတစ်ခါတော့ တိမ်ထက်လွှာတို့ နောက်ကျကျန်ခဲ့ပြီ၊
ပြာကို ဘယ်လိုမှ လိုက်မမှီတော့ဘူး’ဟု တီးတိုးပေးနေပြောနေသော
စကားတွေကို ကြားရတော့ ပြာသည် သူမကိုယ်သူမ ဦးမာန်ဝင့်သည်

ကြောင့် အနေပဲခက်ရမလိုလို၊ ဂုဏ်ပဲယူရမလိုလိုနှင့် ဘယ်သူ့ကို
စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရမှန်းမသိ။

ဒါကို နေခြည်ကိုပြောပြတော့...

“ပြောကြစမ်းပါစေကွာ၊ ဦးမာန်ဝင့်သည်လိုလူနဲ့ပြောတာ
ဘာနာစရာရှိလို့လဲ”

“တကယ်လည်း ဦးမာန်ဝင့်သည်က ပြာကို စိတ်ဝင်စား
နေတယ်ဆိုတာ သူ့အပြုအမူတွေ၊ သူဆက်ဆံနေပုံတွေက သိသာနေ
တာပဲ”

“တော်စမ်းပါ နေခြည်ကသာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခုလို
တွေးနေ၊ ပြာတော့ အခုကတည်းက ဦးမာန်ဝင့်သည်ကြောင့်
စိတ်ညစ်နေရပြီ”

“ဦးမာန်ဝင့်သည်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူလဲ ပြာ သေချာမသိ
ပေမယ့် သူ့ကြောင့် ပြာ အခုကတည်းက စိတ်ညစ်နေရတာတော့
အမှန်ပဲ”

“ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ အခုလို ပန်းစည်းတွေပိုးပေးနေ

တယ်ဆိုတာကလည်း ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်မှုနဲ့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“နိုး...နိုး ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ပြာ၊ အဲဒီစကားကို နေခြည် ကန့်ကွက်တယ်”

“ဘာလို့လဲ နေခြည်”

“ပြာပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည်သာ ပြာကို ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ရုံဆိုရင် ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ဒီလောက်ရက်ရှည်ပန်းစည်းတွေ ပို့နေစရာမလိုဘူး၊ ခုဟာက ပြာကို သူက ခင်မင်မှုထက်ပိုတဲ့ သံယောဇဉ်ရှိနေလို့သာ ဒီလိုမျိုး ဂရုတစိုက် ပန်းစည်းတွေ ပို့ပေးနေတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း...ပြာတော့ မယုံဘူး၊ သူ ပြာကို နေခြည် ပြောသလို ခင်မင်မှုထက်ပိုတဲ့ သံယောဇဉ်ရှိနေရင် ဒီလောက် အချိန်တွေပဲ ကြာနေပြီ၊ ပြာဆီကို သူ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့တော့ ဆက်သွယ်လာသင့်တာပေါ့၊ ခုတော့”

“တစ်နေ့ မင်းရှေ့ကို ဦးမာန်ဝင့်ထည် ရောက်လာမှာပါ

ပြာရယ်”

နေခြည်ပြောသလို တစ်နေ့ဆိုသည့် အချိန်ကို ပြာထံ အမှန်ပင်ရောက်လာသည်။

ထိုနေ့က ပြာ အတန်းချိန်စောစောပြီး၍ အိမ်ပြန်လာသောနေ့ ဖြစ်သည်။

ပြာ ကျောင်းကပြန်လာ၍ အဝတ်အစားမှပင် မလဲရသေး၊ ဖြူလက်ကိုင်ဖုန်းထဲသို့ ပြာမသိသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုက ဝင်လာ၏။ ဘယ်က ဖုန်းများပါလဲဆိုသော အတွေးနှင့် ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“မိုးပြာလှိုင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိုးပြာလှိုင်းပါ၊ အခုပြောတာ ဘယ်သူပါလဲ”

ဖုန်းထဲမှာဆိုပေမယ့် ကြည်လင်ပြတ်သားကာ ဩဇာရှိပုံသံပါသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံက ပြာနားထဲသို့ ညင်သာ

စွာ ဝင်လာသည်။

“ကိုယ်ပါ မိုးပြာလှိုင်း”

“ရှင်”

ပြာ မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ အံ့သြသွားသည်။ ဘယ်သူများ ပါလိမ့်။

ပြာကို ဒီလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံသည့် ယောက်ျားသံမျိုး တစ်ယောက်မှမရှိသည်မို့ ပြာ ဘယ်သူများလဲ ဆိုသည့် အတွေးနှင့် ပြာအသံများ ဖြစ်လေမလားဆိုတာ စဉ်းစား ပေမယ့် အဖြေက ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ။

အဖြေကို စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေက ထွက်မလာသော အခါ ပြာ မျက်မှောင်လေး တွန့်သွားပြီး...

“ဟဲ့လို အခုဖုန်းပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်”

ပြာအမေးကြောင့် တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားရာမှ အေးစက်တည်ငြိမ် သောလေသံဖြင့် ပြာကို ပြန်မေး၏။

“ပြာစိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူထင်လို့လဲ”

“ဟင်”

ပြာမေးတာကို မဖြေဘဲ ပြာကို ပြန်၍မေးခွန်းထုတ်နေ သောလူကြောင့် ပြာ ရုတ်တရက်တော့ စိတ်တိုသလိုရှိသွားသည်။

ခက်တာက ထိုသူ့အမေးကို ပြာကိုယ်တိုင် ဘာမှပြန်မဖြေ နိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် ဒီလိုအောင်မြင်ခန့်ညားကာ ဩဇာရှိသံပါ သော အသံမျိုးကို ပြာ ကြားဖူးသည်ဆိုလျှင်တော့ မှားမည်မထင် ပါ။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူလိုလူမျိုးက ပြာထံကို ဖုန်းနှင့် တကူးတက ဆက်သွယ် ထာမည်မဟုတ်ပါ။

သူသာ ပြာကို ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ချင်ရင် စောစောက စည်းက ဆက်သွယ်နေလောက်ပြီ။

ဒါဖြင့် ယခု ပြာထံ ဖုန်းဆက်သူသည် ဘယ်သူများပါ

လိမ့်။ ထိုအဖြေကို ပြာ အရမ်းသိချင်လာသည်။

ဒီအဖြေကို တစ်ဖက်ကလည်း ရိပ်မိပုံရသည်။ ခပ်လွန်လွန်ရယ်သံတိုးတိုးနှင့် ရယ်မောလိုက်ရင်းက...

“ခေါင်းရှုပ်သွားပြီလား မိုးပြာလှိုင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြာအသိထဲမှာ ရှင့်လိုအသံမျိုးမရှိတာတော့ သေချာတယ်”

ပြာစကားကြောင့် တစ်ဖက်က ပို၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် ရယ်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း ဒီလူ ဒါ ပြာကို တမင်သက်သက် လှောင်နေတာလား။

ထိုအတွေးနှင့် ပြာ စိတ်ထဲမှာ ထိုလူကို မုန်းချင်ချင်ဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ၊ ရှင် ပြာကို လှောင်နေတာလား”

“အဟွန်း...ဆောရီးပဲ ပြာ၊ မင်းကိုသဘောကျလို့ပါ”

“ဘာရှင့်”

“ဟာ...ဆောရီး...ဆောရီး၊ ကိုယ်ထပ်ပြီး တောင်းပန်တယ်၊ ကိုယ်ပြောတာက ပြာရဲ့ မလိမ်မညာ ရိုးသားပြီး ဟန်ဆောင် နှမရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ကိုယ့်ကို ပြာ မသိဘူးဆိုလည်း မသိစရာပါပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပြာ့ဆီကို ကိုယ် တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်ခဲ့မိဘူးကိုး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ အပြင်မှာ လူချင်းတော့ဆုံဖူးပါတယ်”

“ရှင်”

သူ့စကားအဆုံး ပြာ အံ့သြစွာ ဘာစကားပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီလူနှင့်ပြာ။

သူနှင့်ပြာ အပြင်မှာ လူချင်းဆုံဖူးကြသည်တဲ့။ ဒါဖြင့် ပြာထံ အခု ဖုန်းဆက်နေသူက ပြာထံ ပန်းစည်းမှန်မှန်ပို့ပေးနေသော ဦးမာန်ဝင့်ထည်ပဲလား။

ဖုန်းကိုိုင်ထားသည့် ပြာလက်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်

မသိမသာလေး တုန်ခါလာသည်။

ပါးလေးတွေ ကူပူကာ ရင်တွေခုန်လာသည်။

ဦးမာန်ဝင့်ထည် သူ ပြာထဲ တကယ်ပင် ဆက်သွယ်လာ ခဲ့ပြီပေါ့။

“အသံ ဘာလို့တိတ်သွားရတာလဲ မိုးပြာလှိုင်း၊ ကိုယ် ဘယ်သူဆိုတာရော မင်းသိပြီလား”

“ရှင်...ဦးမာန်ဝင့်ထည်”

“အဟွန်း...ဟွန်း ကိုယ်ထင်တာထက်တောင် ပြာက ပိုပြီးသိနေတာပဲ၊ ဟုတ်တယ် ကိုယ် မာန်ဝင့်ထည်၊ ပြာကို အမြဲ သတိရနေတဲ့ မာန်ဝင့်ထည်ဆို ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

လူချင်းမမြင်ရပေမယ့် ဖုန်းထဲမှနေ ပြောလိုက်သော မာန်ဝင့်ထည်၏ အနှောင့်အသွားမလွတ်သည့် စကားကြောင့် ပြာ မျက်နှာလေး ရဲတက်သွားပြီး

“ရှင်...ရှင် ဘာသဘောလဲ ဦးမာန်ဝင့်ထည်၊ ပြာဆီကို ယန်းစည်းတွေ မှန်မှန်ပို့ပေးနေပြီး လူကပျောက်နေတာ တဆိတ်

ခလွန်လွန်းဘူးလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ဆောရီးပဲ ပြာ၊ ကိုယ် ပြာကို လာတွေ့ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် ပြာကိုလည်း စိတ်အနှောင့် အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် ရှင်...ခု”

“အခုတော့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ချုပ်ထိန်းချင်တော့ဘူး”

“ဒီနေ့ ပြာကို အရမ်းသတိရနေတယ်၊ ပြာမျက်နှာကို ခမြင်ရပေမယ့် ပြာအသံလေးကိုတော့ ကိုယ်ကြားရရင် ကြားရဆို ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ပြာ”

“ပြောပါ ဦးမာန်ဝင့်ထည်”

“ကိုယ့်ကိုရော ပြာ သတိမရဘူးလားဟင်”

“ရှင်”

မထင်မှတ်သည့် သူ့အမေးစကားကြောင့် ပြာရင်ခုန်သံ

တွေ ဆူညံသွားသည်။

ဘယ်လိုလဲ။

သူ ပြာကို ဒါ ဘာစကားပြောတာပါလိမ့်။

လွတ်လပ်သည့် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်က လွတ်လပ်သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ဒီလိုစကားမျိုး ပြောသင့်မပြောသင့်မေးသင့်မမေးသင့်ဆိုတာက ဦးမာန်ဝင့်ထည် မသိဘူးတဲ့လား။

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေဦးလေး မိုးပြာလှိုင်း”

“ပြာ ဘာဖြေရမှာလဲ”

ယောက်ျားတွေနှင့် ပတ်သက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခံစားမှု မရှိသလို တည်ငြိမ်နေပါပြီလို့ထင်သော ပြာစိတ်တွေ ဘာကြောင့် တုန်လှုပ်နေရတာပါလိမ့်။

ပြာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဦးမာန်ဝင့်ထည် မသိစေချင်ပါ။

“မိုးပြာလှိုင်း ကိုယ့်အမေးကို ဖြေဖို့ခက်နေလား”

“ပြာ”

“ဆောရီးပဲ မိုးပြာလှိုင်းရယ်၊ ကိုယ်က မိုးပြာလှိုင်းကို

တကယ်ပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးမိပြီနဲ့တူတယ်”

“ကဲ...မိုးပြာလှိုင်း နားလိုက်တော့နော်”

ပြောပြီး ပြာ အရင် သူက နှုတ်ဆက်ဖုန်းချသွားသည်။

ဦးမာန်ဝင့်ထည် ဒီလူ ပြာကို တမင်သက်သက် လူလည် လုပ်သွားတာပါလားဆိုသော အတွေးနှင့် ပြာရင်ထဲ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ဒေါသလှိုင်းထန်သွား၏။

○ ○ ○

အခန်း (၅)

“ဦးမာန်ဝင့်ထည် မနေ့က ပြာဆိုကို ဖုန်းဆက်တယ်
နေခြည်”

“ဟင်...တကယ်၊ ဘာတဲ့လဲဟင်၊ ပြာကို သူ ဘာပြော
သွားသေးလဲ”

နေခြည် ပြာစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။
ပြာ ပြုံးလိုက်ကာ...

“ဘာပြောရမှာလဲကွာ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ နေခြည်လူက
ပြာကို စကားတွေနဲ့ မထိတထိပြောပြီး သူက အရင်ဖုန်းချသွား
တယ်လေ၊ ပြာ ဘယ်လောက်အခံရခက်တယ်ထင်လဲ”

“ပြာကို သူ့ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ”

“သူ့ကို ပြာက သတိမရဘူးလားတဲ့လေ”

“ဟင်...သူက ပြာကို အဲလိုမေးတယ် ဟုတ်လား”

နေခြည်စကားကို ပြာ စိတ်မပါသလို ခေါင်းလေးညိတ်
ဖြေလိုက်သည်။

“နေခြည် မပြောဘူးလား၊ တစ်နေ့ ဦးမာန်ဝင့်ထည်
ပြာရှေ့ အလိုလိုရောက်လာပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ”

“နေခြည် ပြောသလို ပြာရှေ့ကို သူရောက်လာတာလား
ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ သူ့ကြောင့်တော့ ပြာ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ခဏတော့ သည်းခံလိုက်ပါဦး ပြာရယ်၊ ပြာအပေါ်
ဦးမာန်ဝင့်ထည် အခြေအနေက ဒီထိအောင် တိုးတက်နေပြီပဲ၊
ရှေ့ဆက်ကောင်းဖို့ပဲ ရှိတော့မှာပါ”

“ပြာက သူ ပြာကို ချစ်ရေးဆိုလာမယ့်အချိန်အထိ ဘာ
အတွက် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်နေပေးရမှာလဲ”

• “အနည်းဆုံးတော့ တိမ်ထက်လွှာအတွက်ပေါ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ပြာ၊ တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ရဖို့ဆို
ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်၊ ခဏလေးသည်းခံလိုက်ပါ ပြာရယ်”

“တိမ်ထက်လွှာကို မမှေ့လို့ ပြာ ဒီလောက်သည်းခံနေတာ
နေခြည်”

“မဟုတ်ရင် ဦးမာန်ဝင့်ထည်လုပ်ပုံက ပြာအတွက် ဘယ်
လောက် ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလဲ”

“ပြာကို သတိရလို့ ဖုန်းဆက်တာ ဒေါသဖြစ်စရာလား”

“နေခြည် မသိပါဘူးကွာ၊ သူက ပြာကို အရင်ဖုန်းဆက်
ပြောချင်ရာပြောပြီး သူကပဲ အရင်ဖုန်းချသွားတယ်လေ”

“ဟော့တော်”

နေခြည်က မာန်ဝင့်ထည်လုပ်ပုံကို အံ့သြရုံအံ့သြရပေမယ့်
ပြာလို အခံရခက်တာမျိုး နားလည်မှာမဟုတ်။

“ပြာကို ဦးမာန်ဝင့်ထည်က ဘာပြောသေးလဲ”

“သူက ပြာကို သတိရတယ်တဲ့၊ ပြာကရော့ သူ့ကို သတိမရဘူးလားမေးပြီး ဖုန်းချသွားတာပဲ”

“ဒါဆို ပြာကို သူစိတ်ဝင်စားနေပြီပေါ့”

“အဲဒါကို ပြာ အခံရခက်နေတာပေါ့ နေခြည်၊ သူက ပြာကို အပိုင်တွက်ပြီး ဆက်သွယ်ချင်တဲ့အချိန် ဆက်သွယ်လို့ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ”

“နေခြည်လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပြာအနားမှာ ပြာအချစ် ကို လိုချင်လို့ ခူးမထောက်ရုံတမယ် ရှိနေကြတဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီး၊ သူလို ပန်းစည်းလေးပို့ပေးရုံနဲ့ လူလည်းမလာ၊ ဖုန်းလည်းမဆက်၊ ဆက်တော့လည်း သူပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချ သွားတဲ့လူမျိုးရှိလား”

“အင်း...ဒါကြောင့်မို့လည်း ဦးမာန်ဝင့်ထည်ရယ်လို့ နာမည်ကြီးတာပဲနေမှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ပြာရယ်၊ သူ့ဘက်က ဆက်သွယ်လာ တာ ပြာအတွက် ကောင်းပါတယ်”

“ဘာကောင်းတာလဲ၊ သူ့မေတ္တာကို ပြာက အားရဝမ်းသာ မျှော်လင့်နေရဦးမှာလား”

“ဟင်...မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ပြာ ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီးရင်းက ခေါင်းခါလိုက်တော့ နေခြည် အံ့သြနေဆဲမှာပင် ဦးမာန်ဝင့်ထည်၏ကားက ထုံးစံအတိုင်း ရောက် လာသည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူ့လက်ထဲတွင် ဘာပန်းစည်းမှမပါ။

ဒရိုင်ဘာက ပြာ ရှေ့တွင်လာရပ်ပြီး...

“ဆရာက မမလေးကို သူနဲ့အတူ မနက်စာစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ပြာနှင့် နေခြည်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်မိသွားသည်။

“ဆရာက မှာလိုက်ပါတယ် မမလေး၊ ကြိုက်တဲ့သူငယ် ချင်းကို ခေါ်လာခွင့်ရှိပါတယ်တဲ့ခင်ဗျာ”

ပြာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်ဆရာကို ပြောလိုက်ပါ။ ခုလိုဖိတ်တာကို ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် ပြာ မလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့”

“ဗျာ”

မထင်မှတ်ဘဲ ငြင်းဆန်လိုက်သည့် ပြာ၏စကားကြောင့် ဒရိုင်ဘာမှာ မျက်နှာပျက်သွားသလို နေခြည်လည်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ နေခြည်က ပြာ ငြင်းဆန်လိုက်မှုအပေါ် မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားဟန်နှင့် အပြစ်တင်ချင်နေ၏။

ဒီအဖြစ်ကို ပြာ မသိမဟုတ် သိပါသည်။ သိပါသော်လည်း တမင်မသိဟန်ပြုကာ ဒရိုင်ဘာကို ပြောလိုက်သည်။

“ပြာကို အခုလိုလာပြောတာ ကျေးဇူးပါပဲ။ ကဲ ရှင်ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ပြာက ပြန်နိုင်ပါပြီဆိုပေမယ့် ဒရိုင်ဘာကမပြန်ပါ။ ခေါင်းကို ခါယမ်းလျက်က

“ဆရာက မမလေးကို လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်လာခဲ့ဖို့

ဆရာမှာလိုက်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို မမလေး လက်ခံပေးစေချင်ပါတယ်”

လက်ခံပေးရမယ်။ လှပသော ပြာမျက်နှာလေး တည်သွား

၏။

ဦးမာန်ဝင့်ထည်က ဘယ်လောက်တောင် သူ့လက်အောက်ငယ်သားတွေကို သူ့ဘက်ပါအောင် သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင်နိုင်သည်သဲ။

သူ့တပည့်များက သူ့ခိုင်းလိုက်သည့်ကိစ္စကို သူ့ဆရာအား ချစ်ကြောက်ရိုသေမှုဖြင့် အစွမ်းကုန် တာဝန်ကျေချင်ပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် ပြာမှာ ဒရိုင်ဘာကို စိတ်မှာ ကျိတ်ချီးကျူးထိုက်သည်။

“ရှင် ပြန်ပါ။ ရှင် တာဝန်ကျေပါတယ်။ ရှင်ဆရာကိုသာ ပြောပြောတဲ့စကားအတိုင်း ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ပြာရှေက ဒရိုင်ဘာထွက်သွားသည်နှင့် နေခြည်က ပြာကို အပြစ်တင်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ပြာရယ်၊ ဟိုက တကူးတက လာဖိတ်တဲ့ဟာ လက်ခံလိုက်ပါတော့လား”

“လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး နေခြည်၊ ကိုယ်က သူတွေဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဦးမာန်ဝင့်ထည် ပြာအပေါ် တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့နှိုင်းပြီး အထင်သေးလို့သာ သူ့ကိုယ်တိုင်မလာတာပေါ့၊ နောက်တစ်ခုက သူ့ကိုယ်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ပြာရယ်၊ ပြာနေရာမှာ တိမ်ထက်လွှာသာဆို ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို လက်လွှတ်ခံမှာမဟုတ်တာ သေချာတယ်”

“ပြာက တိမ်ထက်လွှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“သိပ်တဖွတ်ထိုးဆန်တာပဲ ပြာရယ်၊ တကယ်ဆို ဦးမာန်ဝင့်ထည်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုလေးစားတဲ့အနေနဲ့ သူ့ဖိတ်ခေါ်မှုကို ပြာ လက်ခံသင့်တယ်လို့ နေခြည်ကတော့ ထင်တာပဲ”

“ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ပြာ လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြာ သူနဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ ပြာ”

နေခြည် ပြာစကားကို ဆုံသြသလို ဆိုလိုက်သည်။

“ပြာ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး နေခြည်”

ပြာ၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလှလှလေးကို ထောင့်ချိုးလေးကျွေးတက်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ပြာပဲ နေခြည်ကို ပြောခဲ့တယ်လေ၊ တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ယူရမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြာ နေခြည်ကို ပြောခဲ့တာပဲ”

“ဒါကြောင့် တိမ်ထက်လွှာကို ပြာ အနိုင်ရရှိသက်သက်
သူပေးတဲ့ပန်းစည်းတွေကို လက်ခံမိတာပဲ နေခြည်”

“ဟင်း”

သက်ပြင်းနှင့်အတူ နေခြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ပြာရယ်၊ ပြာနဲ့ တိမ်ထက်လွှာကြား
ထဲမှာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်က ကြားက အသုံးချရုံသက်သက်ဖြစ်သွား
တာကို သူသိရင် ဘယ်လောက်အခဲရခက် ရှက်သွားမလဲ”

“ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ယောက်ျားမာန်ကို ပြာ ထည့်မတွတ်
တော့ဘူးလား”

နေခြည် ထိုစကားကို အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးမှ ပြော
သည်။ ပြာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ပြာမျက်နှာလေးက
ခပ်တည်တည်။

“ပြာက စမှားတာမဟုတ်ဘူး နေခြည်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ ပြာရယ်၊ အစထဲက သူနဲ့မပတ်သက်
ခဲ့မိရင် ကောင်းမှာ၊ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ လွယ်လွယ်နဲ့ အလျော့အ

ဆယ့်လူမျိုး မဟုတ်လောက်ဘူး”

နေခြည်စကားကို ပြာ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်၍ခွန်းတုံ့
ပြန်မိ။

ဦးမာန်ဝင့်ထည်နှင့်ပတ်သက်ကာ ဖြစ်ပျက်သံမျှကို ပြာ
သတ္တိရှိရှိနှင့် ရင်ဆိုင်ရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။

○ ○ ○

အခန်း (၆)

ကိစ္စတစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့မပေးတတ်တာ
ဦးမာန်ဝင့်ထည်၏ အကျင့်ဆိုတာ ပြာ အချိန်များစွာနောက်ကျပြီးမှ
သိခဲ့ရသည်။

နေ့လည်က ဖိတ်ခေါ်မှုကို ငြင်းခဲ့သော ပြာထံ ညရောက်
သောအခါ ဦးမာန်ဝင့်ထည်က ဖုန်းဆက်သည်။

“မိုးပြာလှိုင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောပါ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ကိုယ့်အသံကို မှတ်မိနေ
သားပဲ”

“ဒါ မဆန်းပါဘူး။ ပြာဆီကို ဒီလိုအချိန် ဖုန်းဆက်တတ်တာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ပဲရှိတာ”

“တကယ်လား မိုးပြာလှိုင်း”

“ဘာကိုလဲ ဦးမာန်ဝင့်ထည်”

“ကိုယ်ကလွဲပြီး ပြာဆီကို ဖုန်းဆက်မယ့် အမျိုးသား မိတ်ဆွေ မရှိဘူးဆိုတာ”

“အဟင်း...မရှိဘူးဆိုတာထက် ပြာကိုယ်တိုင်က လက်မခံတာပါ ဦးမာန်ဝင့်ထည်”

“အဲဒါဆို ကိုယ့်အတွက် ဖိုးကံကောင်းပေါ့”

ပြာ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ကြိုက်သလိုထင်ပါစေ။

ပြာ ဂရုမစိုက်။

“မိုးပြာလှိုင်း နေ့လယ်က ကိုယ့်ရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဘာလို့ လက်မခံခဲ့တာလဲ”

“လက်မခံချင်လို့ပေါ့”

၏။

“ပြာကို စိတ်ဝင်စားတာ အဲဒါတွေပဲ”

“ရှင်စိတ်ဝင်စားအောင် ပြာဘက်က ဘာမှမလုပ်ဘူး”

ပြာစကားကို သူ သဘောတကျနှင့် ရယ်သည်။

“မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်လှနေတာလဲ ပြာ”

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲဆိုရင် ပြာ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“နေဦး”

ရုတ်တရက် သူထဲမှ အသံတိတ်သွားသည်။

သည်နောက် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော စကားသံတို့က

သူထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အင်း...မင်းဟာ ကိုယ်ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီး

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပြီပဲ မိုးပြာလှိုင်း။ ကံပါလေ ကိုယ့်ရဲ့

ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဘာလို့လက်မခံတာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

ပြာ သူမမြင်နိုင်ပေမယ့် ပခုံးတစ်ချက်ကို အလှပဆုံး

တွန့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဦးမာန်ဝင့်ထည်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုက ပြာစိတ်ကို မစွဲဆောင်နိုင်လို့ပဲ”

“ဘာ”

“ဘယ်လို မိုးပြာလှိုင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုက မင်းရဲ့စိတ် ကို မစွဲဆောင်နိုင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မိုးပြာလှိုင်း”

“အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာထက် ဒါဟာ ပြာစိတ်ရဲ့ ခံစားမှုဆိုရင် ပိုမှန်မလားပဲ”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွား၏။ ပြာစကားကြောင့် အခံရ ခက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ပြာက ပြာရဲ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှုရှိမှာ လိုက်လုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုး၊ ဒါကြောင့် ဦးမာန်ဝင့်ထည်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ငြင်းလိုက်ရတဲ့ အတွက် ပြာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဦးမာန်ဝင့်ထည်နဲ့ ပြာကြားမှာ တခြားကိစ္စများ မရှိတော့ ဘူးထင်ပါတယ်”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ပြာနဲ့ပတ်သက်လာရင် အရေးအကြီး ဆုံးပဲလို့ ထင်တယ်”

“မိုးပြာလှိုင်း”

“ပြောပါ”

“ကိုယ် မိုးပြာလှိုင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“အခုလည်း ပြောနေတာပဲမဟုတ်လားရှင့်”

“ကိုယ်ပြောချင်တာ ဒီလိုပုံစံမဟုတ်ဘူး”

“ပြာ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကိုယ့်ကို တွေ့နိုင် မလားပြော”

“ဘာအတွက်လဲ ဦးမာန်ဝင့်ထည်”

“ရှင်နဲ့ပြာ တွေ့စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင်နဲ့ပြာ ရင်းနှီးပတ်သက်မှုလည်း လုံးဝမရှိဘူး”

“ကိုယ်က အခု မင်းနဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်ချင်နေပြီဆိုရင် ရော”

ပြာ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မာန်ဝင့်ထည်ဘက်က ကမ်းလှမ်းလာသည့် စကားအတွက် လှုပ်ရှားနေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မိုးပြာလှိုင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့စကားကို မင်း တစ်ခုခုတော့ တုံ့ပြန်ပါဦး”

“ပြာမှာ တုံ့ပြန်စရာမရှိဘူး ဦးမာန်ဝင့်ထည်၊ ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲဆို ပြာ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“မိုးပြာလှိုင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“အို”

သည်တစ်ခါတော့ ပြာလက်ထဲက ဖုန်းလေး တကယ်ပင် လွတ်ကျသွားသည်။

ဦးမာန်ဝင့်ထည်၏ ချစ်စကားများက ပြာရင်ခုန်သံတွေကို မြန်ဆန်စေတာ မှန်ပေမယ့် ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ဖို့အထိတော့ ပြာ

စေဦးစားချင်သေးပါ။

“တိ...တိ”

နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းခေါ်သံက ထပ်ပေါ်လာသည်။ ပြာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမာန်ဝင့်ထည်၏ဖုန်း။

ပြာ ဖုန်းကိုမကိုင်ဘဲနေပေမယ့် တစ်ဖက်က ဖုန်းခေါ်သူမှာ ဇွဲရှိရှိနှင့် ခေါ်နေသည်။ ပြာ ဖုန်းကို မကိုင်မဖြစ်ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဖုန်းကို ချမပစ်နဲ့ မိုးပြာလှိုင်း၊ ဒီတစ်ခါ ဖုန်းချသွားရင် မင်းဆီကို ကိုယ် အရောက်လာရလိမ့်မယ်”

သေတော့မှာပဲ။ ဦးမာန်ဝင့်ထည် ဒီလူ ပြာကို ဒီစကားနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေတာလား။ ပြာလက်ထဲက ဖုန်းခွက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မိုးပြာလှိုင်း”

သူ့ခေါ်သံ ပေါ်လာသည်။

“ပြောပါ”

“အဟွန်း...ကိုယ့်စကားကြောင့် ပြာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီ

ထင်တယ်”

လွန်ပြီ။ ဒါတော့ ဒီလူ သိပ်လွန်နေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ
အထင်ကြီးလွန်းတာ မုန်းစရာကောင်းသည်။

“ကိုယ့်ကိုပြောပါဦး မိုးပြာလှိုင်း၊ မင်း ကိုယ့်စကားကို
ဘယ်လိုသဘောရလဲဆိုတာ”

မေးပုံကိုက။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးမာန်ဝင့်ထည်၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်အချစ်ကို ပြာ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မခံတတ်ဘူး”

“ရှင့်အချစ်ကို ပြာ ငြင်းပါတယ်”

“ဘယ်လို...မင်းဘာပြောလိုက်တယ် မိုးပြာလှိုင်း၊
ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ကို ငြင်းတယ် ဟုတ်လား”

သည်တစ်ခါတော့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသူက ပြာမဟုတ်။
ပြာ ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးမာန်ဝင့်ထည်၊ ပြာ ရှင့်အချစ်ကို
လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

သူ့အချစ်ကို လိုချင်သူတွေ ဘယ်လောက်များနေပါစေ
ပြာကတော့ ဦးမာန်ဝင့်ထည်အချစ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ငြင်း
ဆန်ပစ်လိုက်သည်။

သည်အဖြစ်ကြောင့် လူတွေက ပြာကို မိုက်မဲသူလို့ပြော
ကြပါစေ ပြာ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။

ပြာဆိုတာက ကိုယ်မှန်တယ်ထင်လျှင် နောက်မဆုတ်တတ်
သော ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကိုယ် ရပ်တည်သည့်သူ။

“မိုးပြာလှိုင်း သေချာစဉ်းစားပါဦးဗျာ၊ ခုချိန်မှာ မင်းစိတ်
တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေမှာပေါ့၊ ကိုယ့်အတွက် အဖြေကို မင်းသေချာ
စဉ်းစားပြီးမှ ပေးပါ၊ ကဲ ကိုယ် နောက်မှဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်မယ်”

“နေဦး...ရှင် ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦး ဦးမာန်ဝင့်ထည်၊ ပြာ
စိတ်လှုပ်ရှားလို့ ရှင်ကို ဒီအဖြေပေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ပတ်သက်
ပြီး ပြာ ဘယ်လောက်မှ အချိန်ယူစဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ ရှင့်အတွက်
အဖြေက ဒီအဖြေပဲ”

“အဲဒါကိုပဲ ကိုယ်လက်မခံနိုင်တာ မိုးပြာလှိုင်း၊ မင်း

ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်တာလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“ရှင်မှမဟုတ်ဘူး ပြာ ဘယ်သူ့အချစ်ကိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဪ”

ဦးမာန်ဝင့်သည်အသံက ပြာ ငြင်းဆန်လိုက်မှုအပေါ် မခံချင်စိတ်တို့နှင့် အခံရခက်နေဟန်။ တကယ်တော့ ဦးမာန်ဝင့်သည် ဒီလိုဖြစ်မည်ဆိုတာကလည်း ဖြစ်စရာ။

သူ့အနားတွင် သူ့အချစ်ကို လိုချင်၍ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ကာ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေကြသော ဂုဏ်သရေရှိ အထက်တန်းလွှာမှ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှပေါင်းများစွာ ရှိပါလျက် မာန်ဝင့်သည် အားလုံးကို ဂရုမစိုက်ခဲ့သမျှ ခုတော့ သူပြန်၍ ဝဋ်လည်နေပြီ။

အချစ်ဆိုတာကလည်း ဆန်းကြယ်သည်။ မချစ်နိုင်ပါဆိုသော သူ့ကိုတော့ ရင်မှာ တမ်းတမ်းစွဲစွဲ တွယ်ငြိချစ်မိနေသည့် အဖြစ်။

ပြာ၏ ငြင်းဆန်လိုက်မှုက သူ့အတွက် ခံပြင်းစရာကောင်း

နေပေမယ့် မာန်ဝင့်သည် ပြာကို မေ့ပစ်၍လည်း မရပါ။

ပြာကတော့ တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်နေသဖြင့်

“ပြာ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ဦးမာန်ဝင့်သည်”

“ခဏ မိုးပြာလှိုင်း၊ ကိုယ်သိချင်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“မင်း ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိခဲ့ဘူး

လား”

တကယ်တော့ အစစအရာရာ ပြည့်စုံကျော်လွန်နေသည့် ဦးမာန်ဝင့်သည်အချစ်ကို ပြာအနေနှင့် လက်မခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

အချစ်ကို ဈေးတွက်နှင့်တွက်ကာ ဦးနှောက်နှင့် ရွေးချယ်၍ လက်မခံချင်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားထဲက သူ့အလိုလို ချင်သန်ပေါက်ဖွားလာသည့်အရာမို့ ပြာအချစ်က နှလုံးသားနှင့် ဆွေးချယ်ချင်သည်။

ဒါကို သူသိအောင် ပြာ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။

“ပြောပါ မိုးပြာလှိုင်း”

သူ့အသံက သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေကြောင်း သိသာနေ၏။

“မှန်တာပြောရရင် ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဟာ မိန်းကလေးတွေ
အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပါ။”

“ဒါဖြင့်”

“ပြာစကားမဆုံးသေးဘူး ဦးမာန်ဝင့်ထည်၊ ပြာပြောတဲ့
စကားဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေအတွက် ဟုတ်ချင်ဟုတ်လိမ့်မယ်
ဒါပေမယ့် ပြာအတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး ဦးမာန်ဝင့်ထည်”

“ဟင်”

ထိုစကားများကို ပြာ သွေးအေးအေးနှင့် ပြောပစ်လိုက်
သည်။ ရှင့်ရဲ့ အထက်စီးဆန်တဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့်ဟုတော့
ပြာ မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။

ထိုအဖြစ်အတွက် မာန်ဝင့်ထည် အတော့်ကို ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားရဟန်နှင့်...

“အဟွန်း ကိုယ့်အတွက်တော့ မယုံနိုင်စရာပဲ မိုးပြာလို့
ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုယ့်ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းပယ်ခြင်း

ကို ခံရတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲ”

“ပြာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးမာန်ဝင့်ထည်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေး၊ အချစ်ဆိုတာ အတင်းလုပ်ကြံ
အန်တီးခိုင်းလို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ချစ်မိတဲ့ အချစ်အတွက်
ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာမဟုတ်ဘူး မိုးပြာလို့င်း၊ အဲဒီအတွက်
လည်း ကိုယ် မင်းအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အမြဲကြိုးစားနေမယ်ဆို
တာ မင်းသိထားပါ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ ဖုန်းချသွားသည်။

ပြာ ဖုန်းလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ရှင်ကြီးတော့
ဟူ၍သာ စိတ်မှာ မကျေမနပ် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

○ ○ ○

“ဘယ်လို....ဘယ်လို ပြော့ကို ဦးမာန်ဝင့်ထည်က
ချစ်စကားဆိုတာ ပြာက ငြင်းလိုက်တယ်ဟုတ်လား”

မနက် ကျောင်းမှာ နေခြည်နှင့်တွေ့သည်နှင့် ပြာ ညက
ဦးမာန်ဝင့်ထည် ဖုန်းဆက်သည့်အကြောင်း နေခြည့်အား အစအဆုံး
ပြောပြလိုက်သည်။ နေခြည်မှာ ပြာ ပြောသမျှစကားလုံးတို့ကို
အထောက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံလေးနှင့်မေးတော့ ပြာ ခေါင်းညိတ်
ငြဲလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဦးမာန်ဝင့်ထည်က ပြာငြင်းတာကို လက်မခံ
ဘူးမို့လား ပြာ”

“လက်ခံတာ လက်မခံတာ သူ့အပိုင်းပါ နေခြည်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဦးမာန်ဝင်းထည်လို ဘာမှပြောစရာ မရှိ၊ အစစပြည့်စုံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြာက ဘာကြောင့် ငြင်းလိုက်တာလဲ သူငယ်ချင်းရယ်”

နေခြည့်စကားကြောင့် ပြာ ခဏငြိမ်သက်သွားပြီးနောက်
“အချစ်ကြောင့်ပေါ့”

“အချစ်ကြောင့်လို့ပြောရအောင် ပြာက အချစ်ဆိုတာကို ဘာတွေနားလည်ထားလို့လဲ”

“တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ နီးစပ်မှုပါကွာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နီးစပ်မှုရှိရင် အချစ်ဆိုတာ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတတ်တာပဲ”

“ပြာလည်း သိထားတာပဲ၊ တိမ်ထက်လွှာလို မိန်းကလေး က ဦးမာန်ဝင်းထည်ရဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ကို ဘယ်လောက်မျှော်လင့် နေသလဲဆိုတာ”

နေခြည့်စကားကြောင့် ပြာအတွေးထဲ တိမ်ထက်လွှာ မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

“တစ်ချိန်မှာ ဦးမာန်ဝင်းထည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောင်တရ နာကိုတော့ ကိုယ်စိုးရိမ်တယ် ပြာ”

“စိတ်ချ...နောင်မှတရမယ့် နောင်တဆိုတာ ပြာဘဝမှာ မရှိစေရဘူး”

မျက်ဝန်းစူးစူး တောက်တောက်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလှလှ လေးကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ပြောလိုက်သော ပြာကိုကြည့်ကာ နေခြည့် နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

အခန်း (၇)

ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကို ကောင်းမွန်စွာ
ဖြေနိုင်ပေမယ့် ပြာတစ်ယောက် အခုတလော နေရသည်မှာ စိတ်
မကြည်လင်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုသို့ ပြာစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေသူ
က တခြားတော့ဖြင့် မဟုတ်။ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဆိုသည့်လူ။

ပြာ သူ့အချစ်ကို လက်မခံနိုင်ပါဟု ငြင်းလိုက်ပြီးက
တည်းက ပြာထံ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်တော့ပါ။

သို့သော် ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကို တိမ်ထက်လွှာနှင့် နေရာ
တော်တော်များများတွင် တွေ့ရတတ်သည်ဆိုသော သတင်းစကား

များကြောင့် ပြာစိတ်ဝယ် ပို၍မကြည်လင်ဖြစ်နေသည်။

တိမ်ထက်လွှာနှင့် ဦးမာန်ဝင့်သည် အကြောင်းက တစ်ယောက်နှစ်ယောက်မက လူအတော်များများက ပြန်ပြောသည့် စကားများ ကြားရသောအခါ ပြာ မျက်နှာမပျက်အောင် မနည်း သတိထားနေရ၏။

ပြာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။ တိမ်ထက်လွှာနှင့် ဦးမာန်ဝင့် ထည် တွဲနေသည့်အကြောင်း ပြာကို လာပြောသူများကို ပြာက သူမနှင့် ဦးမာန်ဝင့်သည် ဘာမှမဆိုင်ပါဟု ပြောလိုလည်း ဘယ်သူ ကမှ ယုံကြည်မည်မဟုတ်။

ဦးမာန်ဝင့်ထည်ထဲမှ ပြာဆီ နေ့စဉ်မှန်မှန် ပို့ပေးနေသော ပန်းစည်းများကြောင့် ပြာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်နှင့် တစ်နည်းနည်း ပတ်သက်နေတာကို တစ်ကျောင်းလုံး သိထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒါကို ပြာက သူနှင့် ဦးမာန်ဝင့်ထည် ဘယ်လိုမှ မပတ် သက်ပါဟု ခုချိန်မှ ငြင်းတော့ရော ဘယ်သူတွေ ယုံကြည်မှာတဲ့ လဲ။

ပြာအဖြစ်က ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရူး ဖြစ်နေရသည့် အဖြစ်။ ပြာနှင့် ဦးမာန်ဝင့်ထည် ဘာမှမပတ်သက်ပါဟု ပြောရန် လည်း ဘယ်သူမှ ယုံမည်မဟုတ်။ ဒီအတိုင်းမပြောဘဲ နေပြန်ရင် လည်း ဦးမာန်ဝင့်ထည် တိမ်ထက်လွှာနဲ့ တွဲနေသည်ကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလားဆိုသော စကားများအောက်တွင် ပြာ မလူး သာ မလွန့်သာနှင့် အခုမှ တကယ့်ကို အခက်တွေ့နေသည်။

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပြာ”

“ပြာလည်း ဘာမှမသိတော့ဘူး နေခြည်၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည် ကြောင့် ပြာစိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေရပြီ၊ ဒီလူ ဒီလူ ပြာကို ဘာအချိုးချိုးပြနေတာလဲ၊ ဒါ သူ့ဘက်က ပြာကို လက်တုံ့ပြန်တဲ့ နည်းလား”

အခဲရခက်ဟန်မျက်နှာလေးနှင့် ဆိုနေသော ပြာကိုကြည့် ပြီး နေခြည်ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးမာန်ဝင့်ထည် လုပ်ရပ်များကို နားမ လည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဒီလိုတော့လည်း ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူးကွာ၊ ဦးမာန်ဝင့်

ထည် တိမ်ထက်လွှာနဲ့ တွေ့ကြတယ်ဆိုတာ သွားရင်းလာရင်း ဒီလို ခရီးကြုံတွေ့တာ နေပါလိမ့်မယ်”

“အို...သူတို့ ဘယ်လိုတွေ့တွေ့ ပြာ ဂရုစိုက်ဘူး နေခြည်၊ ခု ပြာ ဂရုစိုက်နေတာက ပြာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပဲ၊ အခု ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကြောင့် ပြာကို လူတွေက သနားစရာလူ အဖြစ် ပြောနေကြပြီ”

“ပြာကိုချန်ပြီး တိမ်ထက်လွှာကို တွဲနေတယ်တဲ့လေ၊ ပြာဟာ ကျန်ရစ်သူအဖြစ် လူတွေရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ သနားစရာကောင်း တဲ့သူဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းနေပြီလဲ”

“အင်း...ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကလည်း ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ တိမ်ထက်လွှာနဲ့ တွဲနေတာပါလိမ့်”

“ပြာကတော့ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ဘူး နေခြည်”

“ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကိုလား ပြာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလား နေခြည်”

ပြာအမေးကို နေခြည်ကိုယ်တိုင် မဖြေတတ်တော့ပါ။

ဦးမာန်ဝင့်ထည်အချစ်ကို ပြာ ငြင်းဆန်လိုက်ကတည်းက ဦးမာန်ဝင့်ထည် ပြာအနားက ပျောက်ကွယ်သွားသူဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းလည်း ပြာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်နှင့် လူချင်းတွေ့ဆုံ ကြသည်မဟုတ်။ ပြာထံ ယန်းစည်းမှန်မှန်ပို့ကာ ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြင့် ဦးမာန်ဝင့်ထည် ပြာနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေတတ်သူဖြစ်သည်။

ခုတော့ ထိုကဲ့သို့ သူက ပြာ၏ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ဖြစ်သော ပြာကို အမြဲတမ်း ပြိုင်ဆိုင်စိန်ခေါ်နေတတ်သူ တိမ်ထက် လွှာနှင့် တွဲနေသည်ဆိုသောအခါ ပြာအနေနှင့်လည်း အနည်းနှင့် အများ ခံစားရမှာက အသေအချာဖြစ်သည်။

သည်အဖြစ်ကို နေခြည် ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ ကိုယ်ချင်းစာမိ၍လည်း နေခြည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပြာကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမည်ဆိုတာက အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဦးမာန်ဝင့်ထည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြာ သိပ်ခံစားနေရလား ဟင်”

မချီပြီးလေးတစ်ချက်က ပြာမျက်နှာလှလှလေးပေါ်ဝယ်
ခပ်မဲ့မဲ့လေး ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“ဘာအတွက် ပြာက သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားရမှာလဲ
နေခြည်”

“ပြာ စဉ်းစားနေတာက ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဟာ ဒီလောက်
ပဲ စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့သူလားဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ”

ပါးစပ်က မခံစားပါဘူးပြောနေပေမယ့် ပြာအသံလေးတွေ
ကတော့ မသိမသာ တုန်ခါအက်ကွဲနေတာကို နေခြည် သတိထား
မိသည်။

အင်းလေ ပြာလို ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းသည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အနေနှင့် ဒီအဖြစ်သည် မယုံနိုင်စရာ အပြောင်းအလဲ
မြန်သည့် လူ့မနောစိတ်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ခံစားရမည်ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏စိတ်ကို နေခြည်လည်း နားမ
လည်။

“ပြာ”

“နေခြည်...ဘာမှ ပြာကိုနှစ်သိမ့်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ပြာ
သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မခံချင်ဖြစ်တာကလွဲပြီး ပြာနှလုံးသားတွေဟာ
အရင်အတိုင်း၊ ဖြူစင်ဆဲ၊ သန့်ရှင်းဆဲ၊ ဘာအာဇာနည်မှမရှိဘဲ ဒီအတိုင်း
ရှိနေဆဲပါ နေခြည်”

မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဆိုပေမယ့် နေခြည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို
စိတ်မချနိုင်ပါ။

ဦးမာန်ဝင့်ထည်လိုလူက ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်
သဘောထားပြောင်းသွားကာ တိမ်ထက်လွှာနှင့် တွဲနေသည်မသိ
ပေမယ့် ဦးမာန်ဝင့်ထည်က ကိစ္စတစ်ခုကို အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲနှင့်တော့
အလကားလုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

“ပြာ...ဟိုမှာ”

နေခြည် ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တိမ်ထက်
လွှာက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြာတို့ရှိရာသို့
ဒေါင်းပျံ့မလေးအလား ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့်
ဝင်လာကာ...

“မတွေ့တာ နည်းနည်းကြာသွားပြီ၊ ဘာလဲ ကြေးအိုး လာသောက်တာလား၊ တို့လည်း အခုပဲ ဦးမာန်ဝင့်ထည်နဲ့ အပြင်က ပြန်လာတာလေ”

တိမ်ထက်လွှာစကားကို ပြာနှင့် နေခြည်က အင်းမလုပ်။ အကြည့်လေးများလွှဲလျက် မသိဟန်ပြုနေလိုက်သည်။

ဒါကိုပင် တိမ်ထက်လွှာမှာ အခံရခက်သွားဟန်လေးဖြင့် ပြာ မျက်နှာလေးအား စူးခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ မိုးပြာလှိုင်း၊ ခုတော့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာပေါ့”

တိမ်ထက်လွှာစကားကြောင့် ပြာ သူမမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းကြည့်ရတာ ပြာကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေပါလား တိမ်ထက်လွှာ”

“အဟင်း...မင်းပြောသလို စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ပဲ ထားပါ တော့ မိုးပြာလှိုင်း၊ ဒါပေမယ့် ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကတော့ ကိုယ့်ဘေး

နားမှာ ရောက်နေတာ မင်းသိပါတယ်နော်”

ဒါဟာ တိမ်ထက်လွှာ ပြာကို စိန်ခေါ်လိုက်တာဖြစ်သလို ပြာကို အထင်သေးခြင်းတစ်မျိုးပါလားဟု တွေးမိချိန်မှာတော့ ပြာ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့သွားကာ ပြာအပါးတွင် ရှိနေသော တိမ်ထက်လွှာကို အကြည့်စူးစူးရဲရဲတို့ဖြင့် တုံ့ပြန်ကြည့်ကာ...

“ဦးမာန်ဝင့်ထည် မင်းအနားရှိနေတာ ပြာက ဂရုစိုက်ရ နှာလား တိမ်ထက်လွှာ၊ တကယ်ဆို ဦးမာန်ဝင့်ထည်က ပြာမလိုချင် လို့ မင်းအနား ရောက်လာရတဲ့သူဆိုတာ မင်းမသိသေးဘူးနဲ့တူ တယ်၊ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ပြာထံမှ ရယ်သံခပ်တိုးတိုးနှင့် စကားကြောင့် တိမ်ထက် လွှာ မျက်နှာပျက်သွားလျက် ပြာကို အကြည့်စိမ်းစိမ်းတို့ဖြင့် ကြည့် လာပြီး...

“မင်းပြောလို့သာ ကိုယ်ယုံရမယ် မိုးပြာလှိုင်း၊ ကိုယ့်စိတ် ထဲမှာတော့ ယုံရခက်ခက်ပဲ”

“ယုံတာမယုံတာ မင်းကိစ္စပါ တိမ်ထက်လွှာ၊ ပြာက

မင်းယုံအောင်လည်း ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သေချာတာကတော့ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဟာ ပြာမလိုချင်လို့ မင်းအနား ရောက်လာရတဲ့သူဆိုတာပဲ”

“ကဲ...ပြာ သွားလိုက်ဦးမယ်”

နေခြည့်လက်လေးကိုဆွဲကာ ကောင်တာသို့ ထထွက်သွားသော ပြာ၏ အချိုးအစားပြေပြစ်တင့်တယ် လှပလွန်းသော နောက်ပိုင်းအလှကိုကြည့်ပြီး တိမ်ထက်လွှာရင်ထဲ မနာလိုဝန်တို မခံချင်စိတ်များဖြင့် ရင်မှာ ဗလောင်ဆူကာ ကျန်ရစ်သည်။

ပြာနှင့် နေခြည်မှာတော့ တိမ်ထက်လွှာ အနားမှ ထွက်သာထွက်လာခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နှစ်ဦးသား မခံချင်စိတ် ဒေါသတွေနှင့် ရှိနေသည်။

“တိမ်ထက်လွှာ ဒီမိန်းမကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေတယ်မသိဘူး၊ မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ ပြာရယ်၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည် သူ့အနားရောက်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ပြာကိုနိုင်ပြီဆိုတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေကို ကိုယ်အမုန်းဆုံးပဲ၊ တိမ်ထက်လွှာကို ပြာ အဲဒီလို

ပြောခဲ့တာကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ဒီမိန်းမ မှတ်မှာ”

ပြာမှာ နေခြည့်စကားကို တော်တော်နှင့် ပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ပြာရင်ထဲတွင် ဦးမာန်ဝင့်ထည်နှင့် တိမ်ထက်လွှာအပေါ် မကျေမနပ်စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်တို့နှင့်သာ ပြည့်နေသည်။

“တိမ်ထက်လွှာ...သူ့ကိုယ်သူ ဦးမာန်ဝင့်ထည်နဲ့ ခဏသွေရတာ ပြာကို သူနိုင်ပြီလို့ အပိုင်တွက်ထားတဲ့ပုံပဲ”

“ပြာကတော့ သူတို့ကို စိတ်ထဲ နည်းနည်းမှ ထည့်မထားဘူး၊ မျက်နှာများပြီး အပြောင်းအလဲများတဲ့”

ပြာ စကားပင်ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရသေး ပြာဟမ်းဖုန်းဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို အရင်ကြည့်လိုက်တော့ ပြာနှုတ်မှ အသံလေးကြောင့် နေခြည်က...

“ဘယ်သူဖုန်းလဲ ပြာ”

“ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဆီကဖုန်း”

“ကိုင်လိုက်ပါလား ပြာ”

“မကိုင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မကိုင်ဘူး၊ ဒီလောက်

အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့သူရဲ့ စကားကို လုံးဝမကြားချင်ဘူး”

“အဲလိုလည်း တွက်လို့ရချင်မှ ရမှာလေ၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည် ဆီမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပါ”

“ဘာအကြောင်းမှ နားမထောင်ချင်ဘူး နေခြည်”

ပြောပြီး ပြာက သူမ၏လက်ကိုင်ဖုန်းကို လုံးဝပိတ်ထား လိုက်သည်။

“အဲလိုလူမျိုးရဲ့စိတ်ကို စောစောစီးစီး အခုလိုသိရတာ ပြာအတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

“အဲဒါလည်း အဲဒါပေါ့ပြာရယ်၊ ဒါပေမယ့် တိမ်ထင် လွှာသာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ကို ရသွားရင် ပြာတော့”

“ဘာလဲ...တိမ်ထင်လွှာနဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ ပြာက အလိုအလျောက် ရှုံးသွားပြီလို့ ပြောချင်တာလား၊ စိတ်ချ ပြာ ဘယ်တော့မှ မရှုံးဘူး နေခြည်၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ထက် သာတဲ့လူ”

“နေခြည်ကတော့ နေခြည်သူငယ်ချင်းကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေချင်တာပဲ၊ ပြာပြောသလို ဖြစ်ပါစေလို့ နေခြည် ဆုတောင်း

အေးဝါမယ်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က

ချစ်စိတ်ဝင်နေပြီဆိုရင်

သူဟာ

သူရဲ့အတွက်အတွက်

သွေးဆောင်ဖျားယောင်းမှုနဲ့

အစပြုတယ်

တခြားသူတွေကို

လိမ်လည်လှည့်ဖျားမှုနဲ့ပဲ

သူဟာ

အမြဲနိဂုံးချုပ်တယ်။

အဲဒါဟာ

ကမ္ဘာလောကကြီးက သမုတ်တဲ့

အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဆိုတာပေါ့။

အော်စကားစိုင်းလိဒ်

○ ○ ○

အခန်း (၈)

စိတ်မှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေရသော ပြာတစ်ယောက် သူမ၏စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် သွားစရာခရီးက ကြုံလာသည်။ စာမေးပွဲဖြေအပြီး ကျောင်းတွေကလည်း ပိတ်ထားပြီဖြစ်၍ နေခြည်က မန္တလေးရှိ သူမ၏အဒေါ်များထံ အလည်သွားဖို့ ခရီးစဉ်မှာ ပြာ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ နေခြည်နှင့်အတူ ပြာပါ ထိုခရီးစဉ်ကို ဒက်ဒီနှင့်မာမိတို့ထံ ခွင့်ပန်ကာ လိုက်ခဲ့သည်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက် မန္တလေးတွင် တစ်ပတ်ခန့်နေခဲ့ပြီး နေခြည်နှင့်အတူ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီ ပြာအတွက် လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသည့်ကိစ္စကို ဒက်ဒီတို့ထံက အံ့သြကြီးစွာ သိခဲ့ရ၏။

“လာ...သမီးလေး ထိုင်ဦး၊ သမီးကို ဒက်ဒီတို့ အရေးကြီး

တဲ့စကား ပြောစရာရှိတယ်”

မနက်ခင်း ကော်ဖီပိုင်းတွင် မိသားစုသုံးယောက်ဆုံခိုက်
ဒက်ဒီက ထိုစကားကို စပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီထံမှ အရေးကြီး
စကားဆိုသဖြင့် မာမိုမျက်နှာကို ပြာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မာမို
မျက်နှာကလည်း ထူးခြားစွာလေးနက်နေ၏။

“ဘာစကားလဲ ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သမီးကို ဒက်ဒီတို့
က မောင်မာန်ဝင့်ထည်နဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်”

“ရှင်”

ဒက်ဒီထံမှ ပြာ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသည့် စကား
ကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်ဝန်းလေးများ ဝိုင်းစက်
သွား၏။

“ဟင့်အင်း...ဒက်ဒီ၊ ဒီကိစ္စ”

“နေဦးလေ သမီး၊ ဒက်ဒီ စကားမဆုံးသေးဘူး”

ဒက်ဒီစကားကြောင့် ပြာစကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်
ရပ်သွားရသလို ရှေ့ဆက်ပြောလာမည့် ဒက်ဒီစကားကိုနားထောင်

ခင်း ဦးမာန်ဝင့်ထည်အကြောင်း ပြာခေါင်းထဲ ရောက်လာ၏။
သူနှင့်ပြာကြားမှာ ပြဿနာလေးတွေရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ပြာမာန
ကို ထိခိုက်စေခြင်း။

“သားရှင်ဘက်က လိုလိုလားလား သမီးလေးကို
ဆောင်းဆိုလာတာ ဒက်ဒီဂုဏ်ယူတယ်၊ သမီးရှင်အနေနဲ့ ငြင်းစရာ
လည်းမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးနဲ့ မောင်မာန်ဝင့်ထည်တို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့
တဲ့ကိစ္စတွေလည်း မောင်မာန်ဝင့်ထည်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံ
ချပြသွားတယ်”

ဒက်ဒီစကားကို နားထောင်ရင်းက ပြာရင်မှာ လှိုင်းထန်
လာ၏။

“ဘာတွေလဲ ဒက်ဒီ၊ သမီးနဲ့သူကိစ္စ အဲဒါက ဘာလဲ၊
ဘာတွေကို သူက ဝန်ခံပြသွားတာလဲဒက်ဒီ”

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့်
ပြာ ကိုယ့်နားကိုပင် မယုံချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“မောင်မာန်ဝင့်ထည်က သူ သမီးလေးကို တကယ်
ဆတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တဲ့အကြောင်း၊ သမီးက သူ့အချစ်ကို ငြင်းထားတာ

အကြောင်းတွေ၊ ပြီးတော့ သမီးလေးသန်တို့ပြီး မောင်မာန်ဝင့်ထည် အပေါ် ချစ်လာမလားဆိုပြီး တိမ်ထက်လွှာနဲ့ တံမင်သွားတဲ့ပြခမီ တဲ့အကြောင်းတွေ အားလုံးဖွင့်ဟဝန်ခံသွားတယ်”

“သမီးသဘောတူရင် မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ် ချင်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောသွားတယ်”

“သမီးသဘောမတူဘူး ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီနှင့် မာမီအကြည့်တွေက ပြာထဲ ရောက်လာ၏။

“အကြောင်းပြချက် ပြောဦးလေ သမီး”

“သမီး အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး ဒက်ဒီ”

“သမီးပြောတာကို ဒက်ဒီတို့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ဝင့်ထည်လိုလူမျိုးကိုပဲ ဒက်ဒီ သမက်တော်ချင် တယ်”

“သမီးသာ လက်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒက်ဒီတို့မိဘတွေ စိတ်ချလက်ချ မျက်စိမှိတ်နိုင်တာပေါ့”

ပြာဘက်က ဘာမှပြောစရာမရှိဖြစ်သွား၏။

“အားလုံးစိတ်ချမ်းသာရမယ့်ကိစ္စကို စိတ်ညစ်သွားအောင်

သမီးက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်နေတာလဲကွယ်၊ မာမီလည်း သမီး ကို မောင်မာန်ဝင့်ထည်နဲ့ သဘောတူတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေး၊ မောင်မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတာ ဘာမှအပြစ်ပြောစရာမရှိတဲ့ လူမျိုးပါ၊ သူ့လိုလူမျိုးကို လက်ထပ် ရလို့ ဒက်ဒီသမီးလေး မမှားနိုင်ပါဘူး”

“မိန်းမကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးလည်း ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ နာမည် ပျက် ဘာတစ်ခုမှမရှိသလို စီးပွားရေးလောကမှာလည်း ဒီအသက် အရွယ်နဲ့ ဒီလောက်အောင်မြင်နေတာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းစရာမတွေ့တဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ”

ဒက်ဒီရော မာမီပါ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဘက်က ရာနှုန်းပြည့် နီးပါးရှိနေသလို ပြာရင်ထဲမှာလည်း သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး နာကျင် ခါးသက်မုန်းတီးစိတ်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိုတိုးလာသည်။

နေရာတကာ အပေါ်စီးက အမြဲပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သော သူ့အကျင့်အတိုင်း အခုလည်း ဒီကိစ္စကို ပြာကို နည်းနည်းလေးမှ အလေးမထားဟန်ဖြင့် ပြုလုပ်သွားခြင်းပင်ဆိုတာ ပြာ နားလည်

လိုက်သည်။

“ကဲ...မနက်ဖြန်ဆို မောင်မာန်ဝင့်ထည်တို့ လာကြတော့မယ်၊ ဒက်ဒီတို့ စဉ်းစားထားတဲ့ကိစ္စကို သမီးဘက်က ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

ဒက်ဒီက ထိုစကားကို ပြောပြီး နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ပြာဘက်က အတည်ပြုစကားကို မေးလိုက်သည်။

“သမီး...သူ့ကိုလက်မထပ်ချင်ဘူး ဒက်ဒီ”

ပြာစကားကို မျှော်လင့်နေသော ဒက်ဒီမျက်နှာမှာ အလိုမကျမှုတွေ ထင်းခနဲနေအောင် ပေါ်လွင်လာသလို မာမိုမျက်နှာပျက်သွားတာကိုလည်း တစ်ခဏလေးအတွင်းမှာ ပြာ တွေ့မြင်အကဲခတ်မိသွားသည်။

“အဲဒီအတွက် အကြောင်းပြချက်ကဘာလဲ သမီး”

ဒက်ဒီအသံက တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သမီး သူ့ကိုမချစ်ဘူး”

ပြာစကားကြောင့် ဒက်ဒီမျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်။ ဒက်ဒီက ပြာ၏ လှပသောမျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သမီးက အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုနားလည်ထားလို့လဲ”

ဒက်ဒီက ထိုစကားကိုမေးတော့ ပြာ ရုတ်တရက် ပြောမထွက်။

“ကဲ...ထားပါလေ၊ ဒက်ဒီပြောမယ့်စကားကိုပဲ သမီးလေးလေးနက်နက်ထား နားထောင်တော့”

“မကြာခင် သမီးဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်ကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား ပညာဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်ပြီး မျှတအောင် စဉ်းစားတတ်မှာပါ”

“အခု မောင်မာန်ဝင့်ထည်နဲ့ကိစ္စမှာ ဒက်ဒီတို့က သဘောတူကြည်ဖြူသလို တကယ်လို့ သမီးဆန္ဒနဲ့ ကိုက်ညီမှုမရှိခဲ့ဖူးဆိုရင်တောင် ဒက်ဒီတို့မိဘတွေရဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ပြီး သမီးက သဘော

တူကြည်ဖြူလိုက်ပါ”

“ဒါဆိုရင် သမီးဒက်ဒီတို့ရဲ့ မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်ခြင်း
တစ်မျိုးပဲ”

“ဒက်ဒီတို့ စကားကုန်သွားပြီ၊ သမီးလည်း ပညာတတ်
တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒက်ဒီဆိုလိုတဲ့ စကားဆိုလိုရင်းကို သမီးနားလည်
ပါတယ်”

ဒက်ဒီနှင့်မာမီကိုကြည့်ပြီး ပြာ ဘာစကားမှမဆိုဖြစ်ပါ။
ဆိုစရာစကားတွေလည်း ပြာမှာ ရှိမနေတော့။

ဘာစကားမှမဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေသော ပြာရင်ထဲ
မှာတော့...

ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ် ဦးမာန်ဝင့်
ထည့်။

○ ○ ○

အခန်း (၉)

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျင်းပလိုက်ရသည့် ပြာနှင့် ဦးမာန်ဝင့်ထည့်
တို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲက ပြောစမှတ်ဖြစ်ရအောင် အထူးစည်
တားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြီးစီးခဲ့ပြီ။

မနက်ပိုင်းတွင် အခမ်းနားဆုံး ဟိုတယ်ကြီးတွင် ကျင်းပ
ခဲ့သလို ညပိုင်း ဧည့်ခံပွဲကိုလည်း သံလွင်လမ်းရှိ ကျယ်ဝန်းလှ
သည့် ခြံကြီးထဲမှာပင် ကျင်းပပြုလုပ်သည်။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ ဧည့်ခံပွဲ ပြီးလုနီးပါးရှိလာရ
သလို အသစ်စက်စက် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးဖြစ်သည့်
မာန်ဝင့်ထည့်နှင့် ပြာတို့မှာလည်း တစ်နေ့လုံး ဧည့်ခံထားသမျှ

နားချင်နေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးမှာ မနားနိုင်သေး။

ယခုအချိန်ထိ ပြန်မည်နည်းသည်များကို အပြီးနှင့် နှုတ်ဆက်မည်ခံနေရဆဲဖြစ်သည်။

အချိန်လေးများ ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်အမျှ ဧည့်ခံပွဲလည်း

တဖြည်းဖြည်း ပြီးဆုံးလာပြီဖြစ်၏။

ကျန်သည်ဆို၍ လူရင်းများသာ ကျန်တော့သည်မို့ ပြဇီးမာန်ဝင့်ထည်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ပြာ အနားသွားယူတော့မယ်”

“နားလေ၊ ဧည့်သည်တွေ ကုန်သလောက်ရှိပါပြီ၊ လာကိုယ်လိုက်သို့မယ်”

“အို”

ပြောပြောဆိုဆို မာန်ဝင့်ထည်က ပြာလက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်သဖြင့် ပြာ ခပ်တင်းတင်းလေး ရုန်းထွေလိုက်၏။

“ဖယ်...လွတ်ပါ၊ ပြာဘာသာ ပြာသွားမယ်”

ပြာလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ထဲက ရုန်းထွက်ရင်း ပြာ ဆိုလိုက်ပေမယ့် သူက ပြာလက်ကို မလွှတ်။

သူထံမှ စူးစူးရှရှအကြည့်များက ပြာထံသို့ စိုက်ခနဲ ရောက် ခဲ့လာပြီး...

“သွားတတ်မှန်းတော့ သိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အများအပြင်မှာ တင့်အောင် သတိသမီးအသစ်စက်စက် မင်းလေးကို ဘယ်က ကြင်နာပြရမယ်လေ”

မာန်ဝင့်ထည်စကားကြောင့် ပြာရင်ထဲ တင်းခနဲ အခဲရခက်သွား၏။

“မလိုပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ပြာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ဟာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာမှကြင်နာပြနေစရာ မလိုဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း ဘာလို့မလိုရမှာလဲ မိုးပြာလှိုင်းရဲ့၊ ဘိုယ့်နဲ့ မိုးပြာလှိုင်းနဲ့ ဘယ်လိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့၊ လက်ထပ်ခဲ့ အခု

အချိန်မှာ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာတော့ မင်းဟာ ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့
ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးပဲလေ”

“လာ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

“ရှင်...ပြောကိုလွတ်”

သူက ပြောကို ဂရုမစိုက်။ ပြော ရုန်းနေသည့်ကြားထဲ
ပြာလက်လေးကို သူ့အားကြီးနှင့် ဆွဲခေါ်သွား၏။

သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို ပါလာသော ပြာမှာ နောက်ဆုံး
ပေါ် အဖိုးတန် မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းများနှင့် ပြင်ဆင်ခင်းကျင်း
ထားသည့် ပန်းနုရောင် မင်္ဂလာခန်းကျယ်ကြီးထဲအရောက် ပြာလက်
လေးကို သူ့လက်ထဲက တအားဆောင့်ရုန်းလိုက်၏။

“လွတ်”

“ဒေါသကြီးလှချည်လား ပြာရယ်၊ လက်လေးကိုင်တာစဲ
ဒီလောက်ဒေါသဖြစ်ဖို့လိုလား”

“လိုတယ်ရှင် လိုတယ်၊ ပြာလက်ကိုကိုင်ဖို့ ရှင်ကို
ဘယ်သူက ခွင့်ပြုလို့လဲ”

“ခွင့်ပြုချက်ယူရဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြာမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလာသူကို ပြာ
ဘာမှပြန်မပြောမိ။

ကိုယ်နှင့် ချစ်သူရည်းစားလည်းမဟုတ်။ လက်ထပ်ခဲ့ရ
သည့် သူတစ်ယောက်အတွက် ပြောစရာစကားမရှိ။

“မိုးပြာလှိုင်း”

ပြာ မထူး။

“မင်းဟာ ကိုယ့်ဇနီးနော်”

“ရှင်သွားတော့”

“ဟင်”

“ကိုယ်က ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“ဆို”

“ဒီအခန်းကို ပြာ ပိုင်သလို ကိုယ်လည်းပိုင်တယ်”

နူးညံ့ရွှန်းလဲ့သည့် အကြည့်။ တိုးတိတ်ညင်သာသည့်
စကားသံ။ ပျော့တော့သည့် ကိုယ်သင်းရနံ့။ နီးကပ်လွန်းသည့်

၁၄၈

အုအုအု

အနေအထား။ အားလုံး ပြာ မွန်းကြပ်သွား၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူနားက ပြာ အဝေးကြီးကို ထွက်သွားချင်သည်။ လက်တွေ့မှာတော့ ပြာစိတ်ကူးနှင့် ဖြစ်နေသည့်အခြေအနေတွေက တခြားစီဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ပြာ အဝတ်လဲမလို့”

“လဲလေ”

“အောက်မှာ ရှင့်စဉ်သည်တွေရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ရတယ်၊ ကိုယ့်စဉ်သည်တွေက အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာက ပြာ”

“ရှင်နော်”

“ဆော့ရီး...ကိုယ်ပြောတာ ပြာအတွက် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူဖို့ အချိန်လိုတယ်လို့ပြောတာ”

“ရတယ်၊ ပြာ နေတတ်တယ်၊ ရှင်သာ ရှင့်စဉ်သည်တွေကို သွားစဉ်ခံလိုက်ပါ”

“အိုကေ...ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ်သွားတော့မယ်၊ ကိုယ့်

သူငယ်ချင်းတွေ ကိုယ့်ဘတ်ချလာနိုင်အတွက် စောင့်နေကြတာ၊ ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုမယ်မဟုတ်လား”

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ပြာ မျက်ဝန်းလှလှလေးကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာဆိုလာတော့ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်များကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ချင်သဖြင့် အကြည့်လွှဲလိုက်ရင်း

“သွားပါ...ပြာ ခွင့်ပြုတယ်”

“သင့်ခံယူ”

“အို”

ပြာနဖူးပြင်မှာ နွေးခနဲကျန်ခဲ့သည်။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသူ၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ပြာ ရင်မောစွာ ပင့်သက်ချမိသည်။ လှပသည့် ပြာပုံရိပ်က မှန်မှာ ထင်ဟပ်လျက်။

တိမ်ထက်လွှာကို အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ပေမယ့် မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသူရဲ့ အချစ်တွေအောက်မှာ ပြာ ကျရှုံးရတော့မှာပါလားဆိုသည့်အတွေးက ပြာမျက်နှာကို နှင်းဆီခင်းဖြစ်သွားစေ၏။

သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်သော သူနှင့် ဘာမှမပတ်သက်ချင်ပေ

မယ့် ပြာက သူ့ဇနီး။

မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြာခင်ပွန်းသည်။
ဒီထက် ရင်းနှီးပတ်သက်မှု ဘာရှိဦးမှာလဲ။ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ
အမြဲအတူရှိနေရတော့မည် လူနှစ်ယောက်။

ဒီလူကို ပြာ မချစ်။ မုန်းပါသည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူယုံမည်
နည်း။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ပြာ အဝတ်လဲလိုက်၏။ ပြီးမှ လှပစွာ
ထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံပင်တွေကို အသာဖြေချလိုက်၏။

ရေအေးအေးနှင့် မျက်နှာသစ်လိုက်တော့ စိတ်ထဲလန်းအန်း
သွား၏။ မင်္ဂလာဦး နှစ်ယောက်အိပ်ခိုတင်ကြီးရှိရာ အကြည့်လေး
ရောက်သွားတော့ ပြာ ရင်ခုန်သံတွေက တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်သွားသည်။

အိပ်ခန်းတံခါးရှိရာ လျှောက်သွားပြီး အတွင်းထဲက သော့
ချလိုက်သည်။ မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသည့်လူ ပြာအခန်းထဲ ဝင်လို့မရ
တော့မှာကို တွေးပြီး ပြာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ အားပါးတရ ပြီးလိုက်
သည်။

ပြာကို နှောင့်ယှက်မည့်ရန်က ကင်းသွားပြီဆိုမှ မင်္ဂလာဦး

ခုတင်ကြီးပေါ် ပြာတစ်ယောက်တည်း ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ လှဲချလိုက်၏။

○ ○ ○

အခန်း (၁၀)

ပြာတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ထိ အိပ်ပျော်သွားရသည်
မသိ ပါးပြင်နေပေါ်သို့ နူးညံ့သင်သာစွာကျရောက်လာသော အတွေ့
နွေးနွေးကြောင့် ပြာမျက်ဝန်းလေးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်နှင့်

“ဟင်”

“အို”

“ရှင်...ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြာအခန်းထဲ ရောက်လာ
တာလဲ”

ပြာမျက်နှာကို အုပ်မိုးကာ ရီစေ့ရှသော အပြုံးနှင့်
ကြည့်နေသော ဦးမာန်ဝင့်ထည်၏ မျက်နှာချောချောကို မြင်လိုက်ရ

သဖြင့် ပြာ အလန်တကြားဆိုရင်း နေရာက ကျုံးအထမှာ သူက ပြောကို သူရင်ခွင်နွေးနွေးမှာ တင်းကြပ်စွာဆွဲပွေ့ထား၏။

“ဒီအခန်းက ကိုယ့်အခန်းလေ၊ ပြီးတော့ ပြာက ကိုယ့်နီး”

“အို...မသိဘူး၊ မသိဘူး”

“သွား”

ပန်းနုရောင်ဖဲမွေ့ယာကြီးထက်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လွန်စွာနီးကပ်နေရသည့် အနေအထားကြောင့် ပြာ သူမမျက်နှာလေး ကို အုပ်မိုးထားသည့် သူမမျက်နှာကို ဖယ်ရှားတွန်းလွှတ်ရင်း သူရင်ခွင်က ပြာ ဇွတ်ရုန်းသည်။ သူက မလွှတ်။

“ပြောစမ်း...ကိုယ်ဝင်လာမှာသိရက်နဲ့ ဘာလို့ အခန်းကို သော့ချထားရတာလဲ”

“အို”

ဖျော့တော့သည့် ကိုယ်သင်းရနံ့။ စိမ်းလွန်းနေသည့် ယမကာရနံ့သင်းသင်းကို ရောထွေးရှူရှိုက်မိလိုက်တော့ ပြာ

ခေါင်းထဲ နောက်သွားသည်။

မာန်ဝင့်ထည်က သူရင်ခွင်ထဲရောက်နေသည့် ပြာကိုယ် လေးကို ချစ်စနိုး ထွေးပိုက်ထားရာမှ ကလေးဆန်လွန်းသော ပြာ အပြုအမူလေးများကို ချစ်စိတ်ဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။

“ချစ်တယ် ပြာရယ်”

“ပြာကိုမထိနဲ့”

“ဖယ်”

“ဟေ့...ဘာလို့ ဒီလောက်ရုန်းနေရတာလဲ၊ ပြာအတွက် ကိုယ်က သူစိမ်းလား”

ပြာမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူလက်အစုံအား ပြာကိုယ်လေးကို ပို၍တိုးဖက်ကာ ဆိုလိုက်တော့ ပြာမှာ အသက် ရှူလေးများပင် မှားသွားရကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ဟာ ပြာအတွက် သူစိမ်း”

“ဒါဖြင့် လက်ထပ်ထားတာကရော”

ပြာ မဖြေနိုင်။

“ပြာ”

ပြာနာမည်ကို တစ်လုံးတည်း ခေါ်လိုက်တာဖြစ်ပေမယ့်
ပြာ သူခေါ်သံကို မသာယာနိုင်။

“ရှင်နော်...လွတ်ဆိုး ပြာပြောတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်”

“ကြားရင် လွတ်”

“လွတ်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ပြာစကားကို ချစ်စနိုး ရယ်လိုက်သည်။ ပြာကိုတော့
မလွှတ်။ ပိုတိုးဖက်ထားလိုက်ရင်း...

“ဒါ...မင်္ဂလာဦးဗျာ၊ ချစ်စခင်စ ကြင်နာစဆိုတာ ပြာ
မသိဘူးလား”

“အို...ရှင်နဲ့ပြာ ဘယ်တုန်းက ချစ်ဖူးလို့လဲ”

“ပြာဘက်က မချစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ပြာကို

သိုနေ့ကိုအချစ်နေ့ဟုခေါ်သည်

၁၅၇

တွေ့တဲ့နေ့ထဲက”

“အို...တော်ပါ၊ ဒီစကားတွေ ပြာကို ပြောမယ့်အစား
တိမ်ထက်လွှာကို သွားပြော”

“အဟွန်း...ဟွန်း ပြာက သဝန်တို့တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဆိုင်တဲ့အကြောင်းပဲ သက်သေပြတော့မယ်”

“အို”

စကားသံလေးတွေ ပျောက်သွားသည်။ လှပသော ပြာ
ချက်နှုန်းလေးထက် အုပ်မိုးကျလာသည့် ချစ်အနမ်းတွေက သိပ်သိပ်
သည်းသည်း။ ရုန်းကန်ငြင်းဆန်ပေမယ့် အကျိုးမထူး။

“ရှင်နော်”

“ပြာ”

“ဟင့်အင်း...အို”

ညအိပ်မီးလေး ဖျတ်ခနဲငြိမ်းသွားသလို ပြီးဆင်းလာသည့်

ချစ်ခြင်းတွေကြားမှာ ပြာ အသက်ရှူမှားလျက်။

“သိပ်ချစ်တယ် ပြာရယ်”

“ချစ်တယ်”

နွေးထွေးသော ကမ္ဘာသစ်ထဲ ပြာမိုက်စွာ သူနှင့်အတူ လူးလွန်မျောပါသွားချိန် သူ့ကို အမုန်းစကားဆိုရန် ပြာ မေ့နေသည်။ သူ့ထံမှ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ချစ်ခြင်းတွေသာ ပြာကို ထူးဆန်းစွာ ညှို့ငင်သွား၏။

အချစ်ရေးမှာ အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်သော ပြာကို သူကပဲ အချစ်၏ အတတ်ပညာများဖြင့် ဖြားယောင်းသိမ်းပိုက်သွားသည်။

လှပသော ချစ်ကမ္ဘာထဲမှာ သူနဲ့ပြာ နှစ်ယောက်တည်း။ တစ်ယောက်ရင်ခုန်သံ တစ်ယောက်ကြားနေရသည်အထိ။ ဘဝနှစ်ခု၊ နှလုံးသားနှစ်စုံတို့ နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာ ပေါင်းစပ်သွားပုံက လှလှပပ။ သူ့အချစ်တွေအောက်မှာ ဗွန်းနှစ်စွာ အရှုံးပေးလိုက်ရသူက ပြာ။

“ပြာရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

တခြားဘာသာစကား ဆိုစရာမရှိတော့သလို ပြာနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို နွေးထွေးစေပြီးမှာ တိုးဖွဲ့ညင်သာစွာ သူဆိုသည်။ တသိမ့်သိမ့်ကြည်နူးမှုတွေက မာန်ဝင့်ထည်စိတ်အာရုံကို နှစ်သိမ့်ပျော်ရွှင်မှုတွေ အတိုင်းအဆမရှိ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ပြာကို သူချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ သူ့ဘဝမှာ ပြာရှိမှဖြစ်မည်ဆိုတာ သိလိုက်ရထဲက ပြာကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ရယူနိုင်ခဲ့တာကို အကျေနပ်ဆုံးဖြစ်သည်။

“ပြာ”

“ရှင် ပြာနာမည်ကို မခေါ်နဲ့”

“ဟောဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ကို ပြာ မုန်းလို့ သိလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း ပြာက မုန်းပေမယ့် ကိုယ်ကချစ်နေရင်ကော”

“အဲဒါတော့ ရှင်အလုပ်၊ ပြာအလုပ် မဟုတ်ဘူး”

ပြာစကားကြောင့် မာန်ဝင့်ထည် ပြီးသည်။ ပြီးမှ ပြာနား
တိုးတိုးလေးကပ်ပြီး...

“ဒါဆို ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်မှထင်တယ်”

“ရှင်နော်...ပြာပြောတာက”

ပြာစကားလေးအဆုံးသို့ မရောက်လိုက်။ စကားတစ်ခွန်း
၏ အမှားအပေါ်မှာ သူကပ် ပြာကို အခွင့်အရေး ထပ်ယူသွားသည်။

မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ။

ဒါကြောင့် ပြာ သူ့ကိုမုန်းတာ။

ပြာ ကျေနပ်နပ်၊ မကျေနပ်နပ် ပြာက သူ့ဇနီး။ ပြာ
ဘာမှမတတ်နိုင်။ သူ့ကို မုန်းမုန်းနှင့် ပြာ ထုရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“ကဲ...ကဲ”

သူက မနာကျင်တတ်သူလို အရယ်အမောမပျက်။ ပြာ
လက်သီးဆုပ်လေးတွေကို ဖမ်းယူရှိုက်နှမ်းပြီး သူ့ရင်ခွင်မှာ သိမ်းယူ
ထွေးပွေထားသည်။

“ရှင်ကို ပြာ မကျေနပ်ဘူးသိလား၊ ပြီးတော့ ရှင်ကို

လည်း ပြာ အလိုမရှိဘူး”

“ကိုယ်က ပြာကို အလိုရှိတယ်ဆိုရင်ရော”

“သေလိုက်”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

လှပစွာ ပျံ့ဝဲရောက်လာသည့် မျက်စောင်းဆုကို မြတ်နိုး
စွာခံယူရင်း သူ့ရင်မှာ အချစ်စိတ်တို့ ပြည့်သိပ်လာ၏။

“ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား ပြာ”

“ရှင်က ချစ်စရာကောင်းလို့ ပြာက စဉ်းစားရမှာလား”

“ပြာယောက်ျားက ရုပ်ချော သဘောမနောကောင်းလေး
ပါဗျာ၊ မယုံရင် နောက်အနှစ်ခြောက်ဆယ်အထိ ပေါင်းကြည့်”

“ကိုယ့်ကို ပြာ ချစ်လာမှာ”

သူ့ဘက်သူယက်ပြောနေသည့် စကားကို နားထောင်ပြီး
ပြာ နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါ ပြာရယ်”

“တစ်သက်လုံး မချစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကြိုက်ပါဗျာ”

“မကြိုက်ဘူးရှင့်”

“ခက်နေပါလား”

ပြီးနေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေက ချစ်မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် ပြောကို သူ့ဘက်ပါအောင် ဘယ်လိုစည်းရုံးရမည်ဆိုတာ စဉ်းစား အဖြေရှာနေ၏။

တိမ်ထက်လွှာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောက သူ့အပေါ်မှာ တင်းနေတာ သူသိသည်။ ပြာ စိတ်ဆိုးအောင်၊ မနာလိုအောင် လုပ်မိတာ သူ့အမှားဆိုပေမယ့် ပြာ သူ့အပေါ် သဝဏ်တိုတာ ကျေနပ် သည်။

“ကိုယ်တကယ်ချစ်တာက ဟောဒီက ကိုယ့်ချစ်ဇနီးတွေ လေး ပြာ တစ်ယောက်တည်းပါဗျာ”

“ကိုယ့်အချစ်ကို ပြာ မယုံလို့လား”

“ရှင်ပြောတိုင်းယုံရအောင် ပြာက အရူးမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်က အရူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမှာပေါ့”

သူပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပြာပါးလေးကို ရှိုက်နမ်းလိုက်ရင်း...

“သိတယ်၊ သိလို့ ပြာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တစ်ဘဝ လုံးပုံပြီး အပ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“ပြာကို ကိုယ်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အားလုံး သိတယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို မသိတဲ့သူက ပြာတစ်ယောက်ထဲ”

သန်မာသော လက်ထဲမှ လွတ်အောင် ပြာ သူမကိုယ် လေးကို တွန့်လိမ်ကာ ရုန်းကန်ရင်း ပြာမျက်နှာလှလှလေးထက် အုပ်မိုးရန် ကြိုးစားနေသည့် မာန်ဝင့်ထည်မျက်နှာချောချောကို ပြာ ခေါင်းလေးခါယမ်းကာ ရှောင်တိမ်းသည်။

“ပြာကိုလွှတ်”

“ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား”

“မုန်းတယ်လို့ ဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ”

“တစ်ခါမှမပြောနဲ့”

“အို”

ပြာ၏ ငြင်းဆန်ရုန်းဖယ်မှုများကို မာန်ဝင့်ထည်မှာ
နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပြာတစ်ကိုယ်လုံး
နွေးထွေးသွား၏။ သူ့ကို မုန်းသည့်အကြောင်း ပြာ ပြောပြီးပြီး
ဒီထက်ပိုပြီး သူမ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

“ပြာကိုချစ်တယ်”

“မချစ်နဲ့၊ ရှင့်ကိုမုန်းတယ်”

“ပြာ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်အထိ မုန်းနိုင်မလဲဆိုတာ
စောင့်ကြည့်မယ်လေ”

“ကြည့်...ကြည့် သေအောင်စောင့်ကြည့်၊ ရှင့်ကို ပြာ”

“ကိုယ့်ကို ပြာ ချစ်ကိုချစ်လာရမှာပါဗျာ”

“အို...လွတ်ဆို”

○ ○ ○

အခန်း (၁၁)

နေခြည်နုက ပါးပြင်အုတ်လေးပေါ်မှာ နွေးထွေးပြာကွလာ
၍ ပြာ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာက ညင်သာစွာ နိုးထလာသည်။
လှပသော နေ့သစ်က ပြာကို ခမ်းနားစွာ ကြိုဆိုခြင်းဖြင့်
နှုတ်ဆက်သော်လည်း ပြာရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးခြင်းကင်းစွာ လေးလံ
နေ၏။ ဇွတ်တရွတ် သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပြောင်းလဲသွားရသော
ပြာဘဝ။ ပြာအလှ။ ပြာမာနတွေအားလုံး မာန်ဝင့်ထည်ဆိုသည့်လူ
က သိမ်းယူသွားသည်။

ထိုလူကို ပြာ မကျေမနပ်။ မုန်းသည်။ ရန်လိုသည်။
ဒါကိုပဲ သူ့ဘက်က နာကျင်ဟန်တစ်စက်မရှိ။ ပြုံးချိုကြည်လင်စွာ

နူးညံ့သောအပြုံးများဖြင့် ပြာ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရ၍ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သူက မာန်ဝင့်သည်။

ပြာ ဖြစ်စေချင်တာက ပြာကြောင့် သူ တစ်ခုခုနာကျင်ထိခိုက်သွားတာမျိုး မြင်လိုတွေ့လိုသည်။ ပြာဆန္ဒမပြည့်ဝနိုင်အောင် ဦးမာန်ဝင့်သည်က ပြာအပေါ် အချစ်ကြီးချစ်နေတော့ ပြာရင်မှာ အခံရခက်နေ၏။

အခုလည်း သူ ဘယ်သွားနေသည်မသိ လှပသော မင်္ဂလာအိပ်ရာကြီးပေါ်မှာ ပြာ တစ်ယောက်တည်း။

ပြာ မာန်ဝင့်သည်အပေါ် မကျေနပ်သမျှ ရင်ထဲခံစားရမှုကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အခန်းတစ်ခုလုံး ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ထရိုက်ဖျက်ဆီးပစ်သည်။

ပြာမှာလည်း မျက်ရည်များဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွစရာ မရှိအောင် ဝန်းဒိုင်းကြထား၍လည်း လူက အတော်မောပန်းသွားပြီးမှ ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အဝတ်စီရိုကြီးထဲမှ ချယ်ရီ

ရောင် ဝမ်းဆက်လက်ပြတ်လေးကို ဝတ်လိုက်၏။

နို့နှစ်ရောင် ဝါဝင်းသော အသားအရေနှင့် ချယ်ရီရောင် ဝတ်စုံလေးက လိုက်ဖက်စွာ ပြာအသွင်လေးက လှချင်တိုင်းလှနေသည်။

ဖြာဝဲကျနေသည့် ဆံပင်ရှည်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလိုက်၏။

လှပလွန်းသည့် မျက်နှာလေးကို မာန်ဝင့်သည်အား မကျေနပ်သည့်စိတ်ဖြင့် ဘာမှမပြင်တော့။ မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသည့် ပြာ မျက်နှာလေးက သဘာဝအလှများဖြင့် လွန်စွာလှပတင့်တယ် ကျက်သရေရှိနေတာကိုဖြင့် ငြင်း၍မရပါ။

မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် ပွကြဲနေသော အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်နှာနန်းလေးဖြင့် ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးဝမှာ ဦးမာန်ဝင့်သည် မျက်နှာချောချောက ပေါ်လာသည်။

“ကြည့်စမ်း ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ တစ်ခန်းလုံးလည်း ရှုပ်ပွလို့ပါလား”

အခန်းတံခါးကို ကျောပေးလျက် လက်ပိုက်မှီရပ်ကာ ပြာကို ခပ်တည်တည်ကြည့်၍ မေးလာသည့် မာန်ဝင့်ထည်ပုံစံက ဘာစားမှုမှမရှိသလို မတုန်မလှုပ် အေးစက်စက်နှင့် အသည်းယား ချင်စရာဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ပြာကြောင့် သူ့ကို ဒေါသဖြစ်စေချင်တာ။ ခုတော့ သူက ဒေါသမဖြစ်သည့်အပြင် ပြာကိုပင် ကြည်လင်ရွန်း လက်သော ချစ်မျက်ဝန်းတောက်တောက်များဖြင့် ရီဝေစူးရှစွာ ကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်စူးစူးများကြောင့် ပို၍စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ် သွားရသူက ပြာကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

ပြာ သူ့ကိုရုမစိုက်ဘဲ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ သူက ပြာနောက်လိုက်လာ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ပြာ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ရှင့်အမှုမပါဘူး”

“ပြာက ကိုယ့်ဇနီးလေ၊ ပြာအတွက် ကိုယ်ပဲစိတ်ပူရမှာ ပေါ့ဗျာ”

“ကိုယ် ပြာကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“ဘာချစ်တာလဲ၊ ပြာဘဝကို ဇွတ်အတင်း အနိုင်ယူတာ ချစ်တာလား”

သူ့ကို စူးစူးရဲရဲလေး စိုက်ကြည့်ကာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေ သည့် သိပ်လှသော ပြာကို မာန်ဝင့်ထည် မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက်ကြည့် ရင်းက ရင်နာသွားသည်။

တကယ်ဆို သူတို့နှစ်ဦး ဒီလိုမျိုးမဖြစ်သင့်ပါ။ လက်ထပ် ပြီးခါစ ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးအတွက် ယခုလိုအချိန်သည် ချစ်စ ကြင်နာစ ရင်ခုန်လှိုက်ဖြာမှုများဖြင့် ပျော်စရာကောင်းသော အချိန်ဖြစ်ပေမယ့် ပြာဆိုသော သူ၏ဇနီးသည် အသစ်စက်စက်လေး ကတော့ဖြင့် ယခု သူ့ကိုသိပ်မုန်းနေသည်။

ဒီအဖြစ်အပျက်လောက် သူ့ကို ရင်နာစေတာဘာမှမရှိ။

ပြာပုံစံ မျက်နှာလေးက သူ့ကို မကျေမနပ်။ နာကြည်းနေ ပုံလေးဖြစ်ကာ သူ့ဘာပြောပြော သူ့စကားကို တမင်အရွဲ့တိုက်ပြီး ပြောမှန်းလည်း သိသာသည်။

သူ့ကို ရုတ်တရက်ကြီး လက်ထပ်လိုက်ရသည့်အပြင် ပြာဘဝကို ဇွတ်တိုးသိမ်းပိုက်ရက်သူအဖြစ် ပြာ သူ့ကို နာကျင်မှန်း တီးနေ၏။

မာန်ဝင့်ထည် ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်၍ ပြာအနားသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ပြာကို ကိုယ်ချစ်တာဟာ အနိုင်ကျင့်တာမဟုတ်ဘူး၊ တရားဝင်လက်ထပ်ပိုင်ခွင့်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့် မိန်းမကို ကိုယ်ချစ်မိတာဟာ အပြစ်တစ်ခုလား၊ ပြောစမ်း ပြာ”

“အပြစ်ပဲ၊ ပြာ မကြည်ဖြူဘဲ ပြာအသားကိုထိတာ၊ ပြာဘဝကို တဇွတ်ထိုးယူတာ အပြစ်ပဲ”

“ကျွတ်...ပြာရာ၊ ပြာအတွေးအခေါ်တွေ မှားနေပြီလို့ပဲ ကိုယ်ပြောချင်တယ်၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ထပ်တာ ချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလို့ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား ပြာ”

“မသိဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး”

“မသိရင်လည်း မှတ်ထား၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်လို့ မြတ်နိုး

လို့ လက်ထပ်ထားတာ၊ ပြာလည်း ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ဖို့ ကြိုးစားထား”

“ရှင်ကို ပြာ ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း ပြာချစ်လာအောင် ကိုယ် ကြိုးစားမှာ ပေါ့ဗျာ”

“စိတ်ချ၊ ရှင်ဖြစ်စေချင်သလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်ကို သိပ်မှန်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရီဝေစူးရှသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပြာမျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ကို စိတ်ညစ်အောင်ပြောနေ သည့် ပြာကို ပိုချစ်မြတ်နိုးနေမိသည်။ ပြာက သူ့ချစ်မှန်းသိလို့ အနိုင်ယူချင်နေတာဆိုရင် ပြာကိုချစ်သည့် စိတ်နှင့် သူကပဲ ပြာကို အရှုံးပေးချင်နေပါသည်။

ဒါကလည်း ပြာကို သိပ်ချစ်၍ပါ။

ပြာ အတင်းငြင်းနေသည့်ကြားက နောက်ဆုံးမှာတော့

သူ၏ အပြောကောင်းမှုနှင့် ဒက်ဒီတို့မျက်နှာကြောင့် ပြာ
မာန်ဝင့်ထည်နှင့်အတူ ဟန်းနီးမွန်းဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော ဒီခရီး
စဉ်ကို မကျေမနပ်နှင့် လိုက်ခဲ့သည်။

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ပြာ မာန်ဝင့်ထည်ကို ဘယ်လိုစိတ်
အနှောင့်အယှက်ပေးရကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

ပြာ စဉ်းစားသလို သူ့ကို ဒုက္ခပေးလိုက်ရပါ။

ပြာကိုယ်တိုင် ခေါင်းမထူချင်အောင် လူက မူးဝေလာ
သည်ဖို့ သူ့ကို မကြည်ဖြူမလိုလားသည့်ကြားက သူပြုစုမှုကိုပဲ
မကျေမနပ်နှင့် ခံယူဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“သက်သာရဲ့လား ပြာ၊ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ညှို့ငင်လွန်းသည့် သူ့အကြည့်နှင့် ဖြားယောင်းလွန်းသည့်
သူ့စကားသံတွေကို ပြာ ဂရုမစိုက်သလို ဦးခေါင်းလေးကို ဘယ်ညာ
ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ပြာ သက်သာသလိုနေနော်”

သူက ပြာနဖူးလေးကို ညင်သာစွာ ရှိုက်နမ်းပြီး ပြာနား
က ထွက်သွားသည်။

ရှင်ရဲ့ ဒီလိုအတတ်တွေက တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို ချည်နှောင်လို့ရပေမယ့် ပြာဆိုတဲ့ ကျွန်မကိုတော့ ချည်နှောင်လို့
မရဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက် ဦးမာန်ဝင့်ထည်။

သူ့အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်ရလွန်းသောကြောင့် နှုတ်ခမ်း
လေးနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့ရင်း ပြာစိတ်ထဲက ပြောနေမိပေမယ့်
အပြင်မှာတော့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

အထက်မြန်မာပြည်အနံ့ ဆိုသည့်အတိုင်း ပြာနှင့်
မာန်ဝင့်ထည် ဘုရားစုံဖူးကြ၊ လည်ကြပတ်ကြနှင့် နောက်ဆုံး ပြင်ဦး
လွင် ရောက်လာ၏။

ရန်ကုန်က ထွက်လာပါပြီဆိုကတည်းက နှစ်ဦးသား
တည့်လိုက်မတည့်လိုက်နှင့် ဖြစ်လာသော ပြာနှင့် မာန်ဝင့်ထည်
ယခု ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်သည့်တိုင် သူတို့နှစ်ဦး၏ အခြေအနေက
ထိုအဆင့်က မတိုးတက်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ သူ့ကြောင့်မဟုတ်။ ပြာက

သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ပြီး ပြဿနာရှာနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မာန်ဝင့်ထည်နှင့် ပြာကို အိမ်ထောင်သက်လေးများသည် လည်း သွားရင်းလာရင်းနှင့် အချိန်တစ်လနီးပါး ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုရက်တွေအတွင်းမှာ မာန်ဝင့်ထည်က ပြာကို မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံလောက်အောင် အချစ်ပိုခဲ့သလို ပြာအတွက် လိုအပ်သည်များကိုလည်း ပြာ မပြောခင်ကတည်းက အလိုက်တသိ နှင့် လုပ်ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။

ပြာအပေါ် သူ ဘယ်လိုပင် အလိုက်တသိနှင့် လုပ်ဆောင် ပေးနေပါစေ ပြာကတော့ဖြင့် သူလုပ်ပေးသမျှကို နည်းနည်းလေးမှ အသိအမှတ်မပြု။

အသိအမှတ်မပြုသည့်အပြင် ပြာအမုန်းတွေက သူ့အပေါ် ရှိနေဆဲမို့ ပြာကို သူက ချစ်လားမေးလာတိုင်း ပြာ မကြည်ဖြူမလို လားသည့် မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့အား အဖြေမပေးဘဲ မသိဟန်ဖြု နေခဲ့သည့် အဖြစ်များကလည်း မနည်းတော့။

မာန်ဝင့်ထည် ထိုအဖြစ်အတွက် ပြာကို အပြစ်မယူ

စိတ်မဆိုးရက်ပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြာဆိုသော ချစ်သူလေးကို စမြင် ကတည်းက မာန်ဝင့်ထည်နှလုံးသားထဲက မြတ်နိုးစွာ သိပ်ချစ်မိ သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

“အင်း”

“အို”

မာန်ဝင့်ထည် အနမ်းလေးက နူးညံ့ညင်သာပေမယ့် အအိပ် ဆတ်သည့် ပြာ မျက်လုံးလေးပွင့်လာလျက် ဖျတ်ခနဲနီးလာသည်။

ယခုအချိန်ထိ မအိပ်သေးဘဲ ပြာကို ရီဝေစူးရှသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငုံ့မိုးကာ စိုက်ကြည့်နေသော မာန်ဝင့်ထည်၏ အကြည့်စူးစူးများကြောင့် ပြာမျက်နှာလှလှလေးမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား ကာ...

“ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဟွန်း...ကိုယ့်ဇနီး အိပ်နေတဲ့ပုံစံလေးက အပြစ်

ကင်းစင်တဲ့ ကလေးလို ပုံစံမျိုးလေးမို့ ကိုယ်ကြည့်နေတာပါဗျာ”

“အို”

သည်လောက် အေးနေသော ပြင်ဦးလွင်၏ ဆောင်းညချမ်း
မှာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက နိုးနေသည်မသိ။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် အကြည့်များလွှဲသွားသော ပြာကို
မာန်ဝင့်ထည် ချစ်မျက်ဝန်းရွန်းရွန်းတွေနှင့် ကြည့်ပြီးလိုက်ပြီး...

“အိပ်လေ ပြာ၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း...မအိပ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြာ ကိုယ့်ကြောင့် အိပ်မရတော့တာ
လား”

သူ့စကားကြောင့် ပြာ မျက်စောင်းလှလှလေး မာန်ဝင့်
ထည်ဆီ ရောက်ရှိသွားကာ...

“ရှင်ကရော ဘာလို့မအိပ်သေးတာလဲ”

“ကိုယ် အိပ်မပျော်လို့ပါ ပြာရယ်”

ငွမ်းကပ်ထူထူကြီးအောက်က ပြာကိုယ်လုံးနွေးနွေးလေးကို
မာန်ဝင့်ထည် တင်းတင်းလေး ထွေးဖက်ရင်းက ဆိုလိုက်သည်။

ပြာ မာန်ဝင့်ထည် မျက်နှာချောချောကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်
တာ...

“ရှင်က ဘာလို့ အိပ်မပျော်ရတာလဲ”

“ပြာကြောင့်”

“ရှင်နော်...မဆိုင်တာ”

“ဘယ်နှယ် မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ကိုယ်အိပ်မပျော်တာ ပြာနဲ့
သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ ပြာက ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်ရင်မှာ
ခံစားရတာ ပြာ သိလား၊ ကိုယ့်မှာ ပြာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်
ထိ မောရတယ်ဆိုတာ ပြာမှမသိဘဲ”

မာန်ဝင့်ထည် ထိုစကားများကို ရင်မှလာသည့် ခံစားမှု
ချားဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်ဇနီးလေးအပေါ် ရင်နှင့်အမျှ ချစ်မိသည့်နည်းတူ
သူ့အပေါ် ပြာကို ပြန်ချစ်စေချင်သည့် စိတ်တွေကလည်း တစ်နေ့

ထက်တစ်နေ့ ပိုများလာခဲ့သည်။

သူလိုချင်သည့် မျှော်လင့်တောင့်တနေတာ ပြာထဲထဲ
အချစ်။ ပြာမေတ္တာ။

ပြီးတော့ နှစ်ကိုယ်တူ ကြည်ဖြူစွာပေးအပ်လာမည့် အချစ်
များ။

တကယ်တမ်းမှာတော့ သူလိုချင်သည့် အခြေအနေနှင့်
အနေအထားမျိုးက ဖြစ်မလာခဲ့၍ ရင်မောရသူက မာန်ဝင့်ထည်ဖြစ်
သည်။

သူ့အတွက် အချိန်နာရီ စက္ကန့်အားလုံး ချစ်ဇနီးလေး
အတွက် ကြည်ဖြူကျေနပ်စွာ ပေးထားခဲ့သည်ကိုတော့ ပြာ သိဆင်
မထင်ပါ။

မသိပေမယ့် မာန်ဝင့်ထည် ချစ်ဇနီးလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထား
ပြီဟူသောအသိဖြင့် ကြည်နူးကျေနပ်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

မာန်ဝင့်ထည် သူ့ကို ခပ်မော့မော့လေး ကြည့်နေသည့်
ချစ်ဇနီး၏ အလှပဆုံး မျက်နှာနုနုထွေးထွေးကို ရင်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာ

ရသော အချစ်များဖြင့် ပြုံးကာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပြာပါးပြင်နုနုကို
ခပ်ဖွဖွနမ်းလိုက်၏။

တစ်ရေးနိုး အလှဆုံးမျက်နှာလေးနှင့် အိပ်ရေးဝထားသည့်
ပြာ မို့မို့အစ်အစ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြာအမည်ကို
ခေါ်လိုက်သည်။

“ပြာ”

ပြာ သူ့ကိုမကြည့်သော်လည်း မျက်လွှာလေးပင့်လာသည်
မို့ မာန်ဝင့်ထည်မှာ ချစ်ဇနီးလေးအပေါ် အသည်းယားသွားကာ...

“ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလားပြော”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဟင့်အင်းလဲ”

“ရှင့်ကိုမချစ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

“ပြာနော် မင်း ကိုယ့်ကို အသည်းနာအောင်မပြောနဲ့၊

ကိုယ့်စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲရင်ခက်ကုန်မယ် သိလား”

“ခက်ခက်၊ ပြာက ရှင့်ကိုကြောက်နေရမှာလား”

“ကြည့်စမ်း...ပြာ၊ ဒါ မင်း ကိုယ့်ကိုစိန်ခေါ်တာလား”

“ရှင် ကြိုက်သလိုထင်”

“ဒီလောက်တောင် စွာနေတဲ့ကောင်မလေး”

“အို”

ပြာ အသက်ရှူလေးများ မွန်းကြပ်သွား၏။

“ဖယ်...လွတ်၊ လွတ်စမ်းပါ၊ ရှင်ရဲ့ အဲဒီလို ဇွတ်တရွတ်

လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ရှင်ကို ပြာ မုန်းတယ်လို့ပြောတာ”

ပြာစကားကြောင့် မာန်ဝင့်သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲက ပြာကိုယ်
လေးကို အသာအယာ ဖြေလျောပေးလိုက်သည်။

“ပြာရယ် မင်းကို ကိုယ် ဘယ်အချိန်ထိ မုန်းနေဦးမှာလဲ”

ပြာက သူ့အမေးစကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်ဖက်သို့
လှည့်အိပ်နေလိုက်သဖြင့် သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

○ ○ ○

အခန်း (၁၂)

ပြင်ဦးလွင်ရောက်ပြီးမှ မာန်ဝင့်သည် ပြာအပေါ် ယခင်က
ထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ကြင်နာ ယုယလာပေမယ့် ပြာကတော့
မာန်ဝင့်သည် အယုအယ အကြင်နာကြားမှာ မျောပါမသွားအောင်
ပြာစိတ်ကို ပြာ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပြာ ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက သူ့အယု
အယ အကြင်နာများကြားတွင် ငြိတွယ်မိသလိုလိုခံစားလာရ၍ ပြာ
ကိုယ်ပြာ အံ့သြနေသည်။

ဒီလိုမျိုးတော့ ပြာ မဖြစ်ချင်ပါ။

မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတဲ့သူ့ကို နာကြည်းမှုဖြင့် မုန်းသည်။

သူ့အချစ်များဖြင့် ပြာကို ဘယ်လောက်ပဲ ဖြားယောင်းနေပါစေ
သူ့ရှေ့တွင် မရှုံးနိုင်စေရန် သူမကိုယ်သူမ သတိထားနေလိုက်သည်။

ပြာအနေဖြင့် သူ့ကို ဘာအတွက်နှင့်မှ အစွဲမပေးချင်။
တစ်ချိန်က သူပုံစံနှင့် သူလုပ်ရပ်များ ပြာဘဝကို ထိခိုက်နစ်နာစေ
သလို ပြာရင်ကိုလည်း နာကျင်စေသည့်အတွက် သူ့အပေါ် ပြာ
ခွင့်လွှတ်လျှင် ပြာ ရှုံးမည်။

သူ့ကို ပြာ အစွဲပေးရတော့မည်လား။ ပြာရင်ထဲ စိုးရိမ်
စိတ်လေးများနှင့် တစ်ချိန်လုံး အနိုင်ယူခဲ့ပြီးမှ သူ့ကို ပြာ အစွဲ
မပေးချင်။ သူ့အပေါ် ငြိတွယ်ချင်နေသည့်စိတ်ကို ပြာ မာနဖြင့်
ဖုံးကွယ်လျက် ဟန်ဆောင်ဥပေက္ခာပြုထားသည်။

သူ့အကြောင်းကိုတွေးရင်း ပြာတစ်ယောက်တည်း
ကန်တော်ကြီး ဥယျာဉ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။

သူနှင့်ပြာ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေသည့်
အိမ်က ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ် မနီးမဝေးမှာရှိခြင်းက ပြာအတွက်
ကံကောင်းသည်လို့ပြောရမည်။

ယခုလို ညနေခင်းမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့လည်း အဆင်
ပြေသည်။

သူကတော့ စာဖတ်နေ၍ ပြာထွက်လာတာကို သိဟန်
မတူ။ ပြာဘေးတွင် မာန်ဝင့်ထည် မပါသဖြင့် ပြာစိတ်တွေ
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေရသည်။

ညင်းသွဲ့သွဲ့ လေပြည်နှင့်အတူ အေးချမ်းလှပလျက်
ကြည်နူးစရာ ညနေခင်းလေးက ပြာအတွက် ပို၍သာယာလှပနေ
သည်။

“ဟေး...ပြာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသူတစ်ဦးကြောင့်
ပြာ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားရခိုက်...

“ပြာ”

“ကိုနေမျိုး”

ပြာမှာ ကိုနေမျိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြ
သွားသည်။

အသားဖြူဖြူ၊ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်နှင့် ချောဆော့သော ကိုနေမျိုးက ပြာကို ချစ်ခွင့်တောင်းခဲ့သူတွေထဲ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ကိုနေမျိုးက ပြာထက် အတန်းနှစ်နှစ်ကြီးသူ စိန်ယာဖြူသည်။ အချစ်ရေးကို မစဉ်းစားပါဟု ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကိုနေမျိုးက ပြာနားမှာ အပြုံးမပျက် ပြာထံမှအချစ်ကို တောင်းခံခဲ့သူ။

မာန်ဝင့်ထည်နှင့် ပြာ လက်ထပ်သွားတာကို သိသည့် အခါမှာလည်း ပြာမင်္ဂလာပွဲကို လက်ဖွဲ့အရောက်ပို့ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ ပြာ အံ့သြနေ၏။

ပြာလိုပင် ကိုနေမျိုးကိုယ်တိုင်လည်း ပြာကိုတွေ့လိုက်၍ အံ့သြနေသည်။

ပြာ မင်္ဂလာပွဲပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ကိုနေမျိုး ပြာအပါအဝင် ပျောက်ကွယ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ပြာ ကိုနေမျိုးကို မချစ်နိုင်တာကလွဲလို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်တော့ ခင်မင်မိသည်။ ပြာတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်

ကိုတစ်ယောက် အံ့သြစွာကြည့်နေရာမှ ပထမဦးဆုံး သတိဝင်လာသူက ပြာ။

“ကိုနေမျိုး ဒီကိုရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ပြာ၊ ကိုယ် ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျတယ်”

“ဟုတ်လား၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့ရလို့ ပြာအံ့သြနေတာ”

“ကိုယ်လည်း ပြာကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ အတော်လေး အံ့သြသွားတာ၊ ကိုယ်နေတဲ့အိမ်က ဒီနားမှာပဲလေ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုနေမျိုး ဒီကိုရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ပြာတို့ မင်္ဂလာပွဲ ပြီးကတည်းကဆိုပါတော့”

ပြောပြီး ကိုနေမျိုးက ပြာကို ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်နေသဖြင့် ကိုနေမျိုး အကြည့်များအောက်တွင် ပြာမှာ သူမကိုယ်သူမ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။

“ပြာကတော့ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူးနော်၊ အရင်ကအတိုင်း

လှနေတာပဲ”

“အို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တောင် ပြာကို ရုတ်တရက်မမှတ်မိဘူး၊ ဘယ်ကကောင်မလေးလဲလို့”

“တော်ပါတော့ရှင်”

“ဆောရီး”

ကိုနေမျိုးက ပြာကို တောင်းပန်ပေမယ့် သူ့အကြည့်တွေက ပြာမျက်နှာလှလှလေးထဲမှာသာ ရှိနေ၏။

“ပြာ”

“ပြောပါ ကိုနေမျိုး”

“ဒီကိုလာတာ ပြာတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟင့်အင်း...သူပါတယ်”

“ဪ”

နှုတ်ဆိတ်သွားသဖြင့် ကိုနေမျိုးနှင့် ပြာကြားမှာ ပြောစရာ စကားမရှိသလို ဖြစ်သွား၏။

“ကိုနေမျိုးရော တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“အဟင်း...ဟင်း တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့ ပြာ”

“ဒါနဲ့ ပြာအမျိုးသားရော”

“သူ စာဖတ်ကျွန်ခဲ့တယ်”

“ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“အင်း...ကြုံရင် မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ သူလိုက်လာပြီ”

“ဟုတ်လား”

ကိုနေမျိုး လှမ်းကြည့်တော့ တည်တံ့ချောမောသော မျက်နှာထက်ဝယ် မျက်မှောင်နှစ်ခု အစွမ်းကုန်ကြွတ်လျက် နှုတ်ခမ်းတို တင်းတင်းစေ့စေ့ ပြောမိတ်သည့် ကိုယ်နေဟန်ဖြင့် သူနှင့်ပြာရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည့် မာန်ဝင့်ထည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မာန်ဝင့်ထည်က ပြာနှင့်ရပ်ကာ စကားပြောနေသည့် ကိုနေမျိုးကို ခပ်စိုက်စိုက် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြာဘက် လှည့်ကာ...

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ ပြာ၊ သွားမယ်ဆိုလည်း ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောမသွားတာလဲ”

မျက်နှာက တင်းမာနေရသလို အသံကလည်း ခက်ထန် မာကျောနေသည့်အတွက် ပြာမှာ ကိုနေမျိုးရှေ့တွင် ထိုမျက်နှာ ထိုလေသံနှင့် အပြောခံလိုက်ရ၍ မျက်နှာပူသွားကာ သူ့ကိုဖြန်၍ အရွံ့တိုက်ချင်လာသည်။

“ပြာ ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာပူစရာလိုလဲ၊ ဒီမှာ ပြာ မိတ်ဆွေနဲ့တွေ့လို့ စကားပြောနေတာ”

“ဪ...ရှင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ပြာရဲ့အခင်ဆုံး မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာနေမျိုးတဲ့”

“ကိုနေမျိုး ဒါ အမျိုးသားလေ၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည်တဲ့”

ပြာ မိတ်ဆက်ပေးစကားကို မာန်ဝင့်ထည် ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူ့အကြည့်စူးစူးများက မနာလိုဝန်တိုစိတ်များဖြင့် ကိုနေမျိုးထံ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လို ကြည့်သလို ကြည့်နေ၍ ပြာမှာ ကိုနေမျိုးကို အားနာသွားသည်။

ကိုနေမျိုးမှာ သူ့အကြည့်တွေကို မသိဟန်ပြုကာ

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကိုမာန်ဝင့်ထည်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်”

မာန်ဝင့်ထည်အသံက အေးစက်စက်။

သူ့အကြည့်တွေက ပြာနဲ့ကိုနေမျိုးအပေါ်မှာ သံသယ မကင်းမှန်း ပေါ်လွင်နေ၍ ပြာမှာ မခံချင်စိတ်နှင့် မျက်နှာလေး တင်းထားလိုက်၏။

“ကဲ...ပြာ ကိုယ့်ကို သွားခွင့်ပြုဦး၊ နောက်မှဆုံကြတာ ပေါ့၊ ကိုမာန်ဝင့်ထည် ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

တင်းမာနေသည့် မာန်ဝင့်ထည်အကြည့်၊ မာန်ဝင့်ထည် အပြောများကို ကိုနေမျိုး သတိထားမိဟန်ဖြင့် သူမတို့နားက နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းသွား၏။

ကိုနေမျိုးကို မျက်စိတဆုံးလိုက်ကြည့်နေသော ပြာကိုကြည့်ပြီး မာန်ဝင့်ထည် ရင်ထဲ ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ လွမ်းနေပြီလား”

“ဘာရှင့်...ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကိုနေမျိုးက ပြောချစ်သူ၊ ပြော
အချစ်ဦးဆိုတော့ လွမ်းရတာပေါ့ရှင်”

“ဘာကွ၊ မင်း ကိုယ့်ကို အရွဲ့မတိုက်နဲ့နော်”

“အရွဲ့တိုက်တာမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြနေတာ၊
ရှင်မကျေနပ်ရင် ပြောကို အခုကွာရှင်းလိုက်”

“တော်တော်သတ္တိကောင်းနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့ကိုရှေ့မှထားပြီး ကိုယ့်မိန်းမကို မျက်တောင်မခတ်
တမ်း ငေးကြည့်နေသည့် နေမျိုးဆိုသောလူကိုလည်း မကျေနပ်၍
ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အရွဲ့တိုက်စကားပြောမိ၍ ပြောက သူ့ကိုပြန်နှဲ့
တော့ မာန်ဝင့်ထည် မခံနိုင်။

ဒေါသဆူဝေစွာ ပေါက်ကွဲသည်။

“ဒါကတော့ ရှင်ကြိုက်သလိုထင်နိုင်တယ်၊ ပြောဘယ်

ကတော့ အချိန်မရွေးပဲ”

“တောက်”

ပြောမျက်နှာလေးကို သူစိုက်ကြည့်ပစ်သည်။ သူချစ်မှန်းသိ
လို့ ပြောက သူ့ကို အနိုင်ယူနေ၏။ ပြောနုလုံးသားကို သူ တစ်ဦး
တစ်ယောက်တည်း ပိုင်စိုးချင်သည်။ ဒါကို အတ္တကြီးသူလို ဆိုချင်
ဆို။ သူ ဂရုမစိုက်။ မြောကို သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်
ယှဉ်တွဲတွေ့လိုက်ရတာမြင်တော့ သူ့နုလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိ
အောင် အခံရခက်နာကျင်သွား၏။ ဒါကလည်း ပြောကိုချစ်လို့၊
သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ပြော သိသင့်သည်။

အခုတော့ ပြောက သူ့ကိုအရွဲ့တိုက်ပြီး သူ့ကို အနိုင်ယူ
သည့်စကားဆိုပေမယ့် သူ့အသည်းကို ကျွဲခတ်သလို နာကျင်စေ
သည်။

ပြောက သူ့ကိုမစောင့်ဘဲ အနားက ထွက်သွားသဖြင့် ပြော
နောက်က မကျေမနပ်နှင့် သူလိုက်ခဲ့သည်။

“စိတ်ချ...မင်းကို ကိုယ်ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းပေးမှာ

မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲသိလား၊ မင်းကိုချစ်လို့”

မာန်ဝင့်ထည်စကားကို နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သည်ဆိုရုံ

ပြုံးသည်။

ဘာမှတော့ ပြန်မပြော။ ပြန်ပြောနေရင် ပြာပဲ ဒေါသဖြစ်

ရမှာ သိနေ၏။

“ပြာ”

“အို...ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မင်းကိုချစ်တယ်”

“အို”

တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးထွေးနာကျင်သွား၏။

မာန်ဝင့်ထည်က ပြောကိုယ်လေးကို ပွေယူပြီး သူမတို့အဆုံး

ကို ခေါ်သွားသည်။ ပြာက ရုန်းပေးမယ့် သူက မလွှတ်။

“ရှင်...လွှတ်ဆို”

“ဟင့်အင်း”

“ဦးမာန်ဝင့်ထည်”

ပြာ ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသဖြစ်နေပါစေ မာန်ဝင့်ထည်က သူ့အချစ်တွေကို မှန်တိုင်းတစ်ခုလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွေယမ်းလျက် သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချသဖြင့် ပြာစကားလေးများ တိတ်သွားသည်။

ပြာထံမှ အမုန်းစကားလေးတွေပင် ဆိုရန် ခွင့်မရတော့။

“နောက်ဆို မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှမသွားရဘူး”

“ရှင် အမိန့်ပေးတိုင်း ပြာက လုပ်ရမှာလား”

“လုပ်ရမယ်၊ မင်းကို စိတ်မချဘူး”

“စိတ်မချရအောင် ပြာက ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ ရှင့်လို အားနာမှုမရှိတဲ့လူမျိုးကို ပြာ မတွေ့ဖူးဘူးသိလား”

“အခု တွေ့ဖူးပြီမဟုတ်လား”

“ရှင် အလကားလူ”

“ပြာကို ချစ်တဲ့လူပါ”

“ရှင် ကိုနေမျိုးကို ဘယ်လိုဆက်ဆံလိုက်လဲ”

“ဒါမှ နောက်ကို ပြာအနား ရောက်မလာမှာပေါ့”

ပြာမျက်နှာလေးကို တည်တည်စူးစူး စိုက်ကြည့်ကာ
လိုက်သည့် သူ့စကားကြောင့် ပြာ ဒေါသပိုဖြစ်သွား၏။

“ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် ရှင်နားမှာလည်း တခြားဘယ်အိမ်
ကိုမှ ခေါ်မထားနဲ့”

“ပြာမကြိုက်ရင် မခေါ်ဘူး၊ ကိုယ့်လိုပဲ ပြာ ခံစားရ
စိုးလို့”

“ကြည့်စမ်း...ရှင်...ရှင်”

ပြောလေဆိုးလေနှင့် အနိုင်ယူလွန်းသည့် မာန်ဝင်ထည်
စကားကြောင့် ပြာ ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား
၏။

သူက ပြာ၏မျက်နှာကို ခပ်ထော့ထော့စိုက်ကြည့်သည်။
အို...သူ့ရဲ့ ဒီလိုအပိုင်ယူကြည့်တတ်တဲ့ မျက်နှာ
မှန်းလိုက်တာ။

“သဝန်တိုတာ ချစ်လို့တဲ့၊ ကိုယ့်ကို ပြာ သဝန်တိုတာ

လာပြီပဲ”

သူ့အသံက နိုင်ထက်စီးနင်း နိုင်လွန်းလှ၏။ ပြာ သူ့ကို
ဘယ်လိုစကားနှင့် အနိုင်ပြန်ယူရမှန်းမသိ။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်လည်းအထင်ကြီးမနေပါနဲ့”

“ပြာဘဝမှာ ပြာချစ်တဲ့လူက တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊
အဲဒီလူက”

ပြာက စကားကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ရပ်ထားသဖြင့်
မာန်ဝင်ထည် ဘာမှမပြောနိုင်။ ပြာမျက်နှာလေးကို ပေါက်ထွက်
မတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ပြာ ပြုံးလိုက်၏။

“မင်း ပြောစမ်း ပြာ”

သည်လိုကျပြန်တော့လည်း သူ့ပုံစံက ကဲကဲဆတ်
အသည်းနာသွားပုံမျိုးဖြင့် ပြာပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး
ကိုင်လှုပ်ကာ မနာလိုဝန်တိုသံကြီးဖြင့် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်မေး
၏။

ပြာကိုယ်လေးမှာ သူ့လက်များကြားတွင် ယိမ်းထိုးနေရ

ကာ ပြာပန်းနှစ်ဖက်မှာ သူ၏အားနှင့် ဖျစ်ညှစ်ထားသည့် အိမ်

ကြောင့် နာကျင်သွားသည်။

“ဖယ်...လွတ်”

“မလွတ်ဘူး ပြာ၊ ကိုယ်မေးတာကို ဖြေစမ်း”

“ဘာဖြေရမှာလဲ”

“မင်းချစ်တဲ့သူဆိုတာ ဟိုလူ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ထင်သလိုပဲ”

“ဘာ”

“သူနဲ့ပြာ”

“တော်...မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး၊ အခု မင်းတို့နှစ်ယောက်

ယောက် ဒီမှာပြန်ဆုံတာ သာမန်ရိုးရိုးနဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု ဘယ်လို

မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ပြောစမ်း ပြာ၊ ပြာတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာချိန်းထားကြတာ

မဟုတ်လား”

“ရှင်ရှူးနေလား ဦးမာန်ဝင့်ထည်၊ ဒီကိုခေါ်လာတာ နှစ်

မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဒီခရီးစဉ်ကို စီစဉ်တာကရော ဘယ်သူလဲ”

“အေး...ဒီကိုခေါ်လာတာ ကိုယ်၊ ဒီခရီးစဉ်ကို စီစဉ်ခဲ့

တာလဲ ကိုယ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ်မသိ

အောင်”

“ဦးမာန်ဝင့်ထည် ရှင်စကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီနော်၊ ဒီခရီး

တို့ ပြာမလိုက်ချင်ဘဲ ရှင် ဇွတ်ခေါ်လာတာသိလား”

“သိတယ်ကွ၊ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူ ဒီမှာရှိနေမှန်း

သိရင် မင်းကို ကိုယ် ဒီကိုခေါ်မလာခဲ့ဘူး”

ပြောရင်းက မျက်နှာကြီးနီရဲလျက် ဒေါသများ ပေါက်ကွဲ

နေသည်။

ဒါဟာ ပြာကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ပြောတဲ့ ယောက်ျား

ဘစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တနဲ့ဝန်တို့မှုတွေလား။

ဟင့်အင်း...ပြာကိုချစ်သည့် အချစ်ဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်

ဆေးပါ။ သူ့အချစ်ဆိုတာက ပြာကို အနိုင်လိုချင်တာ၊ ပြာဘဝကို

သူ့ဘဝထဲမှာထားပြီး သူပြုသမျှ နုခိုင်းထားတာ။

“ပြောစမ်း...ပြာ၊ မင်းမှာ အဲဒီလူရှိရက်နဲ့ ကိုယ့်ကို
ဘာကြောင့်လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ”

“ဘာကြောင့်လက်ထပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတော့ ရှင့်ကြောင့်၊
ရှင့်ရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဘာ”

“အမေ့”

မာန်ဝင့်ထည် အသံကြီးက စူးရှစွာထွက်ပေါ်လာသလို
ပြာ ပခုံးလေးကို သူ တွန်းထိုးပစ်ရင်း ပြာကို အကြည့်စူးစူးများဖြင့်
စူးခနဲတစ်ချက် စိုက်ကြည့်ကာ အခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်
သွား၏။

ပြာ သူ့နောက်ကျောမြင့်မြင့်မားမားကြီးကို ကြည့်ပြီး
အံ့လေးတင်းတင်းကြိတ်ကာ နာကြည်းမှု ဒေါသများဖြင့် မျက်ရည်
လေးများ ဖြိုငြိုငြင်ကျနေသည်။

○ ○ ○

အခန်း (၁၃)

ပါးစပ်က ချစ်တယ်ချစ်တယ်နှင့် တဖွဖွပြောနေတတ်သူ
က ပြာအပေါ် ရက်ရက်စက်စက်နှင့် နာကျင်အောင်လုပ်သွားပုံက
ပြာအသည်းနှလုံးကို နာကျင်မှုများ ပိုနေသည်။

ထိုနာကြည်းစိတ်က ပြာအတွက် တွေးလိုက်တိုင်းလည်း
ဖြေနိုင်။

လက်ထပ်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ပြာအပေါ် ထာဝရနူးညံ့
သိမ်မွေ့သော အပြုံး၊ ချိုလှင်ညင်သာသော စကားများဖြင့် ချစ်စကား
များကို တွင်တွင်ပြောတတ်သူက ရက်စက်သွားလိုက်တာ သူမှ
ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဖြစ်ချင်စရာ။

တကယ်တော့ ပြာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်၏ အထင်လွဲစကားများကို လူငယ်စိတ်နှင့် မခံချင်ဖြစ်ကာ ပြန်၍အရွဲ့တိုက်ခဲ့ပေမယ့် ကိုနေမျိုးနှင့် သူဆိုတာက ဦးမာန်ဝင့်ထည်ထင်သလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာပတ်သက်မှုမှ မရှိ။

နှစ်ဦးစလုံး ရိုးသားတာအသိဖြစ်ပေမယ့် ထိုရိုးသားမှုကို ဦးမာန်ဝင့်ထည်ရှေ့တွင် ဝန်မခံဘဲ ပြာ အရွဲ့တိုက်ခဲ့သည်။

သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းကိုက ပြာအမှားဖြစ်သည်။ သူနှင့် ပြာဆိုတာက အစကတည်းက နားလည်မှုရှိခဲ့ကြတဲ့ သူများမဟုတ်။

ဒီအမှားအတွက်လည်း ပြာ ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတော့ပါ။

ဖြစ်လာသမျှ ကံအပေါ်မှာသာ ပြာဘဝကို ရေစုန်မျောရမည့် အခြေအနေ ပြာကံပင်ဖြစ်သည်။

အတွေးများနှင့် အိပ်မပျော်နိုင်သူ ပြာမှာ သူပြန်လာချိန်မှာတော့ မျက်ဝန်းအစုံကို တင်းတင်းပိတ်ကာ သူ့ကိုမမြင်မတွေ့လို၍ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

အရာရာကို ကြိုပြီးသိကာ ပါးနပ်သော မာန်ဝင့်ထည်က

တော့ ပြာ အိပ်မပျော်သေးတာကို သိနေဟန်ဖြင့် ပြာကို ခပ်ဖွဖွခေါ်လာသည်။

“ပြာ”

သူ့ခေါ်သံတိုးတိုးက ပြာနားထဲ ခါးသီးအေးစက်နေသည်။

“ပြာ”

“ပြာ...ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

စိတ်ဆိုးနေလားတဲ့။ ဒီစကားက သူမို့မေးရက်ပါသည်။

သူ့အပြုအမူက ပြာအတွက် စိတ်ဆိုးစရာလား၊ စိတ်မဆိုးစရာလားဆိုတာ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ဆိုသူ မသိဘူးလား။

ပြာ သူ့ကို စကားပြောချင်စိတ် မရှိသဖြင့် သူမမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ဖက်သို့ ဆတ်ခနဲလွဲကာ လှည့်အိပ်နေလိုက်၏။

သူ့ထံမှ သက်ပြင်းဈေးသံကို ကြားရပေမယ့် ပြာ သူ့ကို လှည့်မကြည့်။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ပြာ၊ ပြာကို ချစ်လွန်းတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ်မှားသွားတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နော်”

“မကြားချင်ဘူး” လို့ ပြောစိတ်က အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေရင်း ပြာ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။

ပြာ၏ ထိုအပြုအမူက မာန်ဝင့်ထည်နှလုံးသားကို ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားစေသည်။

“မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ ပြာ၊ အားလုံး ကိုယ့်အမှားတွေပါ။ ပြာ ညစာထမင်း မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား ထနော်၊ တစ်ခုခုစားလိုက်ဦး”

ချိုသာသောစကားများဖြင့် ပြာကို ဘယ်လိုပင် တောင်းပန် ချောမော နှစ်သိမ့်နေပါစေ ပြာ စိတ်မပြေနိုင်။

ကြာတော့ သူလည်း ပြာ၏ မတုန်မလှုပ် အေးတိအေးစက် ဟန်ကြောင့် အသည်းယားလာကာ စိတ်မရှည်တော့သလိုမျိုး ပြာ ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူကပ်စစ်လိုက်ပြီး...

“ပြာနော်...ကိုယ် မင်းကို ဒီထက်ပိုပြီး မချောတတ် တော့ဘူး၊ ပြာကို ဘယ်လိုချောမှ ကျေနပ်မှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှမချောနဲ့”

“ဟင့်အင်း...ချောပါရစေ”

“ရှင်နော်”

“အို”

ပြာတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးစွာရှိသွားသလို ပြာနှုတ်ခမ်း သားအိမ်ထွေးထွေးလေးမှာလည်း နွေးထွေးသွားသည်။

ပြာကိုယ်လေးမှာ မာန်ဝင့်ထည် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ တင်း တင်းကြပ်ကြပ်ကြီးရှိနေရာမှ သူ့အနမ်းများကို တုန်ယင်ရသော ရင်အစုံဖြင့် မကျေမနပ်လေးခံယူရင်း နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နွေးထွေး တုန်ခါသွား၏။

“သိပ်ချစ်တယ် ပြာရယ်၊ အချစ်က အမှားတွေကို ကျူးလွန်စေတာပဲ”

“လွတ်...ဖယ်၊ ရှင့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး”

“အဟွန်း...ကိုယ့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်လို့မရဘူးကွ၊ ကိုယ်က ပြာမျက်နှာလေးကို ဟောဒီလို အမြဲတမ်းကြည့်ချင်တဲ့သူ ပါဗျာ”

“ရှင်...နော်”

ပြာမျက်နှာလေးကို အပေါ်မှ အုပ်မိုးကာ စူးစူးစိုက်စိုက် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်လာရင်းက...

“အို...လွှတ်စမ်းပါ။ ပြာ အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး၊ ဦးမာန်ဝင့်ထည် ရှင်နော် ပြောနေတဲ့ကြားက”

“အို”

တိုးတိတ်သော စကားသံလေးတွေနှင့် ခပ်လွန်လွန်လှုပ်ရှားမှုများအောက်မှာ ပြာစကားသံတွေ ပျောက်ဆုံးသွား၏။ အချစ်လူကြမ်းကြီး မာန်ဝင့်ထည်က ချစ်ဇနီးလေးကို ချစ်တေးအထပ်ထပ် သီလျက် ချော့မော့တောင်းပန်စကားဆိုနေပါသည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီလား ပြာ”

“မပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်လို့ပဲ”

“ကိုယ့်ကို ပြာ ဒီလောက်တောင် မုန်းနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် မုန်းတယ်”

“သိပ်မုန်းတယ်လား”

“မုန်းတယ်...မုန်းတယ်”

“ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ချစ်ပါလားကွာ၊

ပြာအချစ်ကိုမရရင် ကိုယ်သေနိုင်တယ်”

“ဒီလိုဆို ရှင်သေဖို့သာပြင်ထား”

“ဘာလို့လဲကွာ”

“ရှင်ကို နည်းနည်းလေးမှ မချစ်လို့ပေါ့ရှင်”

“အေး...မချစ်နဲ့၊ နည်းနည်းလေးမှ မချစ်နဲ့၊ ကိုယ်ကတော့ ပြာကို နည်းနည်းလေးချစ်ရုံတင်မကဘူး ဟောဒီလို ဟောဒီလို အများကြီးချစ်တယ်”

“အို...အို”

“ရှင်”

ပြာမှာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်ကလေးများနှင့် တွန်းထောက်ထားသော်လည်း မမှီတော့။ လှပသော မျက်နှာလေးထက်

အုပ်စိုးကျလာသော သူမျက်နှာချောချောအောက်မှာ ပြာ ခွန်းကြိမ် သွား၏။

“ပြာကို လွှတ်”

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်ပြောရင် လွှတ်မယ်”

“ရှင် ပြာကို အကျပ်မကိုင်နဲ့နော်”

“အကျပ်ကိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြာဆီက ခွင့်လွှတ်တယ် ဆိုတဲ့စကားကို ကြားချင်လို့ ကိုယ်က တောင်းပန်နေတာ၊ ပြာ ကိုယ့်ကိုနားလည်စမ်းပါဗျာ”

“နားလည်စေချင်ရင် ပြာကိုလွှတ်ပါ”

“လွှတ်ရင် ပြာ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်မှာလား”

“အင်း”

မာန်ဝင့်ထည်အပေါ်မှာ ပြာ ဒေါသမပြေသေးပေမယ့် အခြေအနေအရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အနေအထားအပေါ်မှာ အလိုက် သင့် ကြည့်ရတော့မည်မို့ ပြာ သူ့ကို မကျေနပ်သော်လည်း သူ့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နည်းနည်းလေးမှ ခံနိုင်ရည်မရှိသော အချစ်သူ

ကြမ်းကြီး မာန်ဝင့်ထည်ကိုတော့ ပြာ ကြောက်လန့်မိ၍ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“အင်း...ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ် တယ်ဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့”

ပြာမှာ သူ့ကို စိတ်မရှည်တော့သလို မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်ရင်းက...

“ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်”

“ဟောဗျာ...ဘယ်သူ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ပြောဦး လေဗျာ”

“ရှင်ကို...ရှင်ကို”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ကိုကိုလို့ခေါ်ပါလားဗျာ”

ပြာစကားလေးကြောင့် မချင်မရဲစိတ်နှင့် မာန်ဝင့်ထည် ခပက်လွန်လွန် ရယ်လိုက်ရင်းက သူဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒကို ပြော လိုက်သည်။

“မခေါ်ဘူး”

“မခေါ်ရင် မလွှတ်ဘူး”

“ကတိမတည်တဲ့လူ”

“အဟွန်း...အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးတဲ့၊ အဲဒီတော့ အချစ်မှာ ကတိတည်ဖို့မလိုပါဘူးဗျာ”

မာန်ဝင့်ထည်မှာ ဝင်းစက်အိထွေးနေရသော ပြာအလှကို တနင့်တထွေးကြီး စိုက်ကြည့်ရင်းက ထိုစကားကို ဆိုလိုက်သည်။

“အချစ်”

သူ့ခေါ်သံက နူးညံ့ညင်သာလျက် ချုံ့မြိန်နေသည်။

“ပြောပါဦး ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ ပြာ ကြည်ကြည်မြူ ပြန်ချစ်မှာလဲဟင်”

“ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး”

“တကယ်လား”

“ဆယ်ကယ်၊ အကယ်တစ်ရာ”

“အေး...အဲဒါ အကယ်တစ်ရာ မချစ်နဲ့ဦး”

“အား”

ပြာ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် အငိုက်မိရင်းက အလိုက်သင့်ရှိနေသည်။

အဖြစ်ပို အချစ်ပိုနေ အသည်းပိုနေသည့် မာန်ဝင့်ထည် ရင်ခွင်ထဲကနေ ပြာ သူမကိုယ်လေး ဘယ်လိုမှ မလွှတ်နိုင်သည်ကို သိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပြာ ရင်ခွင်သံတွေ မြန်ဆန်ဆောင့်ခွန်လျက် အသက်ရှူမဝ၊ မွန်းကြပ်နေသော်လည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်နိုင်။

မျက်နှာလေးဖွက်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ငြိမ်သက်နေသော ချစ်ဇနီးလေးကို မာန်ဝင့်ထည် ချစ်အသည်းယားစွာ စိုက်ကြည့်နေရင်းက ပြာမျက်နှာလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက အတင်းဆွဲမော့ယူဖို့ ကြိုးစားတော့ ပြာ လက်မခံ။

သူ့လက်များကို ဖယ်ရှားပုတ်ထုတ်ရင်း သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်လျက် ပြာမျက်နှာလေးကို ဇွတ်ဖွက်ထား၍ သူ တိုးဖွဲ့စွာ

ရယ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်...ကောင်းမလေး၊ ကိုကိုကို ကြည့်စမ်းပါဦးကွ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

ပြာ မျက်နှာလေးဖွတ်ထားဆဲက ခေါင်းလေးခါနေလိုက်သည်။

“အေးကွ...ကိုကိုပြောတာ ကြားတယ်နော်၊ ကြည့်မလား၊ မကြည့်ဘူးလား၊ ပြီးမှ ကိုကိုကို အဆိုးမပြောနဲ့”

သည်တစ်ခါတော့ ပြာ သူရင်ခွင်ထဲက မျက်နှာလေးဆတ်ခနဲ ခွာလိုက်ပြီး...

“ရှင် လူကို အမျိုးမျိုး အနိုင်မကျင့်နဲ့နော်”

“အဟွန်း...အဲဒါ အနိုင်ကျင့်ခိုလ်ကျတာမဟုတ်ဘူး၊

ချစ်တာ၊ ပြောစမ်းပါ ကိုကိုကို ပြာ ချစ်လားဆိုတာ”

“အို...ဘာလို့အတင်းဖက်နေတာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ”

“မဖယ်ဘူး...သိပ်ချစ်တယ်”

“ပြာ ကိုကိုအပေါ်မှာ ဆိုးဦးမှာလား”

“မသိဘူး”

“အဟွန်း...မသိရင် သိသွားအောင်”

“ဦးမာန်ဝင့်ထည် ရှင်နော်”

“ဟင့်အင်း...ဆို”

“အို”

ရုတ်တရက် ပြာလဲ့လဲ့ညအိပ်မီးလေး ငြိမ်းသွားရသလို ညင်းသွဲ့သွဲ့လေများကလည်း ပြာရင်ခုန်သံများကို မထိန်းစေနိုင်တော့ဘဲ လှိုက်ဖြာလွန်းသည့် မာန်ဝင့်ထည် အနမ်းနွေးနွေးအောက်မှာ ပြာရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

○ ○ ○

အခန်း (၁၅)

“တိတိ...တိတိ”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းက ပြာဖုန်း
မဟုတ်။ မာန်ဝင်ထည်၏ဖုန်း ဖြစ်နေ၏။ လူက ကုမ္ပဏီသွားပြီး
ဖုန်းက အိမ်မှာမူကုန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းကို ပြာကပဲ ကောက်ယူ
နားထောင်လိုက်၏။

“ကိုကို”

“ဟင်”

ဖုန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်က ချိုချိုအိအိ မိန်းကလေး
အသံနှင့် ကိုကိုခေါ်သံကြောင့် ပြာတစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကိုကို...စုလေးဆီ အမြန်လာပါ၊ ဒီမှာ ပြဿနာတက်နေပြီ၊ ကိုကိုကိုယ်တိုင် လာရှင်း၊ အဟင့်...ဟင့်”

တစ်ဖက်က စကားပြန်ပြောတာကိုပင် မဆောင့်။ ပြောချင်ရာပြော၊ ငိုယိုပြီး ဖုန်းချသွား၍ ပြာမှာ လက်ထဲကဖုန်းကိုကိုင်လျက် ကြောင်ပြီးကျန်ခဲ့သည်။

ကိုကိုတဲ့။ စုလေးတဲ့။

ဘာတွေလဲ။ ပြဿနာတက်နေပြီ။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်လာရှင်းဆိုတော့ ပြာရင်ထဲ ပူလောင်သွားသည်။

သူ့မှာ ပြာအပြင် တခြားတစ်ယောက် ရှိနေတာလား။ ကိုကိုလို့ခေါ်ရအောင် မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတာ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မောင်နှမမရှိ။ ပြာ လက်ထဲကဖုန်းကို မှန်တင်ခဲ့ပေါ့ လေးပင်စွာချလိုက်၏။

ပြာတို့အိမ်ထောင်ရေးက အခုမှ သာယာစရှိသေးသည်။ နောက်ထပ် ပြဿနာက ထူထည်နှင့်ဝင်လာ၏။ ဒီကိစ္စကို ပြာဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမုန်းမသိ။ အဖြစ်မှန်ကို ပြာမေးတော့ သူက ဝန်ခံ

မှာတဲ့လား။ ပြာ တွေဝေစွာ ငြိမ်သက်နေ၏။ ပြာ သူ့ကိုချစ်သည်။

သူကလည်း ပြာ တစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်နေလိမ့်မည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်ထားသမျှ ပြာရင်ကို နာကျင်ဖို့ဖြစ်လာ၏။ ကြေကွဲထိခိုက်ခံစားနေရသူက ပြာဖြစ်လာသည်။

“ပြာ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

ပြာအသံက အေးစက်စက်။ မာန်ဝင့်ထည် ပြာမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အခုတလော သူ့အပေါ်မှာ ပြာထူးခြားနေသည်။ ပြာရယ်သံလေးတွေကို မကြားရတော့။

“ပြာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုယ့်ကိုပြောစမ်း ပြာ”

လှပသော မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေက သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာပြီး ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲသွားသည်။

“ပြာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိုကို အလုပ်သွားစရာရှိတာသွားပါ”

“ပြာ ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

ပြာ မဖြေ။

မာန်ဝင့်ထည်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ပြာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေသည်။ ဘာကိုစိတ်ဆိုးနေမှန်း သူမသိ။

“ပြာ”

ပြာက မထူး။

“ပြာအပေါ်မှာ ကိုယ် ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲဆိုတာ ပြောပါဦးဗျာ၊ ပြာပြောမှ ကိုယ်သိမှာပေါ့”

“ရှင် အလုပ်သွားစရာရှိတာသွားပါ၊ ပြာမှာ ဘာမှပြော စရာမရှိဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ပြာရယ်”

ဘာမှမေး၍မရ။ အလုပ်ကို ထွက်လာရပေမယ့် အတွေး ထဲမှာ ပြာ ရောက်နေ၏။ ရုတ်တရက်ကြီး သူ့အပေါ် ပြောင်းလဲ သွားသည့် ပြာကို သူနားမလည်။ သူ့စိတ်ထဲ ပြာ သူ့ကို ရှောင်ဖယ် နေသလို ထင်နေ၏။

အချိန်ပြည့်နီးပါး ပြာက သူမဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းအလုပ်တွေ လုပ်နေသဖြင့် ပြာမျက်နှာလေးကိုပင် ကောင်းကောင်း မမြင်မတွေ့ရ။

“ပြာရယ်...ကိုကိုချစ်မှန်းသိလို့ မင်း ကိုကိုအပေါ် တမင် ဆိုးနေတာများလားကွာ”

မာန်ဝင့်ထည် သက်ပြင်းမောကို ကျိတ်ချရင်း ချစ်ဇနီး၏ ဥပေက္ခာပြုခံရမှုအပေါ် မချင့်မရဲနှင့် စိတ်မှာဆိုလိုက်သည်။

သည်နောက် သူ့အကြည့်များက အပေါ်ထပ်လှေကားဆီ သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ဧည့်ခန်းအလယ် ဆိုဖာထက်ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး သက်တောင့်သက်သာဟန်နှင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း အပေါ်ထပ် လှေကားဆီမှ ဆင်းလာမည့်ပြာကို သူစောင့်နေခြင်းဖြစ် သည်။

ပြာကား ပျက်နေသဖြင့် ပြာကို ဒီနေ့ ဆေးရုံသို့လိုက်ပို့ရန် မာန်ဝင့်ထည် စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီသို့သွားရင်း ပြာကို သူ ဆေးရုံကို ဝင်ပို့ပေးရန်

ဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်။

ခြေသံဖွဖွလေးနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော အရိပ်လေးတစ်ရိပ်ကြောင့် မာန်ဝင့်သည် အကြည့်များက အပေါ်ထပ်လှေကားဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

လှပလွန်းသော ပြာက ပိတောက်ရောင် အင်္ကျီဝမ်းဆက် နှင့်အတူ ရောထွေးလျက် နုဖတ်နေ၏။

ဝင်းဝါစိုပြေသော အသားအရေနှင့် ကျောရှင်းသပ်ရိပ် အချိုးကျစွာ ဖူးဥစိုနေရသော အလှများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် သူ၏ချစ်ဇနီးချောလေး ပြာမှာ ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် စိမ်းနေရသနည်း။

ဟင်း။

ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ လှလိုက်တာ ပြာရယ်။

မာန်ဝင့်သည်မှာ ချစ်ဇနီးချောလေးအလှကို မျက်တောင် မခတ်တမ်း တစိုက်မတ်မတ် ငေးကြည့်နေ၏။ ပြာအလှကို

ကြည့်မဝ ရှုမဝနိုင်သလို ဖိတ်လှံလာရသော ချစ်စိတ်များဖြင့်ဆိုရင်း က သူ့ခြေလှမ်းများက ပြာအနားသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဖိုင်တွေ ကိုကိုကိုပေး ပြာ၊ ကိုကိုယူခဲ့မယ်”

ပြာလက်ထဲပါလာသည့် ဖိုင်တွေကို လှမ်းယူဖို့တောင်းတော့ ပြာက သူ့စကားကို မကြားသလိုဟန်ပြုလျက် သူ့ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းလေး ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ထွက်သွားသည်။

မာန်ဝင့်သည်မှာ ပြာ၏ မထိမဲ့မြင်အသွင်လေးနှင့် အသည်းယားစရာ အပြုအမူကြောင့် ချစ်ဇနီးလေး၏ ကလေးဆန်သော ဟန်လေးကို ချစ်စနိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“ပြာ...ကိုကိုပြောတာ ကြားလား”

“ဘာလဲ”

“ဖိုင်တွေကို ကိုကိုကိုပေး၊ ကိုကို ယူခဲ့မယ်ဆိုတာ”

“မလိုပါဘူး၊ ဒီဖိုင်လောက်တော့ ပြာ သယ်နိုင်တယ်”

“အဟွန်း...ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ပြာ သယ်နိုင်တာကို

ကိုကိုသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက ကိုကိုဇနီးလေး ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပါ”

မာန်ဝင့်သည် စကားအဆုံးမှာတော့ ပြာထဲက မျက်စာင်း လှလှလေးနှင့် အကြည့်တစ်ချက်က သူထံသို့ ရောက်ရှိလာရတာ

“အဲလိုပြောလို့လည်း ရှင့်ကို ပြာက ကျေးဇူးတင်မှာ မဟုတ်ဘူး သိလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကိုကို ကို ပြာ ချစ်ဖို့ပဲလိုတာပါ”

“ပြာကိုချစ်တယ်”

နဖူးပြင်မှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် ပြာရင်ထဲ မကြည်နူး နိုင်ဘဲ နာကျင်သွား၏။ ပြာကို ချစ်သလို တခြားတစ်ယောက်ကို လည်း အခုလို။

“အို...မဟုတ်ဘူး”

“ဟိတ်...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရှင့်ကို ပြာ မုန်းတယ် သိလား”

“ဟင်...ဘယ်လို”

“အို...မသိဘူး၊ မသိဘူး”

ပြာ သူ့စကားကို ဆက်နားမထောင်လိုဟန်ဖြင့် သူ့အနားမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ကာ အိမ်ရှေ့တွင် အသင့်ရပ်ထားသော ကားလေး ၏ ကားနောက်ခန်းထဲကို ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လေး ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

အပြုံးများနှင့်ရှိနေသော မာန်ဝင့်သည်၏ မျက်နှာချောချော မှာ မှန်တည်တည်ဖြစ်သွားရတာ သောက်လက်စ စီးကရက်တို့ကို တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကိုကြုတ်လျက် နှုတ်ခမ်း ကိုစေ့ကာ ကားနောက်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ပြာမျက်နှာလှလှ လေးကို စူးရှသောမျက်ဝန်းများဖြင့် စူးခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက် ပြီးနောက်

“ပြာ”

ပြာက မထူး။

“ကိုယ့်ကို ဘာလို့မုန်းတာလဲ”

“ချစ်စရာမကောင်းလို့ပေါ့ရှင်”

“ဟင်”

“ပြာကိုယ်ပြာ ဘာတွေပြောနေတာရော သိရဲ့လား”

“သိတယ်...သိတယ်၊ သိလို့ ရှင့်ကို မုန်းတဲ့အကြောင်း

ပြာ ပြောနေတာ”

“ပြာ”

“ပြာနာမည်ကို ရှင်မခေါ်နဲ့၊ တခြားတစ်ယောက်ကို သွား
ခေါ်”

“ဘာကွ၊ ကိုယ့်ကို ပြာ ဘာပြောတယ်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

မာန်ဝင့်ထည် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်းက ပြာလက်
မောင်းဝင်းဝင်းအိအိလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူ ခေါ်လိုက်တော့ ပြာသည်
သူ့လက်ကြီးကို ပြာ လက်ကလေးနှင့် ဖယ်ရှားပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်
ရင်း...

“ဖယ်ပါ၊ ပြာအသားကို မထိနဲ့”

“မထိစေချင်ရင် စကားကို ရှင်းရှင်းပြော”

နဂိုက သိပ်စိတ်မရှည်ချင်ဖြစ်နေသော မာန်ဝင့်ထည်မှာ
ပြာစကားကိုလည်း နားမလည်။ ပြာ စိတ်တိုနေတာကိုလည်း
ဒေါသဖြစ်ပြီး ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

“ပြာနော် ကိုယ်စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့၊ ပြာပြောတဲ့
စကားတွေက တစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိရင် စုလေးဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို
မေးကြည့်”

“ဟင်”

ပြာ တစ်ခွန်းမခံ စူးရဲနေသော ဒေါသမျက်ဝန်းလှလှလေး
နှင့် မာန်ဝင့်ထည်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ရန်တွေ့
နေသော ပြာကို သူ အံ့သြစွာကြည့်လိုက်၏။

ဘာဖြစ်လို့ ပြာ သူ့ကို ကဲကဲဆတ် ရန်တွေ့နေတာလည်း
ဆိုတာ အခုမှ မာန်ဝင့်ထည် သဘောပေါက်သွား၏။

“စုလေးကို ပြာ သိနေလား”

“မသိလို့ပေါ့ရှင်၊ သိရင်”

ပြာစကားက တစ်ဝက်တစ်ဖျက်နှင့် ရပ်သွားကာ ပြာ
မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ ခိုတွဲလာ၏။

“မငိုပါနဲ့ ပြာရယ်၊ စုလေးဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ အဖေတူအမေကွဲ ညီမဆိုးလေးပါ”

“ဟင်”

“ကိုကို တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ ဖေဖေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဆို
မှာ ကိုကိုညီမလေး ကျန်ခဲ့တယ်”

“အို”

“ဒါတွေကို ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိဘူး ပြာ
စုလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေအားလုံး ပေးထားပေမယ့် စုလေး
အမေဟာ အမြဲပြဿနာရှာနေတာဆိုတော့ စုလေးလည်း စိတ်မချမ်း
သာရဘူးပေါ့၊ အခု စုလေးကို နိုင်ငံခြားကျောင်းသွားတက်ဖို့ ကိုကို
စီစဉ်ပေးလိုက်တယ်”

“ဆောရီး ကိုကို၊ အဲဒါတွေ ပြာ မသိဘူး”

“ကိုကိုကို စိတ်ကောက်နေတာ အဲဒီကိစ္စပေါ့
ဟုတ်လား”

ပြာပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို မာန်ဝင့်ထည်ကိုယ်
တိုင် ဖယ်ရှားပေးရင်း ပြာပါးလေးကို နှမ်းလိုက်တော့ ပြာ ခေါင်း
လေး ညိတ်လိုက်၏။

မာန်ဝင့်ထည် ကျေနပ်ပြီးလေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကိုကိုမှာ ပြာကလွဲပြီး တခြားချစ်ရမယ့်
သူ မရှိပါဘူး အချစ်ရယ်”

“ကိုကိုရယ်”

ချစ်သူရင်ခွင်ထဲ ပြာကိုယ်လေးကို တိုးဝင်လိုက်တော့
ကိုကိုက ပြာကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

အခန်း (၁၅)

ခုတလော ပြာ နေရထိုင်ရတာ မကောင်း။ ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ ပြာကိုယ်ပြာလည်း ဘာဖြစ်နေသည်မသိ ခေါင်းထဲက မူးပြီး လူက ပျံ့ချင်သလို အန်ချင်သလိုနှင့် ကိုယ်လက် မအီမသာဖြစ်နေသည်။

နေထိုင်မကောင်းလေတိုင်း ပြာ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားပြော ချင်၍ သူမတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေ လိုက်သည်။

လူကသာ ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ပြာ၏စိတ်အစဉ်က တော့ဖြင့် မငြိမ်မသက်နိုင်ပါ။

ပြာကိုယ်ပြာလည်း သံသယရှိနေ၏။

ပြာ ယခုလို နေထိုင်မကောင်းခြင်းမှာ ရိုးရိုးမှဟုတ်ရဲ့လား
ဟု ပြာကိုယ်ပြာ စဉ်းစားမိလာသောအခါမှာတော့

ပြာမှာများ အို။

ပြာ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်လာသလို ပါးလေးတွေ နှင်းဆီ
ရောင်ဖြစ်သွား၏။

ပြာမှာ သူ့ရင်သွေးလေးရှိနေပြီဆိုသော အသိက ကမ္ဘာကြီး
တစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ ကမ္ဘာကြီးက ဘာမှမပြောင်းလဲပါ။
ပြောင်းလဲနေသည်က ပြာ ဖြစ်သည်။

ပြာ ခုမှ သူမအခြေအနေကို တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိနားလည်
လာ၏။ ပြာမှာ ရင်သွေးလေးရှိနေပြီ။

ရင်သွေးလေး။

ထိုအသိက ပြာနှလုံးသားကို ပူနွေးလာစေသည်။

ရင်မှာလည်း ပျော်ရွှင်သလိုလို ရင်ဖိုသလိုလို မယုံကြည်

နိုင်သလိုလိုနှင့် စေဒနာပေါင်းစုံက ပြာကိုယ်ထဲ ချက်ချင်းဆိုသလို
ဝင်ရောက်လာ၏။

ရုတ်တရက်တော့ ပြာအသိထဲဝင်လာတာ မာန်ဝင့်သည်၏
မျက်နှာချောချောဖြစ်သည်။

သူသာ ဒီသတင်း ဒီအကြောင်းကို သိရင် ဘယ်လောက်
များ ပျော်ရွှင်သွားမည်မသိ။ သူ့မျက်နှာကို ပြာ အတွေးနှင့် ပြေးမြင်
ယောင်လိုက်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ပြာ သူ့ကို ဒီအကြောင်း ပေးမသိ
ချင်။ သူ့ကို ရင်သွေးလေးအကြောင်း ဖွင့်မပြောဘဲ ပြာတစ်ယောက်
တည်း တိတ်တိတ်လေးနေရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြာ ပြုံးလိုက်၏။

○ ○ ○

“ပြာ ကိုကိုကို သားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးလေးဖြစ်ဖြစ်
တစ်ယောက်ယောက် မွေးပေးပါလားကွာ”

ထူးထူးခြားခြားဆိုလာသည့် မာန်ဝင့်သည် စကားကြောင့်
ပြာ မလုံမလဲဟန်လေးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုကို တကယ်ပြောနေတာကွ၊ ပြာ မွေးပေးမယ့် ကိုကို
ရင်သွေးလေးကို ကိုကို ဘယ်လောက်ထိ မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတာ
ပြာ သိရဲ့လား”

“ဟင်”

သူ ပြာအကြောင်းကိုများ သိနေပြီလား။

အတွေးနှင့် ပြာ မာန်ဝင့်သည်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်

လိုက်တော့ သူ့ပုံစံက ဘာမှမသိသည့်အတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ဒါဖြင့် သူ ပြာကို ဘာကြောင့်များ ဒီစကားတွေပြောနေ
ပါလိမ့်။

ပြာမှာ ရင်သွေးလေးရှိနေသည့်အကြောင်းကို ပြာကိုယ်
တိုင် သူ့ကို စချင်၍ တမင်မပြောဘဲနေခဲ့တာမို့

“ဘယ်လိုလဲ ပြာ၊ ကိုကိုပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားသားပဲ”

“ကြားရင် သားလေးမွေးပေး”

ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့အလိုရှိရာ ပူဆာနေသူကို ပြာ
မျက်စောင်းလေးဝင့်လိုက်ရပေမယ့် ပြာရင်ထဲမှာ လိပ်ပြာမလုံမလဲ
ဖြစ်နေ၏။

ထိုသို့ ဖြစ်ရလောက်အောင်လည်း ပြာမှာ ကိုကိုရင်သွေး
လေးကို လွယ်ထားတာ အခုထိ မပြောရသေး။

ပြာရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ကာ သူ့ရှေ့တွင် အေး
ထားခက်ခက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ပြာ...ကိုကိုမသိဘဲ တခြားဘာမှမလုပ်ရဘူးနော်”

“ဟင်...ပြာက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဟွန်း...တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုကိုရင်သွေးလေး
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြာ ဘာမှမလုပ်ဖို့ပဲ၊ ကိုကိုရင်သွေးလေးကိုပဲ
ဂရုစိုက်ဖို့ ကိုကိုက ပြာကို တောင်းပန်နေတာပါ”

“ကိုကိုရင်သွေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြာလွယ်ထားရတဲ့ ကိုကိုရင်သွေးလေးကို ပြောနေတာ”

“ဟယ်”

ပြာကို အကြည့်မလွှဲ မျက်ဝန်းတည်တည်များဖြင့် စူးစူး
စိုက်စိုက် ကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်သည့် ကိုကိုစကားများကြောင့်
ပြာ အနေရခက်ခက်နှင့် ရှက်သွေးလေးများ ဖြာတက်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း ဒါ ကိုကို ဘယ်လိုသိ”

“ပြာ”

“ဟင့်အင်း”

သူခေါ်သည်ကို ပြောလက်မခံ။ မျက်နှာလှလှလေးနှင့် အကြည့်များလွှဲရင်းက သူ့ရှေ့က လှည့်ထွက်မည်လုပ်တော့ မာန်ဝင့်ထည်က ပြောအကြံကို ကြိုသိနေသည့်အလား ပြာသွားမည့် ရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ကာရပ်လိုက်ပြီး...

“ကိုကို ပြာရဲ့သူငယ်ချင်း နေခြည်ဆီက သိခဲ့တာပြာ”

“ကိုကိုရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်သွားလဲဆိုတာ ပြာသိရဲ့လား”

“သိဘူး”

“ပြောစမ်း...ပြာမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေးရှိနေတဲ့အကြောင်း ကိုကိုကို ပြာ ဘာလို့မသိစေချင်တာလဲဟင်”

“ရှင်”

သည်တစ်ခါမှာတော့ ပြာ သူ့ရှေ့တွင် ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

ပြာတွင် သူ့ရင်သွေးလေးရှိနေသည့်အကြောင်းကို သိနှင့် နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရှင်ကို နေခြည်က ပြောပြလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုကိုရင်သွေးလေးကို ကိုကို ဘယ်လောက်အထိ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြာ သိရဲ့လား၊ ဒါပေမယ့် ပြာမှာ ကိုကို ရင်သွေးလေးရှိတဲ့အကြောင်း ကိုကို သိခွင့်မရခဲ့ဘူး”

“ဒီအတွက် ကိုကို ဘယ်လောက်ထိ ခံစားရမယ်ဆိုတာ ပြာသိရဲ့လား၊ စဉ်းစားမိရဲ့လားဟင်”

“ပြာက ကိုကိုကို စေ့ချင်လို့”

“ဘယ်လို”

“ပြာဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသိပြီး ကိုကို မသိသေး တာကို ကျိတ်သဘောကျနေတာကို မိနေခြည်ကြောင့် အလကား ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ပြာရယ်”

ကလေးဆန်သည့် အတွေးလှလှဖြင့် သူမစိတ်ကူးလေး အတိုင်း ထင်ရာလုပ်နေသည့် ချစ်စနီးကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ထွေးပိုက်ရင်း ချစ်စနီး ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“အခုပဲ ကလေးအမေဖြစ်ရတော့မယ်၊ ကလေးဆန်တဲ့

အတွေးနဲ့ ဒီအမေက ထင်ရာလုပ်နေတုန်းပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ နောက်ဆို ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ကိုကိုပဲ ထိန်းရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ကလေးနှစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“တစ်ယောက်က ဒီမှာ၊ နောက်တစ်ယောက်က ဟောဒီ ဗိုက်ထဲမှာ”

“သွား...ကိုကိုက ပြာကို”

“အဟွန်း...ကိုကိုကလေးလေးက ပြာပေါ့”

“ကိုကိုမှာတော့ ပြာ ဘယ်နေ့ ကိုကိုရင်သွေးလေး အကြောင်း ဖွင့်ပြောမလဲ စောင့်နေလိုက်ရတာ၊ နောက်ဆုံး မနေနိုင် တော့လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာ”

“ပြာ သိပ်ဆိုးတယ်ကွာ”

“ခစ်...ခစ်”

“ခင်ဗျားက ရယ်နေ၊ ဒီမှာက ပြောချင်လွန်းလို့ ပါးစပ်ကို

ထိုနေ့ကိုအချစ်နေ့ဟုခေါ်သည်

၂၃၇

ယားနေတာပဲ၊ သိပ်အသည်းယားဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး”

“ဒီနေ့ကစပြီး ပြာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေရမယ်၊ အလေးအပင်တွေ တစ်ခုမှ မ၊မရဘူး၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ရမယ်၊ ကိုကိုစကား နားထောင်ရမယ်၊ စိတ်မကောက်ရဘူး”

“အဲမယ်...အဲဒါကတော့ မဆိုင်ပါဘူးနော်”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ပြာက စိတ်ကောက်တော့ ပြာ ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကလည်း သူ့အမေလို လိုက်စိတ်ကောက် ပြီး ကိုကိုကို မခေါ်ဘဲနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကိုကို လိမ်လိမ်မာမာနေရင် ကိုကိုကို သားရော အမေ ကပါ ခေါ်မှာပေါ့”

“အလိမ္မာအိမ်ပါ ကိုကိုပါတဲ့ဗျာ၊ ကဲ ယောက္ခမကြီးတွေ ကို အခုပဲ ဖုန်းဆက်အသိပေးဦးမှပဲ”

“ကိုကို နောက်ကျသွားပြီ၊ ပြာ ဒက်ဒီတို့ကို ပြောပြီးပြီ”

“ဟောဗျာ”

“ဒါဆို ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြာက အသိမပေး

တာပေါ့”

“အင်း”

“ကြည့်စမ်း သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေး၊ လာခဲ့”

“ကိုကို”

“အို”

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ကျေနပ်စွာ ခိုဝင်ဖြစ်သွား၏။ ကိုကိုကို
စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးခွင့်ရရှိလည်း ပြာရင်မှာ အပျော်မြစ်ကလေး
တွေ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ရတာမို့ ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြာထဲမှ ရယ်မော
လိုက်သံက ယန်းရနံ့တို့ ထုံသင်းသော အချစ်လေပြည်သင်းနှင့်အတူ
လှပသော အချစ်နေ့လေးတစ်နေ့အဖြစ် တိတ်ဆိတ်စွာ သတိမှတ်
လိုက်ကြသည်။

နုလုံးစိတ်က ငြိမ်းချမ်းပါစေ။

သုဘန္တလီ

BURMESE
CLASSIC